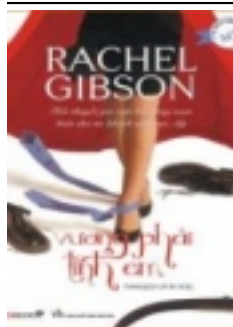

Vương phải tình em

Contents

Vương phải tình em	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	5
3. Chương 02 Phần 1	9
4. Chương 02 Phần 2	12
5. Chương 03	15
6. Chương 04	21
7. Chương 05	27
8. Chương 06	35
9. Chương 07	41
10. Chương 08 Phần 1	47
11. Chương 08 Phần 2	52
12. Chương 09	56
13. Chương 10	62
14. Chương 11	70
15. Chương 12 Phần 1	77
16. Chương 12 Phần 2	81
17. Chương 13 Phần 1	85
18. Chương 13 Phần 2	89
19. Chương 14	93
20. Chương 15	100
21. Chương 16	106
22. Chương 17	109
23. Chương 18 (hết)	115

Vương phải tình em

Giới thiệu

* RACHEL GIBSON sinh ở Boise, Idaho, USA. Cha cô làm việc cho một công ty điện thoại, mẹ cô là

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

Chiếc đèn neon trắng trước cửa quán bar Mort's sáng nhấp nháy, thu hút đông đảo những kẻ hay chè chén ở Trully, Idaho. Nom nó giống như một bóng đèn diệt côn trùng. Nhưng Mort's không đơn thuần là một quán bia, không chỉ là nơi để người ta thưởng thức những ly bia Coors lạnh rồi gây gỗ đánh nhau mỗi tối thứ 6. Mort's có ý nghĩa lịch sử riêng, đại loại giống như trận đánh lịch sử Alamo vậy. Trong khi những phong cách mới xuất hiện và du nhập vào thị trấn nhỏ này, Mort's vẫn chẳng có gì thay đổi.

Cho đến khoảng một năm trước đây, ông chủ mới đã chăm chút lại nơi này với hàng chục lít thuốc sát trùng và sơn, đồng thời áp dụng một chính sách nghiêm ngặt: không được quăng đồ lót bừa bãi. Trước đó, người ta hào hứng ném quần lót như ném vòng, sao cho chúng mắc lên dây sừng hươu trên quầy bar. Trò chơi được khuyến khích như một loại hình thể thao trong nhà vậy! Còn bây giờ, nếu cô gái nào thấy cần phải thoát y, cô ta sẽ bị tổng cổ ra ngoài.

Ôi, những ngày xưa tuyệt vời.

Maddie Jones đứng trên vỉa hè ngay trước cửa quán Mort's và chăm chú nhìn lên cái biển hiệu, hoàn toàn miễn dịch trước sự cám dỗ trong tiềm thức mà ánh sáng từ chiếc biển hiệu rọi vào màn đêm quanh cô. Tiếng nhạc và tiếng nói chuyện râm ran len lỏi qua những vết nứt của toà nhà cũ kỹ nằm kẹp giữa Cửa hàng đồ gia dụng Ace và Nhà hàng Panda.

Một cặp sinh đôi trong trang phục quần jeans và áo ba lỗ đi lướt qua Maddie. Cánh cửa mở ra, tiếng người láo nháo và tiếng nhạc đồng quê không lẫn vào đâu được tuôn ra tràn ngập phố Main. Cánh cửa đóng lại và Maddie vẫn đứng bên ngoài. Cô chỉnh lại dây túi xách trên vai, rồi kéo cao chiếc khóa trên cái áo len màu xanh da trời đồ sộ. Đã hai chín năm cô không sống ở Trully, và cô cũng quên mất buổi tối ở đây lạnh đến thế nào. Ngày cả vào tháng Bảy.

Tay cô đưa lên phẩy cánh cửa cũ, rồi lại rút lại. Một dòng e sợ thình lình khiến cô dựng tóc gáy và bồn chồn trong dạ. Cô đã làm việc này đến cả chục lần. Tại sao vẫn còn e sợ chứ? Tại sao lại là lúc này? Maddie tự hỏi dù đã biết rõ câu trả lời. Bởi vì lần này là việc riêng, và một khi cô mở cánh cửa đó, một khi cô bước vào, sẽ không còn đường quay lại nữa.

Nếu bạn bè trông thấy cô đang đứng đó như thể chân bị chôn trong bê tông, chắc họ sẽ sốc ghê lắm. Cô đã từng nói chuyện với những kẻ giết người hàng loạt hay những tên sát nhân máu lạnh. Nhưng việc tán gẫu với mấy kẻ chống đối, rối loạn tâm thần đó chỉ là chuyện vặt so với những gì đang chờ đợi cô trong quán Mort's kia. Bên dưới là tấm biển đề CẤM NGƯỜI DƯỚI HAI MƯƠI MỐT TUỔI, quá khứ đang chờ đợi cô. Và gần đây cô phát hiện ra soi mói quá khứ của người khác thật dễ dàng, sung sướng hơn nhiều so với việc đào bới quá khứ của chính mình.

"Vì Chúa," cô lẩm bẩm và với tay lên cánh cửa. Cô thấy có phần chán ghét bản thân vì sự yếu ớt, nhỏ bé của mình. Cô cố dè dặt sự sợ hãi bằng nắm tay đang siết chặt, với một ý chí mạnh mẽ. Sẽ chẳng có việc gì xảy ra ngoài dự định của cô cả. Cô kiểm soát được tình hình kia mà! Luôn là như vậy.

Tiếng nhạc huỳnh huỳnh của chiếc máy hát tự động và mùi rượu bia, thuốc lá xộc lên khi Maddie bước vào. Cánh cửa đóng sập phía sau. Cô dừng lại một chút để điều chỉnh ắt quen với thứ ánh sáng lờ mờ. Mort's cũng chỉ là một quán bar. Như hàng ngàn quán bar khác trên khắp đất nước này mà cô từng đặt chân vào. Chẳng có gì đặc biệt, ngay cả dây sừng hươu treo dọc bên trên quầy bar dài ngoằng màu gụ cũng không có gì độc đáo.

Maddie cũng chẳng thích thú gì với các quán bar. Nhất là những quán bar kiểu cao bồi miền tây. Khói thuốc, rồi âm nhạc, rồi bia rót cứ đều đều. Mà ngay cả mấy chàng cao bồi cô cũng chẳng quan tâm. Cô cảm thấy một chiếc quần cao bồi Wranglers bó đét chẳng hợp gu với đôi boots, cái khoá thắt lưng và điệu thuốc

ngậm trong miệng chút nào. Cô thích những người đàn ông trong trang phục -lê và giày da kiểu Ý. Nhưng 4 năm qua, đến một người đàn ông, hay thậm chí cả một cái hẹn, cô còn chẳng có.

Cô bắt đầu quan sát đám đông khi len lỏi tới cái ghế đẩu nằm giữa quầy bar dài bằng gỗ sồi. Cô liếc nhìn những cái mũ cao bồi, mấy cái mũ lưỡi trai, một vài mái tóc húi cua, một hay hai kiểu đầu “ngắn trước dài sau”. Cô để ý thấy những mớ tóc cột đuôi ngựa, vài cái đầu bob ngắn ngang vai, một số kiểu tóc lượn sóng, rồi kiểu ma nơ canh xấu chưa từng thấy chui ra từ thập niên 80. Cái duy nhất cô không nhìn thấy là người mà cô tới tìm, mặc dù cô cũng không hy vọng sẽ bắt gặp anh ta đang ngồi ở một trong số những cái bàn kia.

“Con bé đó chắc thích nhóm AC/DC lắm đấy, anh hiểu tôi nói gì không?”, người đàn ông ngồi bên trái cô nói. Và Maddie cũng hiểu được rằng ông ta không nói tới album Back in Black hay Highway to Hell. Cái gã vừa được nhắc tới khoảng 60, với một cái mũ lưỡi trai mòn vẹt và cái bụng bia bự như cái thùng. Qua chiếc gương Maddie nhìn thấy một vài gã đàn ông đang gật gù, chăm chú vào người có cái bụng bia to bự.

Một trong hai người phục vụ đặt một cái khăn ăn trước mặt cô và hỏi cô muốn uống gì. Trông anh ta chỉ khoảng 19 tuổi, dù cô cũng đoán anh ta chắc cũng phải trên 21 rồi. Đủ lớn để có thể rót bia rượu giữa màn khói thuốc và những thứ nhảm nhí rác rưởi ngập đến tận đầu gối.

“Sapphire Martini. Loại extra dry, 3 quả ôliu,” cô vừa nói, vừa lẩm nhẩm tính số năng lượng có trong 3 quả ôliu. Cô kéo cái túi xách đặt lên đùi và nhìn người phục vụ trong khi anh ta quay đi, với lấy chai rượu gin và vermouth.

“Tôi với cô ta có thể giữ mối quan hệ bạn bè, miễn là thỉnh thoảng cô ta phải dẫn xác đến,” người đàn ông ngồi bên trái cô thêm vài.

“Đúng thật!”

“Đây! Chính là vấn đề tôi đang nói tới đấy!”

Lại thể nữa, ở cái thị trấn tí tẹo của Idaho này, những thứ như luật cấm trẻ em uống rượu có khi bị làm ngơ. Còn những câu chuyện vớ vẩn, nhảm nhí lại được một số người cho là loại văn chương nghệ thuật.

Maddie đảo mắt một vòng và cắn môi để kiềm chế, không thốt ra những câu bên trên. Cô có thói quen nói hết những gì mình nghĩ. Cô cũng chẳng coi đó là một thói quen xấu, dù không phải ai cũng thích điều đó.

Qua chiếc gương, mắt cô đảo lên đảo xuống khắp quầy bar, tìm kiếm chủ quán. Nhưng không phải vì cô hy vọng sẽ nhìn thấy anh ta quăng phịch xuống một cái ghế ở quầy thay vì ngồi ở một trong những cái bàn dưới kia. Khi cô gọi tới quán bar còn lại của anh ta trong thị trấn, người ta nói có thể anh ta sẽ ở đây tối nay. Và theo tính toán của cô, có lẽ anh ta đang trong văn phòng kiểm kê sổ sách. Hoặc nếu giống như cha mình, giờ chắc anh ta đang vui đầu trong đùi một cô hầu bàn nào đó.

“Tớ trả tiền tất cả mọi thứ, người phụ nữ đối diện cô than khóc với cô bạn. ”Thậm chí tớ còn tự mua thiệp sinh nhật ỉn để J.W. ký vào, với hy vọng hần sẽ tự cảm thấy tồi tệ và hiểu được gợi ý của tớ.”

“Ôi, diên.” Maddie không thể kiềm chế, lẩm bẩm và nhìn vào người đàn bà đó qua cái gương. Giữa những chai Absolut và Skyy vodka, cô nhìn thấy một mái tóc vàng hoe to xù rủ xuống bờ vai mũm mĩm và bộ ngực phình ra khỏi cái áo dây màu đỏ dính đầy những hạt kim cương giả.

“Nhưng anh ta vẫn chẳng cảm thấy gì cả! Chỉ phàn nàn rằng anh ta không thích loại thiệp phải viết lách rắc rối như cái thiệp tớ mua.” Cô ta uống một ngụm thức uống gì đó với cái ô cắm bên trên. “Anh ta muốn tớ qua nấu cơm vào cuối tuần tới khi mẹ anh ta đi vắng.” Cô ta quẹt quẹt bên dưới hai mắt và sụt sịt. “Tớ đang suy nghĩ xem có nên trả lời anh ta là không đồng ý.”

Maddie cau mày kinh ngạc, “Cô đùa đấy à?”, Maddie buột mồm trước khi cô kịp nhận ra mình vừa nói cái gì đó.

“Sao cơ ạ?” người phục vụ quầy bar hỏi khi đặt đồ uống trước mặt Maddie.

Cô lắc đầu. “Không có gì.” Cô lục túi xách và trả tiền cho đồ uống, trong khi bài hát đó như là Honky Tonk Badonkadonk - chẳng biết nó có nghĩa là cái quái gì - được phát ra từ cái máy phát nhạc tự động rực rỡ đèn neon, hoà vào với tiếng người nói chuyện lẩm nhảm.

Cô xắn tay chiếc áo len và với lấy ly Martini. Cô liếc nhìn những cái kim phát sáng trên chiếc đồng hồ đeo tay của mình khi nâng chiếc ly lên môi. 9 giờ tối. Gã chủ quán sớm muộn cũng phải thò mặt ra thôi. Nếu không phải tối nay thì cũng vẫn luôn có tối mai. Cô nhấp một ngụm, và rượu gin cùng với vermouth trôi xuống dạ dày cô nóng bỏng.

Cô thực sự hy vọng anh ta sẽ xuất hiện càng sớm càng tốt. Trước khi cô uống quá nhiều rượu và quên mất tại sao mình lại ngồi đây nghe lén câu chuyện của những ả đàn bà túng quần tội nghiệp kia và những gã đàn ông ảo tưởng. Đó là còn chưa kể việc ngồi nghe lén chuyện của những con người còn đáng thương hơn cả cô đôi khi cũng chẳng lấy gì làm thú vị.

Cô đặt cái ly trở lại quầy bar. Cô không định đến đây để nghe lén. Cô muốn đi thẳng vào vấn đề kia: đào bới cuộc sống của người khác và bơm vá từng bí mật nhỏ bẩn thỉu của họ không ngần ngại. Một số người từ bỏ bí mật một cách dễ dàng mà không hề phản kháng, thậm chí háo hức kể lể cho tất cả mọi người. Số khác lại bắt cô phải đào sâu, mổ xẻ tận gốc những bí mật của họ. Công việc của cô đôi khi lộn xộn và cần sự gan góc. Nhưng cô thích viết về những kẻ giết người hàng loạt, những tên cuồng sát và những người tâm thần bất ổn.

Thực ra, một cô gái cần phải nổi trội về một mặt nào đó. Và Maddie, dưới bút danh Madeline Dupree cũng là một trong những nhà văn cừ nhất với mảng tiểu thuyết hình sự dựa theo các vụ án mạng thật. Cô viết về cảnh máu me, những vết máu đông, về lũ người bệnh hoạn. Có một số người, trong đó có cả bạn bè cô, nghĩ rằng những gì cô viết là vỏ bọc che giấu nhân cách bên trong con người. Nhưng Maddie nghĩ khác. Nó góp phần giúp cô thêm quyến rũ.

Cả hai cách suy nghĩ ấy đều có phần nửa là sự thật. Những gì cô đã nhìn thấy, đã viết thực sự có ảnh hưởng đến cô. Cô đã dựng một tấm bình phong vững chắc giữa tinh thần, quan điểm của cô và những kẻ cô phỏng vấn và nghiên cứu. Nhưng sự bệnh tật của họ nhiều khi vẫn len lỏi qua những vết nứt trên tấm bình phong, để lại một vết đen khó gột sạch.

Công việc ấy khiến cô nhìn thế giới khác biệt một chút so với những người chưa bao giờ ngồi trước mặt một tên sát nhân hàng loạt và nghe hắn ta kể về “công việc” hắn đã làm. Tuy nhiên điều đó khiến cô trở thành một phụ nữ mạnh mẽ, chẳng thêm để tâm đến những chuyện vớ vẩn xung quanh. Khó có điều gì có thể hăm dọa cô, và cô cũng chẳng có ảo tưởng nào vào con người. Trong đầu, cô biết hầu hết mọi người đều tử tế. Nếu được lựa chọn, họ sẽ làm những việc đúng đắn. Nhưng trên đời còn có những loại người khác nữa. Đó là 15% những kẻ ích kỷ chỉ chăm chăm đến quyền lợi, vui thú của bản thân. Trong 15% đó chỉ có 2% thực sự là tội phạm giết người hàng loạt. Những kẻ lầm đường lạc lối khác trong xã hội chỉ là những tên phạm tội hiếp dâm, giết người, côn đồ, hay những viên quản trị công ty bí mật tham ô tài sản của công nhân chút đỉnh.

Và nếu có một thứ cô biết chắc, như mặt trời mọc phía đông, lặn phía tây, thì đó là mỗi người đều có những bí mật. Cô cũng có một số bí mật riêng. Chỉ là cô giữ nó cẩn thận hơn hầu hết mọi người.

Cô nâng chiếc ly lên môi và nhìn về phía cuối quầy bar. Một cánh cửa nằm phía sau bật mở và một người đàn ông từ phía hành lang sáng sửa bước vào phòng bar tối tăm.

Maddie biết anh ta, trước cả khi anh ta bước ra khỏi bóng tối. Trước khi bóng tối lướt qua ngực và đôi vai rộng của anh ta trong chiếc áo phông đen, trước khi ánh sáng phủ lên cằm, rồi mũi và mái tóc đen, đen như màu của màn đêm mà anh ta vừa bước ra từ đó.

Anh ta vào phía trong quầy bar, đeo tạp dề màu đỏ quanh hông và thắt dây lại bên trên cặp quần. Cô chưa bao giờ gặp anh. Chưa bao giờ ở trong cùng một phòng, nhưng cô biết anh ta ba mươi lăm, nhiều hơn cô một tuổi. Cô cũng biết anh ta cao 1 mét tám mươi chín, nặng tám mươi sáu cân. Anh đã phục vụ trong quân đội trong mười hai năm, lái máy bay trực thăng và phóng tên lửa loại Hellfire như mưa. Anh ta được đặt theo tên của bố mình, Lochlyn Michael Hennessy, nhưng anh ta lại lấy tên là Mick. Cũng giống như cha mình, Mick đẹp trai một cách khiêu gợi. Một vẻ đẹp có thể làm cho người ta phải ngoái cổ, tìm ngừng đập và làm đầy lên trong đầu phụ nữ những ý nghĩ đen tối, xấu xa. Ý nghĩ về những đôi môi, bàn tay nóng bỏng và quần áo xộc xệch. Những tiếng thì thầm, hơi thở nóng bỏng và ướt át lên cổ người đàn bà, và những đụn chạm da thịt trên ghế sau một chiếc ô tô.

Nhưng không phải là Maddie quá nhạy cảm với những suy nghĩ đó.

Anh ta có một chị gái tên Meg và sở hữu hai quán bar trong thị trấn này, Mort's và Hennessy's. Quán bar Hennessy's đã tồn tại ở đây lâu đời hơn cả tuổi của anh ta. Đó là nơi mẹ Maddie đã từng làm việc. Nơi bà gặp Loch Hennessy và nơi bà đã qua đời.

2. Chương 01 Phần 2

Như thể cảm nhận được có người đang nhìn mình, anh ta ngược lên từ chiếc dây tạp dề. Anh dừng lại trước Maddie một vài mét và chạm phải ánh mắt cô. Maddie tắc nghẹn với ngụm rượu gin trong cổ. Nó không chịu trôi xuống. Trong bằng lái xe của anh ta, cô thấy mắt anh ta màu xanh biển, nhưng thật ra phải là màu ngọc lam sẫm mới đúng. Nó giống như màu biển Caribbea. Và nhìn vào đôi mắt đó, cô bị sốc. Cô hạ cái ly xuống và đưa một tay lên che miệng.

Những khúc cuối cùng của bản Honky - tonk chấm dứt cũng là lúc anh ta buột xong cái dây tạp dề và bước lại gần hơn, cho đến khi chỉ còn cách cái bàn bar - vật ngăn cách giữa anh và Maddie - khoảng giữa chừng một mét. “Vẫn còn sống đấy chứ?” Giọng trầm trầm của anh ta cắt ngang những âm thanh ồn ào xung quanh họ.

Cô nuốt ngụm rượu và ho nốt lần nữa. “Tôi nghĩ vậy.”

“Này, Mick,” cô gái tóc vàng ở ghế kế bên gọi lớn.

“Chào, Darla. Mọi việc thế nào?”

“Không đến nỗi nào.”

“Lúc nào cũng vậy à?” Anh ta nói và nhìn người phụ nữ tóc vàng. “Cô có định khăng khăng theo ý mình không đấy?”

“Anh biết tôi mà.” Darla cười lớn. “Tôi lúc nào cũng dự định như vậy. Bởi vì, có thể người ta luôn sẵn sàng để dụ dỗ tôi cư xử sai lầm.”

“Vậy chắc tối nay cô không có ý định cởi đồ lót chứ?” anh ta hỏi và nhướn mày.

“Đồ anh đoán được!” Cô ta rướn người lên phía trước. “Anh không biết tôi có thể sẽ làm gì đâu. Thỉnh thoảng tôi điên lắm đấy.”

Chỉ thỉnh thoảng thôi á? Tự mua thiệp sinh nhật ỉnh rồi bảo bạn trai ký vào chứng tỏ chứng rối loạn thần kinh đã gần lên tới mức điên rồ rồi.

“Cố giữ cái quần nhé, đừng để tôi phải sút mông cô ra khỏi quán một lần nữa.”

Lần nữa? Nghĩa là đã từng rồi à? Maddie uống một ngụm và liếc qua nhìn cái mông vĩ đại của Darla ních trong một cái quần Wranglers.

“Tôi cá là tất cả các anh đều muốn nhìn thấy nó!” Darla vừa nói vừa hất tóc.

Lần thứ hai trong buổi tối hôm đó Maddie bị mắc nghẹn.

Tiếng cười khúc khích của Mick khiến cô chú ý đến vẻ thích thú sáng lên trong đôi mắt xanh đến choáng ngợp của anh ta.

“Cưng à, có cần một cốc nước không?” Anh ta hỏi.

Cô lắc đầu và hắng giọng.

“Đồ uống đó mạnh quá à?”

“Không, không sao cả.” Cô ho một lần nữa bà đặt cái ly xuống bàn bar. “Tôi chỉ vừa thấy một cảnh tượng kinh hãi thôi.”

Hai khoé miệng của anh ta di chuyển tạo thành một nụ cười ranh mãnh, hai vết lõm hiện ra trên đôi má rám nắng của anh ta. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ở đây. Chắc là cô chỉ đi đâu qua đây?”

Cô cố vớt hình ảnh cái mông trần to bự của Darla ra khỏi đầu và quay lại với lý do tại sao cô ở trong quán Mort’s tối nay. Cô đã hy vọng là sẽ ghét Mick Hennessy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng cô không làm được điều đó. “Không, tôi vừa mua một ngôi nhà trên đường Red Squirrel.”

“Nơi đó đẹp đấy chứ. Cô có ở gần hồ không?”

“Có.” Cô tự hỏi ngoài vẻ bề ngoài không biết Mick có thừa kế sự quyến rũ từ cha anh ta không. Theo những gì cô thu thập được, cô đoán Loch Hennessy có thể quyến rũ đàn bà chỉ với một cái nhìn. Chắc chắn ông ta đã bỏ bùa mê cô.

“Vậy cô tới đây nghỉ hè à?”

“Vâng.”

Anh ta nghiêng đầu sang một bên và bắt đầu nhìn ngắm mặt cô. Ánh mắt anh ta di chuyển từ mắt xuống môi cô và dừng lại ở đó một chút, đủ để tim cô đập vài nhịp, rồi anh ta lại nhìn lên. “Cô tên là gì thế, mắt nâu?”

“Maddie,” cô trả lời, nín thở chờ đợi anh ta kết nối cái tên đó với quá khứ. Quá khứ của anh ta.

“Chỉ Maddie thôi à?”

“Dupree,” Maddie trả lời, dùng luôn tên bút danh.

Ai đó dưới quầy bar gọi tên anh ta và Mick quay qua đó một lúc, rồi quay lại với cô. Anh ta mỉm cười với cô. Nụ cười để lộ những cái lúm đồng tiền và làm dịu những nét đàn ông mạnh mẽ trên khuôn mặt. Anh ta đã không nhận ra cô. “Tôi tên là Mick Hennessy.” Tiếng nhạc lại vang lên, anh ta tiếp tục: “Chào mừng cô đến Truly. Có lẽ chúng ta sẽ còn gặp nhau đây.”

Cô nhìn anh ta bước đi mà không hề nói lý do tại sao cô lại đến thị trấn này và tại sao giờ này cô lại đang ngồi trong quán Mort’s. Bây giờ không đúng lúc, đúng chỗ. Nhưng trong việc này không có hai chữ “có lẽ”. Anh ta chưa biết gì về cái lý do đó, nhưng Hennessy sẽ còn gặp cô nhiều. Và lần sau anh ta sẽ chẳng nồng nhiệt như lần này nữa đâu.

Âm thanh và mùi của quán bar xộc vào cô, Maddie đeo chiếc túi lên vai. Cô tụt xuống ghế và len mình khỏi đám đông trong ánh sáng mờ mờ. Tại cửa ra vào, cô ngoái cổ lại nhìn vào quán, và nhìn Mick. Dưới làn ánh sáng, anh ta nghiêng nghiêng đầu và mỉm cười. Cô ngừng lại, nắm chặt tay vào nắm đấm cửa và mở ra. Còn anh thì quay sang mở van và rót bia từ trong thùng ra.

Cô đứng đó nhìn chăm chú vào mái tóc đen láy sau cổ và đôi vai rộng trong chiếc áo phông đen của Mick, trong khi cái máy nhạc tự động đang chơi bản gì đó nói về rượu whiskey dành cho đàn ông và bia thì dành cho ngựa. Đến tận lúc này Maddie cũng chẳng biết cô mong chờ cái gì ở Mick Hennessy. Nhưng dù là gì thì cũng dứt khoát không phải là người đàn ông sống động đang cười nói nói trước mắt cô.

Qua không gian tối tăm của quán bar và màn khói thuốc, ánh mắt anh ta chiếu thẳng vào cô. Cô cảm nhận được tia nhìn ấy xuyên qua căn phòng và chạm vào mình. Nhưng cô biết chắc đó chỉ hoàn toàn là ảo giác. Cô đang đứng ở lối ra vào tối thui thui. Làm sao anh ta có thể nhìn thấy cô giữa đám đông thế này được. Cô mở cửa và bước ra ngoài màn đêm lạnh lẽo. Trong khi cô ngồi trong quán bar, bóng tối đã bao phủ lên Truly như một tấm rèm đen nặng nề. Niềm an ủi duy nhất là mấy cái biển hiệu sáng đèn neon và thỉnh thoảng là đèn đường.

Chiếc Mercedes được đậu bên kia đường, trước cửa hàng đồ lót Tina’s Mountain và phóng trưng bày nghệ thuật Rock Hound. Cô đợi một chiếc Hummer màu vàng đi qua rồi mới bước ra lề đường trong ánh sáng phát ra từ biển hiệu của quán Mort’s.

Cô dùng điều khiển trong ví mở cánh cửa phía tay lái của ô tô và chui vào trong chiếc xe bọc da lạnh lẽo. Bình thường cô không quá thiên về vật chất. Cô không quan tâm đến quần áo hay giày dép. Bởi dạo này cũng chẳng có ai nhìn thấy đồ lót trên người cô nên Maddie không còn quan tâm xem quần áo lót có cùng bộ hay không, và cũng chẳng thiết mua những món trang sức đắt tiền. Trước khi mua chiếc Mercedes này,

tức là khoảng hai tháng trước, Maddie vẫn dùng chiếc Nissan Sentra cho tới hơn hai trăm nghìn dặm. Cô cần một cái xe mới và khi đang toan tính mua một cái Volvo SUV thì cô quay một trăm tám mươi độ và dán mắt vào chiếc S600 màu đen. Ánh đèn trong cửa hàng ô tô chiếu xuống chiếc xe như một tín hiệu phát ra từ chúa. Và cô có thể thề rằng cô nghe thấy các thiên thần hát bài Hallelujahs như một đội hợp xướng Mormon Tabernacles vậy. Cô là ai mà dám phớt lờ một thông điệp của Chúa đây? Chỉ sau vài giờ thương thảo, cô đã lái chiếc xe ra khỏi cửa hàng và đưa nó vào gara nhà mình ở Boise.

Cô ấn nút star trên bộ điều khiển và bật đèn lên. Chiếc đĩa CD trong hệ thống âm thanh nổi lấp đầy khoảng không trong chiếc xe với bài Excitable Boy của Warren Zevon. Cô lái chiếc xe khỏi lề đường và cua hình chữ U ở giữa phố Main. Có cái gì đó nghe vừa tươi sáng vừa lộn xộn trong lời bài hát của Warren Zevon. Giống như khi nhìn vào suy nghĩ của một người đang đứng ở ranh giới giữa có trí và loạn trí, và thỉnh thoảng lại nhón chân qua cái thế giới điên loạn bên kia. Đùa nghịch với cái ranh giới đó, thử nghiệm nó, rồi rút lại trước khi bị hút vào ranh giới của những kẻ điên. Đối với công việc của Maddie mà nói, chẳng có mấy người kịp rút chân về.

Đèn trước của chiếc Mercedes cắt những vệt sáng vào màn đêm đen như mực khi cô rẽ trái ở điểm tín hiệu giao thông duy nhất trong thị trấn. Cái xe đầu tiên mà cô sở hữu là một chiếc Volkswagen Rabbit, những cái ghế xe đã mòn vẹt được gắn với nhau bằng băng dính nhựa dẻo. Nhưng từ đó đến giờ đã khác nhiều rồi. Xa rồi cái thời sống trong ngôi nhà lưu động với mẹ cô, và ngôi nhà nhỏ chật hẹp của cô ở Boise, nơi cô được bà dì Martha nuôi nấng.

Cho đến ngày bà nghỉ hưu, Martha đã làm việc tại quầy tính tiền của hiệu thuốc Rexall. Họ sống nhờ vào số tiền ít ỏi bà kiếm được và số tiền bảo hiểm xã hội của Maddie. Mặc dù tiền nong lúc nào cũng eo hẹp nhưng bà luôn nuôi đến khoảng 6 con mèo. Nhà cửa lúc nào cũng đầy mùi thức ăn vật nuôi và mấy hộp đựng phân cho chúng. Bây giờ Maddie ghét mèo khủng khiếp. Tất nhiên là không phải con mèo nhà Lucy, bạn thân của cô, con Snookums. Snookie dễ thương vô cùng, so với đám mèo.

Cô đi lòng vòng khoảng một dặm quanh bờ hồ phía tây trước khi lái xe vào lối vào nhà, nối với hai hàng thông cao chót vót. Cô đưa xe vào cửa trước một căn nhà hai tầng mà cô mới mua vài tháng trước. Cô cũng chẳng biết mình sẽ giữ ngôi nhà trong bao lâu nữa. 1 năm. 3 năm. 5 năm. Cô mua không phải để cho thuê kiếm lời. Tình hình nhà đất xung quanh khu Truly đang nóng bỏng, nếu cô muốn bán, cô có thể có một khoản hời to.

Maddie tắt đèn pha trước và bóng tối lại đổ sập lên cô. Cô cố lờ đi sự e sợ dâng lên trong ngực và ra khỏi xe, bước vài bậc lên cái thềm được chiếu sáng bởi vô số các bóng điện nhỏ 60 oát. Cô chẳng sợ gì cả. Chắc chắn không sợ bóng tối, nhưng cô biết đã có những sự việc đáng tiếc xảy ra với những cô gái không có kiến thức và không cân trọng bằng Maddie. Những phụ nữ không hề mang theo bất cứ một vũ khí nhỏ hay dụng cụ an toàn nào trong túi xách. Những thứ như súng bắn tê, chùy, một cái còi báo động cá nhân, nắm đấm đồng, đó là mới liệt kê một số. Với một cô gái thì cẩn thận không bao giờ thừa. Nhất là vào ban đêm trong thị trấn bé thế này, nơi bạn giơ tay lên trước mặt còn chẳng nhìn thấy tay đâu. Trong một thị trấn nằm ngay giữa khu rừng rậm rạp, nơi muông thú chạy sột soạt trong bụi và chuyển trên những cành cây. Nơi mấy loài gặm nhấm với những đôi mắt tròn sáng chơí một cô gái đi ngủ rồi bắt đầu lục lọi cướp phá cái chạn thức ăn. Maddie chưa bao giờ phải sử dụng đến mấy món đồ phòng bị cá nhân cả. Nhưng gần đây cô bắt đầu tự hỏi liệu tay súng của mình có đủ cừ để bắn hạ một con chuột không.

Ánh sáng từ trong nhà tràn ra khi cô mở cánh cửa màu xanh lục. Cô bước vào trong và vặn cái chốt cửa sau lưng. Không có gì khả nghi ở các góc phòng. Cô quăng túi lên chiếc ghế nhưng màu đỏ bên cạnh cửa. Một cái lò sưởi to choán hết khoảng không gian giữa cửa phòng khách rộng lớn và chia nó làm đôi. Một nửa kia dự định làm phòng ăn, nhưng rồi sau đó được Maddie sử dụng như phòng làm việc.

Trên cái bàn cà phê ngay trước ghế nhưng là những tài liệu nghiên cứu của Maddie và một bức ảnh cũ kích thước 5x7 đóng trong một cái khung bằng bạc. Cô với lấy bức ảnh và nhìn vào khuôn mặt mẹ cô, ngấm mái tóc vàng, đôi mắt xanh và nụ cười rạng rỡ. Bức ảnh được chụp vài tháng trước Alice Jones chết. Bức ảnh của một cô gái hai mươi tư tuổi thật hạnh phúc, thật sống động và mạnh mẽ. Và cũng giống như bức ảnh ố vàng trong cái khung đất tiền, kỷ niệm của cô cũng đã cũ kỹ và mờ nhạt. Cô nhớ lại một chút chỗ này, rồi lại một đoạn lúc kia. Cô có một ký ức nhạt nhòa về hình ảnh mẹ cô ngày ngày son phấn và chải tóc trước khi đi làm. Cô nhớ lại chiếc vali cũ màu xanh da trời hiệu Samsonite của bà, rồi việc họ chuyển nhà hết nơi

này đến nơi khác. Qua lăng kính mờ ảo của hai mươi chín năm, giờ cô chỉ nhớ được chút ít lần cuối cùng mẹ cô đóng gói đồ đạc lên chiếc Chevy Maverick và lái xe hai tiếng đồng hồ tới Bắc Truly. Dọn vào sống trong căn nhà lưu động với những cái thảm màu da cam xù xì.

Ký ức rõ nét nhất của Maddie về mẹ cô là hương thơm trên da bà. Gần giống như mùi quả hạnh nhân. Nhưng sự việc cô nhớ được nhiều nhất là buổi sáng dì cô tới nhà và nói với cô rằng mẹ cô đã chết.

Maddie để bức ảnh trở lại bàn và băng qua sàn gỗ lạnh lẽo tới chỗ bếp. Cô lấy ra một lon Coca ăn khiêng trong tủ lạnh và mở nắp. Martha đã luôn nói rằng Alice rất đồng bóng và dễ thay đổi, bay như bướm từ nơi này đến nơi khác, từ người đàn ông này sang người đàn ông khác, tìm kiếm một chốn nương thân và tìm kiếm tình yêu. Tìm kiếm cả hai thứ đó một thời gian trước khi chuyển sang nơi khác hoặc người đàn ông tiếp theo.

Maddie uống luôn bằng chai, rồi đóng nắp chai trở lại. Cô chẳng có điểm nào giống mẹ. Cô biết mình ở đâu trên thế giới này. Cô thấy thoải mái với bản thân và chắc chắn là cô không cần một người đàn ông phải yêu cô. Thực ra, cô chưa bao giờ yêu. Không phải kiểu lãng mạn như Clare bạn cô vẫn viết như một nghiệp kiếm cơm. Cũng không phải kiểu ngu ngốc, điên cuồng vì đàn ông đã thống trị mẹ cô và cuối cùng làm bà chết tức tưởi.

Không, Maddie chẳng hứng thú gì với tình yêu của bọn đàn ông. Nhưng thân thể anh ta lại là chuyện khác. Và thỉnh thoảng cô cũng cần bạn trai. Một người đàn ông đến vài lần một tuần để làm tình. Hết. Anh ta chẳng cần phải biết nói năng khéo léo gì cả. Chết tiệt, anh ta cũng không cần mời cô đi ăn luôn! Người đàn ông lý tưởng của cô chỉ cần đưa cô lên giường, rồi ra đi sau khi xong việc. Ấy vậy mà cô vẫn gặp hai vấn đề rắc rối trong việc tìm người đàn ông lý tưởng: thứ nhất là một người đàn ông chỉ cần làm tình với phụ nữ thì hầu hết là những tên điếu cày. Thứ hai là khó mà tìm được người đàn ông thực sự điêu luyện trong việc chăn gối chứ không phải là những kẻ ảo tưởng vào khả năng của mình. Việc tìm kiếm, phân loại những gã đàn ông để tìm một người mà cô muốn đã trở thành một điều phiền nhiễu. Và cô đã đầu hàng từ 4 năm trước rồi.

Cô kẹp cổ chai Coca giữa hai ngón tay và ra khỏi bếp. Đôi dép đi trong nhà đập vào chân kêu đen đét khi cô bước qua phòng khách, qua cái lò sưởi và vào phòng việc. Chiếc Laptop của cô đặt trên một cái bàn hình chữ L kê sát tường. Cô bật chiếc đèn kẹp bên cái bàn. Hai bóng đèn 60 oát chiếu sáng một chồng nhật ký, laptop và những mẫu giấy ghi nhớ các việc cần làm. Tổng cộng có mười cuốn nhật ký với đủ hình dạng và màu sắc khác nhau. Đỏ. Xanh. Hồng. Hai cuốn có khoá, trong khi một cuốn khác trông chẳng khác gì một cái sổ xoắn có chữ “nhật ký” bên trên, viết bằng bút nhớ màu đen. Tất cả đều thuộc về mẹ cô.

Maddie đập nhẹ cái chai vào đùi khi cô đang chăm chú nhìn cuốn màu trắng ở trên cùng. Cô thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của chúng cho đến khi bà dì Martha của cô qua đời vài tháng trước. Cô không nghĩ là Martha có ý định giấu cô về quyển nhật ký. Ngược lại, có lẽ bà định sẽ đưa nó cho Maddie một ngày nào đó nhưng sau đó thì quên bẵng. Alice không phải là người phụ nữ đồng bóng duy nhất trong gia phả nhà Jones.

Vì Martha là người thân duy nhất còn sống nên Maddie hoàn toàn lo liệu chuyện của bà. Tham dự đám tang và dọn dẹp nhà cửa. Cô lo tìm nhà ấy con mèo của bà dì cô và dự định tặng hầu hết những thứ còn lại cho hội từ thiện. Một trong những hộp các tông cuối cùng mà cô sắp xếp chứa nào giày cũ, những chiếc túi xách cổ lỗ sĩ, và một cái hộp trông cũ nát. Suýt nữa cô đã ném cái hộp đi mà chẳng cần mở nắp. Một phần nào đó trong cô cũng ước gì cô đã làm như vậy, ước gì cô không phải chịu sự đau đớn khi nhìn vào chiếc hộp và cảm thấy tim mình thắt lại. Khi còn là một đứa trẻ, cô đã ao ước có cái gì đó kết nối cô với mẹ. Cái gì đó dù nhỏ nhoi để cô có thể sở hữu, cầm nắm. Cô đã hằng mơ được sở hữu một vật để ngày ngày đem ra ngắm, một vật giúp gắn bó cô với người phụ nữ đã đem lại cuộc sống cho cô. Cô đã dành cả tuổi thơ để ao ước được có nó... Một thứ trong suốt thời gian qua đã luôn ở trên nóc nhà kho, chỉ cách cô vài bước. Đang chờ đợi cô trong hộp đựng giày bột Tony Lama.

Cái hộp chứa những quyển nhật ký, cáo phó, và các bài tạp chí về cái chết của mẹ cô. Trong đó còn có một cái túi satanh đựng đầy nữ trang. Hầu hết là những thứ rẻ tiền. Một cái vòng cổ Foxy Lady, vài cái nhẫn mặt đá, một cặp hoa tai tròn bằng bạc, một dải băng màu hồng bé xíu của bệnh viện St. Luke với hai chữ “bé Jones” in trên đó.

Đứng trong căn phòng ngủ cũ của cô ngày hôm đó, cô đã nghệt thở, ngực như nổ tung. Và cô cảm giác mình trở lại là một đứa trẻ. Sợ hãi và cô độc. Cô không dám vươn ra, với lấy cuốn nhật ký để có được nỗi kết với mẹ, nhưng cũng vừa háo hức khi cuối cùng cô đã có một vật có hình có dạng đang hiện hữu trước mặt và từng thuộc về một người mẹ mà cô đã chẳng còn nhớ gì nhiều.

Maddie để cốc Coca lên bàn và xoay tròn cái ghế. Hôm đó cô đã đem cái hộp cũ nát đó về nhà và đặt cái túi satin vào hộp nữ trang của cô. Rồi cô ngồi xuống và đọc từng quyển nhật ký. Cô đọc từng chữ, ngẫu nhiên chúng trong một ngày. Nhật ký bắt đầu vào sinh nhật thứ mười hai của mẹ cô. Một số cuốn rất dày và mẹ cô phải mất nhiều thời gian hơn để viết đầy các trang. Qua chúng, Maddie biết đến một Alice Jones.

Cô biết đến Alice Jones lúc mười hai tuổi với ao ước lớn lên sẽ trở thành một diễn viên như Anne Francis. Một thiếu nữ tuổi teen hy vọng sẽ tìm được tình yêu đích thực ở chương trình The Dating Game, và một người phụ nữ luôn đặt tình yêu nhằm chỗ.

Maddie đã tìm được cái gì đó kết nối cô với mẹ. Nhưng càng đọc, cô càng cảm thấy trống rỗng và không biết phải làm gì. Cô đã dành cả tuổi thơ để ao ước, và chưa bao giờ cô thấy mình đơn độc đến như vậy.

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Mick Hennessy buộc một cái dây thun xung quanh tập tiền và đặt nó cạnh đồng hồ tín dụng và hóa đơn ghi nợ. Âm thanh phát ra từ chiếc máy phân loại xu điện từ trên bàn vang lên khắp căn phòng làm việc nhỏ nằm phía sau quán bar Mort's. Tối hôm đó mọi người đã về hết và chỉ còn Mick ở lại. Anh đang kiểm kê "ngân khố" trước khi về nhà.

Sở hữu và điều hành quán bar là cái gì đó đã ăn vào máu anh. Cụ cố nhà Mick từng tự tay làm và bán rượu gạo rẻ tiền trong giai đoạn có lệnh Cấm Rượu. Và hai tháng sau ông mở quán bar Hennessy's. Sau khi luật sửa đổi số mười tám bị bãi bỏ và những thùng rượu một lần nữa lại tiếp tục tràn vào nước Mỹ. Quán bar của nhà anh bắt đầu từ khi đó.

Chẳng phải Mick quan tâm gì đến những người đến đây uống rượu, chỉ là anh thích sự thoải mái giờ giấc khi được tự mình làm ông chủ. Anh không cần phải nhận mệnh lệnh, cũng chẳng phải trả lời ai. Và khi bước vào một trong những quán bar của mình, anh có một cảm giác được sở hữu. Một cảm giác chưa từng có đối với bất kỳ vật nào khác trong đời. Các quán bar của anh ồn ào, inh ỏi và hỗn loạn. Nhưng đó là một mớ hỗn loạn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Và ngoài việc có giờ giấc thoải mái và cảm giác được sở hữu kia, Mick thích kiếm tiền. Trong những tháng hè, anh moi được cả tấn tiền từ du khách và những người sống ở Boise nhưng sở hữu những chiếc tàu thủy trên hồ ở Trully này.

Chiếc máy đếm xu ngừng lại và Mick gói từng cục tiền xu vào những ống đựng bằng giấy. Hình ảnh của cô gái với mái tóc đen và đôi môi đỏ hiện lên trong đầu anh. Mick chẳng thấy bất ngờ khi anh để ý Maddie ngay từ giây phút đầu tiên anh bước vào từ cửa sau quán Mort's. Nếu anh không chú ý cô mới gọi là lạ. Làn da mượt mà và đôi mắt nâu quyến rũ gợi tình, cô chính là mẫu người ưa thích của anh. Nốt ruồi nhỏ gần đôi môi đầy đặn của cô làm anh nhớ ra đã rất lâu rồi anh không được hôn một đôi môi như vậy. Và rồi anh sẽ hôn dần xuống cằm, rồi cổ, và tất cả những chỗ mềm mại, ngọt ngào khác.

Kể từ khi quay lại Trully hai năm về trước, cuộc sống gói chẵn của anh trở nên tồi tệ hơn anh tưởng. Mọi thứ đảo lộn. Trully là một thị trấn nhỏ nơi mọi người đi nhà thờ vào Chủ nhật và làm đám cưới từ rất sớm. Họ thường cố duy trì tình trạng "lập gia đình" hoặc có bỏ vợ bỏ chồng thì cũng tìm cách cưới lần hai càng nhanh càng tốt. Mick chưa bao giờ lãng nhãng với một phụ nữ đã có chồng hoặc chỉ cần có ý nghĩ sẽ lấy chồng. Dứt khoát là như vậy.

Nói vậy không phải là Truly không đào đâu ra phụ nữ chưa chồng. Sở hữu tới hai quán bar ở Truly, Mick đã gặp gỡ khá nhiều phụ nữ như thế. Nhưng anh biết phần lớn số họ cần ở anh nhiều hơn mấy thứ đồ uống cocktail vớ vẩn. Vài người trong đó anh đã hiểu quá rõ. Họ cũng biết về câu chuyện của gia đình anh, cũng bàn tán, và cho rằng họ cũng hiểu anh. Thực ra họ chẳng biết gì cả. Nhưng trước sau gì người ta cũng sẽ hiểu anh thích dành thời gian cho những phụ nữ không biết gì về anh cũng như quá khứ của anh hơn. Những người không hay biết chút gì về những chi tiết bẩn thỉu của cuộc đời cha mẹ anh.

Mick tổng chỗ tiền và hóa đơn vào cái túi và kéo khóa lại. Chiếc đồng hồ trên bàn chỉ hai giờ năm phút. Bức ảnh chụp ở trường mới đây nhất của Travis được đặt trên chiếc bàn bằng gỗ sồi bóng loáng. Một ít tàn nhang màu nâu nhạt lắc rắc trên mũi và gò má cậu bé. Cháu ruột Mick còn bảy năm nữa được mười bốn tuổi, mang trong mình quá nhiều tính cách của nhà Hennessy. Nụ cười ngây thơ cũng chẳng lừa được Mick tí nào. Travis thừa kế được ở tổ tiên mái tóc đen, đôi mắt xanh dương cùng với tính cách phóng túng. Nếu không được kiểm soát, có lẽ nó sẽ kế thừa luôn tính hiếu chiến, nát rượu và mê đàn bà. Những đặc điểm tiêu biểu đó, nếu được tiết chế điều độ kể ra cũng chẳng xấu. Nhưng lớp lớp các thế hệ nhà Hennessy chưa bao giờ quan tâm đến hai chữ “điều độ”, và sự kết hợp trên thỉnh thoảng đã chứng minh sức mạnh chết người của nó.

Anh rời qua góc bên kia căn phòng và đặt tiền lên ngăn trên cùng của két, bên cạnh bản kiểm kê bán hàng tối hôm đó. Anh đóng sập cánh cửa két nặng trĩu, đẩy cái móc bằng thép xuống và khóa lại. Âm thanh tick tick của chiếc khóa số phá vỡ không gian im lặng của căn phòng làm việc nhỏ nằm cuối quán bar.

Travis đang làm Meg phát điên, chắc chắn là như vậy. Và chị gái của Mick gần như không hiểu tí gì về bọn con trai. Cô chẳng hiểu tại sao mấy thằng bé lại thích ném đá, chế tạo vũ khí từ bất cứ cái gì trong tay, và đánh nhau chẳng vì một lý do gì. Mick chính là người “cố vấn” cho Travis và giúp Meg nuôi dạy cậu, để thằng bé có người mà nói chuyện và dạy nó trở thành một người đàn ông tốt. Không phải vì Mick là một chuyên gia hay là tấm gương sáng chói gì của một mẫu đàn ông hoàn hảo. Mà vì anh có những kiến thức cơ bản và một vài kinh nghiệm làm sao để trở thành một gã đàn ông xấu xa.

Anh vớ lấy đồng chìa khóa trên bàn làm việc và lao ra khỏi văn phòng. Tiếng gót giày nện cộp cộp xuống cái sàn gỗ cứng ngắc trong không gian im ắng của quán bar.

Khi còn là một đứa trẻ, Mick chẳng có ai xung quanh để nói chuyện hay để dạy anh phải trở thành một người đàn ông như thế nào. Anh được bà và chị nuôi nấng, và anh phải tự thân học lấy. Thông thường, anh đã phải học chúng một cách khó khăn. Và anh không muốn Travis cũng phải học theo cách đó.

Mick tắt điện và đi ra theo lối cửa sau. Không khí lạnh của buổi sáng tạt vào mặt, vào cổ khi anh tra chìa vào khóa cửa sau. Ngay khi học xong trung học phổ thông, anh đã rời Truly để tới học trường công lập Boise gần thủ phủ bang. Nhưng sau ba năm theo học vu vơ không mục đích, với thái độ chảnh mắng sa đọa, anh gia nhập quân đội. Khi đó, chiêm ngưỡng thế giới qua lớp kính của chiếc xe tăng nghe rõ ràng là một kế hoạch khôn ngoan.

Một chiếc Dodge Ram màu đỏ đỗ cạnh thùng rác và anh trèo vào trong xe. Tất nhiên anh đã được chiêm ngưỡng thế giới. Đôi khi còn nhiều hơn nữa những gì anh nhớ, nhưng không phải từ bên trong của một chiếc xe tăng. Mà là từ trên không trung cao hàng nghìn dặm trong buồng lái của chiếc trực thăng Apache. Anh đã lái máy bay cho quân đội M trước khi rời quân ngũ và quay lại Truly. Quân đội đã cho anh một nghề nghiệp khá ổn và một cơ hội để sống một cuộc sống tử tế. Nó dạy cho anh làm sao để trở thành một người đàn ông. Điều mà trước đây anh không thể có được khi sống trong một ngôi nhà toàn phụ nữ. Khi nào thì đứng lên và khi nào thì câm miệng. Khi nào chiến đấu và khi nào chuồn thẳng. Cái gì đáng quan tâm và cái gì không cần phải phí thời gian cho nó.

Mick khởi động xe và đợi một lúc cho động cơ nóng lên. Sở hữu những hai quán bar, nên Nick cho rằng tốt hơn hết nên học cách để đối phó với những gã say và kết giao với những kẻ dễ tiện mà không cần phải đâm vào mặt hay bẻ cổ người ta. Mặt khác, anh còn phải giải quyết được một số vấn đề khác nữa. Anh từng suốt ngày đánh nhau, ra đường với một bên mắt bị đâm thâm xị và môi toác ra chảy máu như hồi anh còn nhỏ. Trước đó, anh không hề biết cách đối phó với bọn hạ đẳng trong xã hội. Trước đó, anh đã phải sống với những vụ tai tiếng gây ra bởi cha mẹ gì. Anh sống với những tiếng xì xào bàn tán mỗi khi bước vào bất cứ đâu. Những cái liếc nhìn khi trong nhà thờ hay trong cửa hàng rau quả Valley. Sự nhạo báng của những đứa trẻ khác trong trường hay tệ hơn là những bữa tiệc sinh nhật mà anh và Meg chẳng bao giờ nằm trong

danh sách được mời. Khi đó, anh giải quyết từ những thứ nhỏ nhất bằng nắm đấm. Meg thì sống thu mình lại.

Mick bật đèn trước cửa xe và quay đầu xe. Đèn hậu của chiếc Ram làm sáng cả con hẻm khi anh ngoái cổ lái xe lùi dần ra khỏi bãi đỗ. Nếu ở một thành phố lớn, cuộc sống trắng hoa của Loch và Rose Hennessy có lẽ đã bị lãng quên chỉ trong vài tuần. Câu chuyện sẽ lên trang nhất của các tờ báo trong một hai ngày, rồi sau đó sẽ được thay thế bằng những tin giật gân hơn. Một cái gì đó to tát hơn để mỗi buổi sáng người ta vừa nhấm nháp cà phê vừa bàn tán. Nhưng trong một thị trấn nhỏ cỡ như Truly này, nơi người ta xôn xao về những hành động bất chính như mất trộm xe đạp, hay ông Sid Grimes săn bắt trộm, thì sự biết bản thủ của gia đình Loch và Rose Hennessy là chủ đề bàn tán cả mấy năm trời. Suy diễn, xào nấu từng chi tiết bị thương của câu chuyện đã trở thành một trò tiêu khiển được mọi người ưa chuộng. Sánh ngang với các cuộc diễn hành, thi tạc tượng trên băng và những buổi quyên góp tiền cho thị trấn với vô số lý do. Nhưng không giống như việc trang trí xe diễu hành hay lập các chương trình nói-không-với-ma-túy sau giờ học - những thứ mọi người dường như dễ là chẳng mấy quan tâm - đằng sau đồng đồ nát mà Loch và Rose Hennessy tạo ra là hai đứa trẻ vô tội cố gắng xóa mờ quá khứ.

Anh đưa xe ra khỏi ngõ và vào một con đường sáng lờ mờ. Rất nhiều kỷ niệm thời thơ ấu của anh đã cũ kỹ, mờ nhạt và ơn Chúa đã bị lãng quên. Những cái khác lại quá rõ nét, đến nỗi anh có thể nhớ tới từng chi tiết. Như cái đêm anh và Meg bị ông cảnh sát trưởng đánh thức, bảo họ chuẩn bị một vài thứ và đưa hai chị em tới nhà bà nội Loraine. Mick vẫn nhớ hình ảnh một cậu bé mặc chiếc áo phông bên ngoài bộ đồ lót, đi giày đế mềm, tay cầm chiếc xe tải đồ chơi hiệu Tonka ngồi ở phía sau chiếc xe tuần tra của cảnh sát. Bên cạnh là Meg, đang ngồi khóc như thể thế giới vừa sụp đổ. Và sự thật là như vậy. Anh nhớ từng tiếng kêu quàng quạc, giọng nói của người đưa tin phát ra từ chiếc radio cảnh sát, nói về ai đó đang kiểm tra một bé gái khác.

Bỏ lại chút ánh đèn thành phố phía sau, Mick lái khoảng hai dặm trong màn đêm tối như hắc ín trước khi rẽ vào con đường bản thủ của anh. Anh đi qua căn nhà mà anh và Meg đã được nuôi nấng sau khi cha mẹ anh qua đời. Bà nội Loraine Hennessy đã rất yêu thương hai đứa trẻ, theo cách riêng của bà. Bà đảm bảo cho bọn trẻ có đủ bột ẩm, giặt tay để đi trong mùa đông, thoải mái đồ ăn thức uống. Nhưng bà lại hoàn toàn bỏ quên những gì bọn trẻ thực sự cần. Một cuộc sống bình thường nhất có thể.

Bà từ chối bán cái trang trại cũ nơi anh và Meg đã sống cùng cha mẹ. Hàng nhiều năm trời nó bị bỏ không ở vùng ngoại ô thị trấn, trở thành thiên đường cho lũ chuột và liên tục gọi lại hình ảnh một gia đình từng sinh sống ở đó. Một người khi đi vào thành phố không thể không nhìn nó. Không thể không nhìn cỏ dại mọc rậm rạp, bức tường trắng chóc lở và cái dây phơi quần áo đã trũng xuống thấp tè.

Và từ thứ Hai đến thứ Sáu, trong vòng chín tháng mỗi năm, Mick và Meg buộc lòng phải đi qua đó để tới trường. Khi những đứa trẻ khác trên xe buýt nói chuyện rôm rả về những hồi mới nhất của sê ri phim Dân chơi Hazzard hay đang kiểm tra hộp cơm của nhau xem có món gì, thì anh và Meg quay ra cửa sổ. Lòng nặng trĩu và nín thở cầu Chúa không ai chú ý đến ngôi nhà cũ của chúng. Nhưng Chúa thường không đáp lời, và sau đó xe buýt sẽ tràn ngập những tiếng thì thầm mách lẻo về câu chuyện của bố mẹ Mick mà chúng nghe lỏm.

Chuyến xe buýt tới trường mỗi ngày là địa ngục của cả hai chị em. Một hành trình của sự tra tấn - cho đến một buổi tối tháng Mười lạnh lẽo năm 1986 khi trang trại nổ tung trong một quả cầu lửa vĩ đại, và cháy rụi hoàn toàn. Arson bị coi là thủ phạm của vụ hỏa hoạn, và đã có một cuộc điều tra lớn. Gần như mọi người trong thị trấn đều bị thẩm vấn. Nhưng thủ phạm đã dội xăng thiêu trụi căn nhà thì chẳng bao giờ bị bắt. Mọi người ở thị trấn đều nghĩ rằng họ biết ai là thủ phạm, nhưng lại chẳng ai dám chắc.

Ba năm sau Loraine qua đời, Mick bán hết tài sản cho nhà Allegrezza và nghĩ đến chuyện bán luôn quán bar của gia đình. Nhưng cuối cùng anh quyết định quay về và đưa quán bar hoạt động trở lại. Meg cần có anh, Travis cũng cần anh. Và thật ngạc nhiên khi anh quay lại Truly, chẳng ai nói gì về vụ xì căng đan đó nữa. Những tiếng xì xầm đã không còn đeo đuổi anh. Nếu có, anh cũng không còn phải nghe thấy chúng nữa.

Anh giảm tốc độ và quẹo trái lần nữa, rẽ vào lối đi dài dẫn vào nhà, hướng thẳng lên ngọn đồi nằm ở chân núi Shaw. Anh mua ngôi nhà hai tầng không lâu sau khi quay trở lại Truly. Từ đó có thể nhìn thấy khung cảnh của cả thị trấn, và những ngọn núi trải dài bao lấy hồ nước bên trong. Anh đỗ xe trong ga ra, bên

cạnh chiếc thuyền lướt sóng dài hơn sáu mét và đi vào nhà qua phòng giặt là. Đèn trong văn phòng vẫn mở, anh với tay tắt nó khi đi ngang qua. Anh băng qua căn phòng khách tối om và lên gác, leo hai bậc một.

Mick hầu như không thực sự nghĩ đến cái quá khứ đó như một cái gì đó nổi bật trong thời niên thiếu. Trully không còn bàn tán về chuyện đó nữa, và điều đó thật là mỉa mai. Bởi tại thời điểm này, anh chẳng thêm quan tâm mọi người nói gì, nghĩ gì về anh. Anh vào phòng ngủ ở tít cuối gian nhà, trong khi ánh trăng đang rọi qua từng thanh gỗ mỏng trên cánh cửa chớp lật. Từng dải ánh sáng mờ và dịu nhẹ chiếu trên mặt anh, rồi ngược khi anh móc tay vào túi quần sau lôi ra chiếc ví, ném nó lên nóc chiếc tủ ngang, rồi nắm lấy gấu áo phông và cởi qua đầu. Nhưng việc anh chẳng quan tâm quá gì đến quá khứ không có nghĩa là Meg cũng vậy. Có những ngày tốt đẹp và có những ngày tồi tệ đối với cô. Kể từ ngày bà nội qua đời, những ngày tồi tệ lại càng trở nên tồi tệ hơn. Và tất nhiên không đời nào có thể để Travis sống như vậy.

Ánh trăng và bóng tối đổ xuống chiếc chần màu xanh lá và thành giường bằng gỗ sồi đặc. Mick thả cái áo dưới chân rồi chuyển qua đầu kia của căn phòng. Nhiều khi anh cảm thấy việc quay lại Trully là một sai lầm. Anh cảm giác mình đang đứng ở một chỗ và không thể tiến lên được. Và anh không hiểu tại sao lại có cái cảm giác đó. Anh đã mua một quán bar mới và đang cân nhắc về việc mở dịch vụ máy bay lên thẳng với bạn mình là Steve. Anh có tiền, thành công. Anh thuộc về Trully và gia đình. Gia đình duy nhất mà anh có. Gia đình duy nhất dường như anh từng có, nhưng thỉnh thoảng... thỉnh thoảng anh không thể không có suy nghĩ rằng mình đang chờ đợi một điều gì đó.

Chiếc nệm lún xuống khi anh ngồi xuống mép giường, tháo giày và tắt. Meg nghĩ rằng tất cả những gì anh cần là gặp một người đàn bà tử tế để làm một người vợ tốt. Nhưng anh không thể nghĩ là mình sẽ lấy vợ. Không phải lúc này. Anh từng có một vài mối quan hệ rất tốt đẹp. Và mọi thứ vẫn tiếp tục tốt đẹp cho đến khi nó không còn như vậy nữa. Chưa có mối tình nào kéo dài được hơn một hoặc hai năm. Một phần vì anh phải đi quá nhiều. Và phần lớn là vì anh không muốn phải mua một cái nhẫn và đi dọc hành lang giữa các dãy ghế trong nhà thờ.

Anh đứng dậy và cởi quần dài. Meg nghĩ rằng anh sợ cuộc sống gia đình vì mối quan hệ không tốt đẹp của cha mẹ họ, nhưng không phải như vậy. Sự thật là anh không nhớ nhiều cho lắm về cha mẹ mình. Chỉ một vài ký ức nhàn nhạt về những cuộc đi dã ngoại gia đình bên hồ và cha mẹ anh âu yếm nhau trên ghế sofa. Hay khi mẹ anh khóc lóc bên bàn bếp và một chiếc điện thoại cũ nặng nề bay thẳng vào màn hình tivi.

Không, vấn đề không phải là những ký ức về cha mẹ anh làm đảo lộn mối quan hệ. Chỉ là anh chưa bao giờ yêu một người đàn bà đủ nhiều để có ý muốn sống cả cuộc đời với cô ta. Mà anh lại không coi đó là vấn đề chút nào cả.

Anh kéo chăn ra và nằm giữa những tấm ga trải giường mát lạnh. Lần thứ hai trong đêm nay anh nghĩ đến Maddie Dupree, và anh phá lên cười trong bóng tối. Cô biết châm chọc sâu cay ra phết. Nhưng anh chưa bao giờ bất thích một phụ nữ nào đó vì khuyết điểm này. Thật ra anh còn thích mẫu phụ nữ dám đứng lên phản kháng lại đàn ông. Maddie, một người biết đáp trả cái cách mà người khác đối xử với mình và không cần một người đàn ông bên cạnh để chăm sóc. Một người không quá khát khao, không đắm nước mắt và không tỏ ra điên rồ. Một người tâm trạng không thay đổi như chong chóng.

4. Chương 02 Phần 2

Mick nằm nghiêng sang một bên và liếc nhìn đồng hồ trên bàn để đầu giường. Anh đã đặt chuông báo thức lúc mười giờ sáng và đã sẵn sàng ột giấc ngủ yên lành trong bảy tiếng đồng hồ. Thật không may là anh không thực hiện được điều đó.

Sáng sớm hôm sau tiếng chuông điện thoại kéo anh ra khỏi giấc ngủ say. Anh mở mắt và nheo lại khi ánh nắng chói sáng rọi vào giường. Anh liếc nhìn tên người gọi đến và với cái ống nghe không dây.

“Cháu thật đáng đánh,” anh nói và kéo cái chăn xuống dưới ngực. “Cậu đã nói không được gọi trước mười giờ trừ trường hợp khẩn cấp cơ mà.”

“Mẹ cháu đang đi làm, mà cháu lại cần có pháo hoa,” cháu anh kể lể.

“Vào lúc tám rưỡi sáng à?” Anh ngồi dậy và vuốt vuốt tay qua tóc. “Cô trông trẻ có ở đó với cháu không?”

“Có ạ. Mai là ngày bốn tháng Bảy và cháu không thể không có pháo hoa được.”

“Cháu vừa mới nhận ra điều đó hả?” Chắc hẳn sự việc không chỉ có thế. Với Travis, câu chuyện vẫn còn dài. Luôn là như vậy. “Sao mẹ cháu không mua pháo hoa cho cháu?” Im lặng một hồi lâu, rồi Mick thêm vào, “Cháu nên nói cho cậu sự thật đi, cậu sẽ hỏi mẹ cháu đấy.”

“Mẹ nói cháu hay chửi thề.”

Mick đứng dậy và chân anh lún xuống trên tấm thảm dày màu be khi anh bước tới chiếc tủ quần áo. Anh dường như rất sợ phải hỏi. “Tại sao?”

“Tại vì... mẹ cháu lại làm món thịt cuốn. Mẹ biết là cháu ghét thịt cuốn.”

Anh không trách đứa trẻ. Mọi phụ nữ nhà Hennessy đều khét tiếng với món thịt cuốn kinh tởm của họ. Anh mở ngăn kéo thứ hai và nói tiếp. “Và rồi?”

“Cháu nói món này ăn như cứt. Và cháu nói cậu cũng nghĩ như vậy.”

Mick đứng khựng lại khi đang lôi ra từ trong tủ một cái áo phông trắng và nhìn vào hình mình phản chiếu trên chiếc tủ. “Cháu dùng cái từ c... đó thật hả?”

“Và... ng, và mẹ nói cháu sẽ không có pháo hoa. Nhưng cái từ đó cậu chẳng nói suốt ngày còn gì?”

Đúng là như vậy. Anh khoác chiếc áo lên vai và rướn người lên trước để nhìn kỹ đôi mắt đỏ ngầu. “Chúng ta trước đây đã nói về những từ mà cậu có thể nói, còn cháu thì không.”

“Cháu biết, nhưng cháu chỉ lỡ miệng.”

“Cháu phải để ý xem cái gì tuôn ra từ miệng mình chứ?”

Travis thở dài. “Cháu biết. Cháu nói xin lỗi, mặc dù cũng chẳng thật lòng. Như những gì cậu đã dạy cháu cần nói với bọn con gái ấy. Kể cả với những đứa ngu xuẩn. Kể cả khi cháu đúng và bọn nó sai.”

Đó không hẳn là những gì Mick đã nói. “Nhưng cháu không nói với Meg là cậu nói vậy chứ?” Anh lôi một chiếc quần Levi’s ra khỏi ngăn kéo và thêm vào, “Đúng không hả?”

“Đúng vậy.”

Anh không thể phản kháng lại chị mình, nhưng một cậu bé cũng không đáng bị phạt vì nói lên sự thật. “Cậu không thể mua pháo hoa cho cháu nếu mẹ cháu không cho, nhưng để xem chúng ta có nghĩ ra cách gì không nhé!”

Một giờ sau, Mick nhét một bịch pháo hoa vào đằng sau ghế lái trên xe. Anh đã mua một gói nhỏ gồm nhiều loại, một ít pháo sáng từ quầy hàng Safe & Sane gần khu vực đỗ xe của Cửa hàng đồ gia dụng Handy Man. Anh không mua nó cho Travis. Anh mua nó để đem tới buổi liên hoan thịt nướng nhà Louie Allegrezza nhân ngày quốc khánh. Nếu có ai hỏi, anh sẽ nói như vậy. Và anh tự hỏi không biết liệu có ai tin vào điều đó. Giống như mọi cư dân khác của cái thành phố bị ám ảnh vì pháo hoa, anh có một cái hộp lớn chứa đầy những thứ “bất hợp pháp” chỉ chờ cơ hội để được ra hồ bắn. Người lớn chẳng bao giờ mua đồ ở các quầy hàng Safe & Sane, trừ khi họ có con. Pháo hoa hợp pháp trông như là bánh phụ xe đ

Con trai Louie, Pete Allegrezza và Travis là bạn thân, và vài ngày trước, Meg đã đồng ý Travis có thể đến buổi tiệc thịt nướng với Mick nếu thằng bé không gây chuyện rắc rối. Buổi tiệc diễn ra vào ngày mai và Mick tính toán rằng Travis sẽ biết cố kiểm soát bản thân thêm một ngày nữa. Mick đóng cửa chiếc xe tải, và anh cùng Travis băng qua khu đỗ xe tới cửa hàng. “Nếu cháu cư xử đúng mực, có thể cháu vẫn sẽ được động đến pháo sáng đấy.”

“Ôi trời,” Travis rên rỉ. “Pháo sáng là cho bọn trẻ con thôi.”

“Với những thành tích của cháu thì không phải đi ngủ trước khi trời tối là may lắm rồi đấy.” Ánh nắng chiếu lên mái tóc đen ngắn và cái áo cậu bé trong chiếc áo phông người nhện. “Đạo này cháu không kiểm soát

được bản thân đẩy nhé!” Anh mở cửa và thấy người chủ đang đứng sau quầy. “Mẹ Meg vẫn còn đang điên tiết với cả cậu lẫn cháu lắm. Nhưng cậu có một kế hoạch này.” Trong vài tháng, Meg cứ liên tục cằn nhằn về ống nước bị rò bên dưới bồn rửa bát. Nếu anh và Travis giúp cô sửa cái ống và cô không còn phải suốt ngày lo đổ cả chảo nước nữa, có lẽ Meg đã dễ tính hơn. Nhưng Meg không phải là người dễ tha thứ.

Đế giày của Travis kéo loẹt xoẹt bên cạnh chân Mick khi họ đang đi vào khu vực bán ống nước. Cái khi đó trông trơn chăng có ai ngoài một cặp vợ chồng đang xem xét cái vòi tưới vườn và bà Vaughn, cô giáo dạy lớp một của anh đang bối cái thùng đựng một đồng các loại tay cầm của ngăn kéo. Anh lúc nào cũng ngạc nhiên khi thấy bà Maverne Vaughn vẫn còn sống và còn đi lại được. Bà phải già khủi rồi.

Khi Mick lôi một cái ống PVC và một cái chậu nhựa ra. Cháu anh nhặt một cái súng hàn và nhắm vào một cái lồng cho chim ăn ở cuối quầy hàng như thể đó là một khẩu súng lục vậy.

“Chúng ta không cần thứ đó!” Mick nói với cậu bé khi tay đang với mấy cuộn dây buộc ống nước.

Travis làm bộ bắn thêm vài phát rồi để khẩu súng trở lại giá. “Cháu sẽ đi xem mấy con hươu,” cậu bé nói rồi biến mất ở cuối dãy hàng. Ở Handy Man có một bộ sưu tập cực lớn gồm những con thú bằng nhựa để mọi người bày trong sân tại sao mọi người lại thích làm như vậy trong khi những con thú thật thỉnh thoảng vẫn chạy qua chạy lại sân nhà họ. Điều này vượt ngoài tầm hiểu biết của Mick.

Anh kẹp cái ống vào một bên vách và trở ra tìm Travis. Thằng bé không cố ý đi gây chuyện, nhưng thể nào cũng sẽ gây rắc rối, giống như hầu hết những cái bé lên bảy khác. Mick đi dọc cửa hiệu, nhìn vào mấy dãy hàng nhón nháo, và dừng lại cạnh một quầy bán giẻ lau sàn.

Miệng anh nhếch lên thành một nụ cười đầy chất đàn ông. Maddie Dupree đang đứng ở dãy thứ sáu với một chiếc hộp màu vàng trên tay. Mái tóc nâu của cô được kẹp lên phía sau và trông như thể ai đó vừa đặt cái chổi lông tối màu lên đầu cô. Ánh mắt anh di chuyển dần xuống thân hình mềm mại của cô, qua cổ, rồi vai, và chết đứng lại ở chiếc áo phong đen. Tối qua, anh đã không thể nhìn kỹ cô. Hôm nay ánh đèn huỳnh quang ở cửa hàng Handy Man khiến cô rực rỡ như người mẫu trên tạp chí nhưng sống động đi lại, cười nói hân hoan. Giống như người bạn gái cũ trước khi mắc phải chứng bệnh rối loạn ăn uống và nhồi nhét silicone vào cơ thể. Sự khao khát khiến dạ dày anh quặn thắt. Anh thậm chí còn chẳng biết gì nhiều về cô để có cảm giác khao khát này. Anh không biết liệu cô đã lập gia đình hay còn độc thân, hay cô có một người đàn ông và mười đứa con đang đợi ở nhà. Hình như điều đó cũng chẳng quan trọng, bởi vì Maddie hút anh về phía cô như một thanh nam châm.

“Trông cô có vẻ như đang có vấn đề với lũ chuột thì phải?”

“Sao cơ?” Cô ngẩng đầu lên và ném cho anh một tia nhìn, như thể anh vừa phát hiện ra cô đang làm điều gì cấm kỵ vậy. “Chúa toàn năng.” Môi cô hé mở khi hít vào một hơi, làm anh chú ý đến cái nốt ruồi ở mép cô. “Anh làm tôi giật mình đấy.”

“Xin lỗi,” Mick nói. Nhưng thực chất anh chẳng hề làm cô giật mình. Trông cô vẫn rất ổn, với đôi mắt mở to và có thể nghe rõ cả tiếng thở và hơi mắt thẳng bằng một chút. Anh ngẩng lên và chỉ vào cái hộp màu vàng trong tay cô bằng cái ống PVC. “Vấn đề với bọn chuột hả?”

“Có một con chạy vụt qua chân tôi sáng nay lúc tôi đang pha cà phê.” Cô nói và nhăn mũi. “Nó chui vào dưới cánh cửa chạn bát và biến mất. Chắc giờ nó đang tiệc tùng trong đó với mấy thanh bánh ăn sáng của

“Đừng lo.” Mick cười lớn. “Chắc nó không ăn nhiều lắm đâu.”

“Tôi không muốn nó ăn cái gì cả. Trừ thuốc độc.” Cô ấy chuyển sự chú ý qua cái hộp trên tay. Mái tóc xòa xuống hai bên cổ và Mick nghĩ anh ngửi thấy mùi dâu tây.

Ở tít đầu kia của dãy hàng, Travis rẽ vào và đứng khựng lại, há hốc miệng nhìn chằm chằm vào Maddie. Mick biết cảm giác đó.

“Trong này nói là có thể sẽ có hiện tượng bốc mùi nếu lũ chuột chết ở những chỗ khuất. Tôi thực sự không muốn phải đi tìm mấy cái xác chuột hôi thối.” Cô liếc lên nhìn anh. “Không biết còn có cái gì hay hơn không nhỉ?”

“Tôi không gợi ý dùng keo dính đâu nhé.” Rồi anh chỉ vào một hộp keo dính chuột.

“Chuột bị dính vào đó sẽ kêu oe óe lên om sòm cho coi.” Lại nữa rồi. Mùi dầu tây. Mick tự hỏi liệu tiệm Handy bán cả thức ăn có mùi thơm dành riêng cho bọn chim ruồi sao! “Cô có thể dùng bẫy,” anh gợi ý.

“Bẫy á? Dùng bẫy chẳng phải... bạo lực lắm sao?”

“Chúng có thể cắt con chuột ra làm đôi,” Travis nói trong khi nó đang tiến tới bên cạnh Mick. Nó lúc lắc đứng trên gót chân và cười toe toét. “Thỉnh thoảng vì miếng pho mát mà đầu chúng sẽ bị kẹp nát bét.”

“Trời ơi là trời, thằng bé này.” Maddie chau mày nhìn xuống Travis. “Điều đó thật là tàn bạo.”

“Đúng rồi.”

Mick kẹp cái ống vào dưới cánh tay và để tay còn lại lên đầu Travis. “Thằng bé tàn bạo này là cháu tôi, Travis Hennessy. Travis, cháu chào cô Maddie Dupree đi.”

Maddie chìa tay ra và bắt tay Travis. “Rất vui được gặp cháu, Travis.”

“Vâng, cháu cũng vậy.”

“Và cảm ơn đã kể cho cô về những cái bẫy,” cô nói rồi thả tay Travis ra. “Cô sẽ cân nhắc nếu sau này có ý định xử trảm chúng.”

Travis cười toe để lộ mấy cái răng cửa sún. “Năm ngoái cháu đã giết cả đồng chuột,” thằng bé khoe khoang, tận dụng sự quyến rũ của một thằng nhóc bảy tuổi, “hãy gọi cho cháu.”

Mick liếc nhìn thằng cháu và tuy không chắc cho lắm. Nhưng anh nghĩ Travis đang ưỡn cái ngực gầy nhom lên tự đắc. Để thằng bé không tự chuốc lấy sự lúng túng thêm nữa, Mick nói thêm vào: “Cách tốt nhất để tiêu diệt lũ chuột là mua một con mèo.”

Maddie lắc đầu và đôi mắt nâu của cô nhìn thẳng vào mắt anh, ầm ập, mềm mại và trong trẻo. “Tôi với mèo không sống hòa thuận được.” Anh nhìn xuống miệng cô, và lần nữa lại tự hỏi không biết bao lâu rồi mình chưa được hôn một đôi môi tuyệt như thế này. “Tôi thà thấy mấy cái đầu chuột cắt rời rơi trong bếp và vài cái thân bốc mùi giầu ở xó xỉnh nào đó còn hơn.”

Maddie đang nói về mấy cái đầu và xác chuột bốc mùi, còn anh lại đang bị kích thích. Ngay giữa cửa hàng Handy Man, như thể anh đang quay lại tuổi mười sáu và không thể tự kiềm chế mình vậy. Anh đã quan hệ với rất nhiều phụ nữ xinh đẹp và tất nhiên không phải là một đứa trẻ nữa. Anh còn cứu Travis khỏi một màn xấu hổ, nhưng giờ thì ai cứu anh đây?

“Chúng tôi còn phải sửa mấy cái vòi nữa.” Mick nhặt tuýp keo trám lên lùi lại một bước. “Chúc cô may mắn với những con chuột nhé.”

“Gặp lại hai người sau.”

“Vâng,” Travis nói và theo chân Mick ra phía quầy tính tiền. “Cô ấy rất xinh,” cậu bé thì thầm. “Cháu thích mái tóc của cô ấy.”

Mick cười thầm và để cái ống PVC bên cạnh cái van. Thằng nhóc mới bảy tuổi thật, nhưng nó mang dòng máu của nhà Hennessy.

5. Chương 03

Chương 3.

Ngày 5 tháng Chín năm 1976

Dan nói rằng anh ta sẽ bỏ vợ vì mình!! Hắn bảo đã phải ngủ trên ghế từ tháng Năm. Vậy mà mình vừa phát hiện ra vợ anh ta có bầu hồi tháng Sáu. Mình bị lừa bịp và dối trá!! Bao giờ hạnh phúc mới đến với

mình đây? Người duy nhất yêu mình chỉ có con gái bé nhỏ của mình thôi. Nó mới ba tuổi và ngày nào cũng nói với mình là nó yêu mình. Nó xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Sao Chúa không thả chúng ta đến một nơi nào khác tốt đẹp hơn nhỉ?

Maddie nhắm mắt lại và dựa đầu vào thành chiếc ghế trong văn phòng mình. Đọc mấy cuốn nhật ký, Maddie nhận thấy một điều, mẹ cô không chỉ say mê dùng đầu chấm than mà còn say mê cả chồng của người đàn bà khác. Tính cả Loch Hennessy thì bà có tất cả ba người như vậy trong hai mươi bốn năm cuộc đời. Còn nếu không tính Loch, gã nào cũng thề ước sẽ bỏ vợ vì bà. Nhưng cuối cùng tất cả bọn họ đều lừa bịp và dối trá!!

Maddie ném quyển nhật ký lên bàn và vươn tay lên quá đầu. Bên cạnh những ông chồng, Alice còn hẹn hò với những chàng trai độc thân nữa. Và cuối cùng, họ đều lừa bịp, dối trá và bỏ bà vì người phụ nữ khác. Tất cả ngoại trừ Loch. Mặc dù, nếu câu chuyện không bị cắt dở nửa chừng thì Maddie dám chắc là Loch sẽ lừa dối như những gã đàn ông khác. Dù có gia đình hay là độc thân, mẹ cô luôn chọn những người đàn ông khiến trái tim bà tan nát.

Qua cánh cửa sổ đang mở, tiếng ồn ào từ bữa tiệc thịt nướng ngoài trời của nhà hàng xóm thoảng qua như một cơn gió. Đó là ngày quốc khánh, ngày bốn tháng bảy. Và ở Trully đang tràn ngập bầu không khí lễ hội. Trong thị trấn, các toà trang trí với cờ hoa màu trắng, đỏ, xanh. Và sáng hôm đó phố Main quả thật là một thiên đường. Maddie đã đọc trên tờ báo địa phương về một lễ kỷ niệm lớn dự định sẽ tổ chức trong công viên ShawPark. Màn “bắn pháo hoa ẩn tượng” của thị trấn sẽ bắt đầu khi “trời tối hẳn”

Maddie đứng dậy và vào phòng tắm. Cho dù thật sự có như vậy thì trong cái thị trấn nhỏ bằng lỗ mũi thế này liệu lễ hội sẽ “ẩn tượng” đến mức nào? Boise, thủ phủ của bang, thậm chí còn chẳng có một cái lễ hội nào cho ra hồn suốt mấy năm nay.

Cô đẩy cái nắp tháo nước ở đáy chiếc bồn tắm sâu và xả nước vào bồn. Khi cô đang cởi quần áo, tiếng cười của nhà hàng xóm bay vào qua cánh cửa sổ nhỏ trong toilet. Vừa rồi, Louie và Lisa Allegrezza đã qua mời cô sang dự tiệc barbecue. Nhưng ngay khi tâm trạng cô ở trạng thái tốt nhất, cô cũng không thể nói chuyện lịch thiệp với những người cô không quen biết. Và hơn nữa, thời gian này tâm trạng của Maddie không được tốt lắm. Việc tìm ra mấy quyển nhật ký thật sự là một cảm giác may mắn hỗn độn với cô. Chúng giúp cô tìm ra đáp án cho những câu hỏi quan trọng. Những câu hỏi mà từ khi sinh ra ai cũng đều biết câu trả lời. Từ chúng, cô biết được cha cô đến từ Madrid, và mẹ cô có mang cô vào mùa hè sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông. Cha cô tới Mỹ thăm người thân, và họ đã “iêu” nhau điên dại. Hết mùa hè, Alejandro quay lại Tây Ban Nha. Alice viết cho ông tới mấy lá thư nói về việc bà có thai, nhưng chẳng bao giờ nhận được hồi âm. Thế là, tình “iêu” của họ trở thành tình đơn phương.

Maddie vợ lấy nắm tóc và cột nó lên đỉnh đầu bằng một cái kẹp to. Từ lâu cô đã an phận với một sự thật rằng sẽ chẳng bao giờ cô biết bố là ai. Rằng cô sẽ không bao giờ biết mặt ông hay giọng nói của ông như thế nào. Rằng ông sẽ không bao giờ dạy cô đi xe đạp hay lái ô tô. Nhưng bằng việc đọc cuốn nhật ký, mọi thứ lần nữa lại được đào bới lên một cách rõ ràng. Và cô tự hỏi không biết Alejandro còn sống hay đã chết, và liệu ông ta nghĩ về cô như thế nào. Cô sẽ không bao giờ biết được điều đó.

Maddie đổ bọt tắm có mùi chocolate Đức vào dòng nước đang chảy rồi dựng tuýp sữa tắm mùi bánh chocolate vào thành bồn. Cô có thể không quan tâm đến nhãn hiệu giày dép hay đồ lót có cùng bộ hay không, nhưng cô rất thích những sản phẩm tắm. Nước thơm và dưỡng da toàn thân là niềm đam mê của cô. Lúc nào với cô, những thứ đó cũng hơn hẳn mấy bộ cánh thời trang.

Trút hết quần áo, cô bước vào bồn, ngâm mình trong làn nước ấm đang toả hương thơm. “Haiz,” cô thở dài và thả người xuống dưới lớp xà phòng. Cô dựa lưng vào lớp sứ lạnh và nhắm mắt lại. Maddie sở hữu đủ loại nước thơm. Từ hoa hồng đến táo, từ mùi café espresso cho đến mùi bánh. Nhiều năm trước cô đã chọn sống theo chủ nghĩa khoái lạc, tức là tự thỏa mãn cho cảm xúc của bản thân.

Đã có thời cô lao vào tất cả những cái gì có thể làm cho cô cảm thấy vui vẻ. Đàn ông, ăn uống, và mỹ phẩm chăm sóc da đắt tiền là những thứ dẫn đầu trong danh sách. Và kết quả của những cuộc hội hè chè chén đó là cô có cái nhìn thiển cận về đàn ông và cặp mông ngày càng trở nên vĩ đại. Mềm mại, nữ tính thật đấy, nhưng dù có nói thế nào cũng vẫn là mông to. Khi còn nhỏ, cô đã từng béo quá khổ. Và nổi ám ảnh kinh hoàng vì phải kéo lê một thân hình đồ sộ bắt buộc cô phải thay đổi cách sống. Cô nhận ra điều đó vào buổi

sáng ngày sinh nhật lần thứ ba mươi, khi cô tỉnh dậy và vẫn còn thấy khó chịu vì dư vị của chiếc bánh pho mát cùng một gã tên là Derrick. Cái bánh thì quá tầm thường, còn Derrick là một sự thất vọng lớn lao.

Những ngày này cô vẫn trung thành với chủ nghĩa khoái lạc, nhưng chỉ là cô không thực hành mà thôi. Cô vẫn mê mẩn những sản phẩm dưỡng da, sữa tắm. Nhưng thật sự cô cần chúng để cảm thấy dễ chịu và giảm stress, để da không bị khô ráp và bong tróc.

Cô dần sâu hơn nữa xuống nước và cố tìm inh một chút thư giãn. Thân thể cô có thể đầu hàng trước bồn nước nóng và xà phòng nổi bọt. Nhưng đầu óc cô không dễ nghỉ ngơi như vậy. Nó vẫn tiếp tục lan man đến quá khứ vài tuần trước đó. Cô đang theo đúng tiến độ như trong thời gian biểu và những ghi chú của cô. Cô có danh sách những người được nhắc đến trong cuốn nhật lý cuối cùng của Alice Jones, một số người bạn mà bà quen ở Truly và những người bà từng cùng làm việc. Nhân viên pháp y của hạt vào năm 1978 đã qua đời, nhưng cảnh sát trưởng vẫn đang sống ở Truly. Ông ấy đã nghỉ hưu, nhưng Maddie tin là ông ta sẽ cung cấp những thông tin quý báu. Cô đã có thông tin từ báo chí, báo cáo của cảnh sát, và các phát hiện của nhân viên pháp y và lượng lớn thông tin về gia đình Hennessy mà cô có thể khám phá được. Giờ tất cả những gì cô phải làm là nói chuyện với bất cứ ai có liên quan đến cuộc sống và cái chết của mẹ cô.

Cô đã phát hiện ra hai người phụ nữ mà mẹ cô làm việc cùng vẫn đang sống trong thị trấn và cô dự định sẽ bắt đầu với họ vào sáng mai. Đã lâu rồi cô không nói chuyện với mọi người trong thị trấn để thu thập thông tin.

Nước ấm và bọt nước thơm dâng lên bụng dưới ngực cô. Đọc những cuốn nhật ký đó, cô dường như có thể nghe thấy tiếng nói của mẹ cô sau hai mươi chín năm. Alice viết về nỗi sợ hãi khi phát hiện ra mình mang bầu trong hoàn cảnh đơn độc, và nỗi hân hoan của bà khi Maddie ra đời. Đọc về những giấc mơ và hy vọng cho bản thân và cho con gái bé bỏng của bà khiến Maddie vừa đau lòng vừa vui sướng những khám phá đó, cô biết được rằng mẹ cô không phải là một thiên thần tóc vàng, mắt xanh mà bà tạo ra trong đầu và trong tim một đứa trẻ. Alice là kiểu phụ nữ bắt buộc phải có đàn ông bên cạnh, hoặc là bà sẽ thấy đời mình vô nghĩa. Bà lúc nào cũng túng thiếu tình cảm, ngờ nghệch và có một tinh thần lạc quan bất diệt. Còn Maddie chưa bao giờ thấy thiếu tình cảm, cũng chẳng thấy có lúc nào mình ngây thơ hay lạc quan thái quá về một cái gì. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ. Và việc phát hiện ra cô và người phụ nữ sinh ra cô hoàn toàn không có một điểm nào chung, không có gì kết nối giữa hai mẹ con làm Maddie trống rỗng.

Ngay từ đầu đời Maddie đã tự tạo một cái vỏ ốc cứng quanh tâm hồn mình. Về ngoài cứng rắn của cô luôn là vốn quý trong công việc, nhưng hôm nay cô không thấy mình được như vậy. Cô cảm thấy non nớt và dễ bị tổn thương. Tổn thương vì cái gì thì cô cũng chẳng biết, nhưng cô ghét cảm giác đó. Thà cô vứt đồng nhật ký sang một bên và viết về một gã tâm thần tên là Roddy Durban còn dễ hơn nhiều. Trước khi tìm ra mấy cuốn nhật ký cô vẫn đang viết về tên tội phạm kinh tởm đã giết tới hơn hai mươi ba cô gái bán dâm này. Thế mà viết về Roddy còn dễ hơn rất nhiều so với việc viết về mẹ của cô. Nhưng cái đêm mà Maddie đem đồng nhật ký về nhà đọc, cô đã biết rằng mình không thể quay đầu lại. Nghề nghiệp của cô, dù không thể tính toán kỹ càng được, nhưng cũng không phải là ngẫu nhiên. Cô là một nhà văn viết truyện dựa theo các vụ án thật cũng có lý do của nó. Và khi cô đọc lại những trang nhật ký với nét chữ nữ tính quá mức của mẹ cô, cô biết đã đến lúc phải bắt tay vào viết về vụ án dẫn đến cái chết của mẹ cô.

Cô tắt vòi nước bằng chân và với lọ sữa tắm trên thành bể, rồi rót một chút sữa tắm đặt lên lòng bàn tay. Mùi thơm của bánh chocolate bay lên mũi. Cùng với nó là ký ức không mời mà đến, với hình ảnh cô đứng trên chiếc ghế bên cạnh mẹ cô và quấy bột làm bánh pudding chocolate trong cái lò. Cô không biết lúc đó mình bao nhiêu tuổi và đang sống ở đâu. Ký ức hiện hữu như một làn khói, nhưng nó vẫn có thể làm ột góc trống trải trong tim cô đau xót.

Bọt dính lại trên ngực cô khi cô ngồi dậy và đặt chân lên thành bồn tắm. Rõ ràng cô đã không tìm thấy sự thoải mái, tĩnh tâm trong bồn tắm như mọi khi. Cô nhanh chóng chà rửa tay và chân. Khi đã xong xuôi, cô bước ra khỏi bồn và lau khô người, rồi bôi kem dưỡng da hương chocolate lên da.

Cô vứt quần áo vào giỏ mây và bước vào phòng ngủ. Ba người bạn thân nhất của cô đều sống ở Boise. Và cô rất nhớ những lần gặp gỡ bọn họ rồi cùng ăn trưa hay ăn tối, và những lần hội họp bất ngờ. Bạn của cô, Lucy, Clare và Adele là những người thân thiết nhất mà cô có ngoài gia đình, và cũng là những người duy nhất cô có thể cân nhắc cho vay tiền. Cô dám chắc là họ sẽ trả cả gốc lẫn lãi.

Năm ngoài khi bạn cô, Clare phát hiện ra chồng chưa cưới của mình có quan hệ thân thiết với một người đàn ông, ba người bạn kia vội vã đến nhà Clare nói chuyện để giúp cô vượt qua vấn đề. Trong số 4 người phụ nữ ấy chỉ có Clare là người tốt bụng và dễ bị tổn thương nhất. Cô ấy còn là một nhà văn viết tiểu thuyết lãng mạn, người lúc nào cũng tin tưởng vào tình yêu đích thực. Trong suốt một thời gian sau khi bị hôn phu phản bội, cô đã đánh mất niềm tin vào cái kết thúc có hậu của mỗi cuộc tình, cho đến khi một anh chàng phóng viên tên Sebastian Vaughan bước vào cuộc sống của cô và khôi phục lại niềm tin đó. Anh ta là một anh hùng của riêng cô, và hai người họ làm đám cưới vào tháng Chín, Maddie phải quay về Boise vài ngày để thử váy phù dâu.

Một lần nữa cô lại bị bạn mình “trang điểm” cho bằng một bộ váy lố lăng và bắt cô đứng giữa nhà thờ. Năm trước cơ vừa mới làm phù dâu cho đám cưới của Lucy. Lucy là một nhà văn viết truyện trinh thám. Cô gặp chồng cô, Quinn, khi anh ta nhầm cô là một tên giết người hàng loạt. Ngắn gọn là, anh ta không để hành động tội ác nào cản trở trên con đường chinh phục Lucy.

Trong bốn người, Maddie và Adele vẫn còn độc thân. Maddie mặc quần lót bằng vải cotton màu đen và vút khăn tắm trên giường. Adele viết kiểu “chuyện thần tiên” để kiếm sống. Và mặc dù cô ấy cũng gặp rắc rối riêng với đàn ông, Maddie vẫn tin chắc là cô ấy sẽ lấy chồng trước cô.

Maddie đặt chiếc áo lót ôm vừa vặn lắt ngực và cài khóa phía sau. Thực ra, cô không thể tưởng tượng được cái cảnh mình sẽ lấy chồng. Nói cô muốn có một đứa trẻ cũng giống như việc bảo cô thích nuôi mèo vậy. Thời điểm duy nhất cô cần một người đàn ông là khi cần khuân vát vật nặng gì đó. Hoặc cô đang khao khát một thân thể ấm áp và không quần áo nằm bên cạnh mình. Nhưng cô đã có một cái xe đẩy hàng vững chắc và một cái “Carlos” to bự. Và khi cô cần bê vật nặng hay tình dục, cô sẽ sử dụng một trong hai thứ trên. Phải công nhận là, cả hai thứ đó đều không tốt bằng hàng thật. Nhưng cái xe đẩy sẽ quay trở lại gara khi xong việc, còn Carlos sẽ quay lại với ngăn kéo bàn ngủ ở cạnh giường. Chúng phục vụ tận tình mà không làm cô khó chịu, không đùa bỡn với trái tim cô hay lừa dối cô. Đúng là đôi bên cùng có lợi.

Cô mặc một chiếc quần jeans và chui đầu vào chiếc áo lạnh có mũ để chịu. Chỉ là cô không có khao khát cháy bỏng, hay là bản năng, hay đồng hồ sinh học, những thứ đã đẩy rất nhiều phụ nữ khác đến với hôn nhân và sinh con đẻ cái. Nhưng như vậy không có nghĩa là thỉnh thoảng cô không cảm thấy cô đơn. Tất nhiên là có.

Xỏ chân vào đôi dép trong nhà, cô ra khỏi phòng ngủ, đi qua phòng khách và vào bếp. Tiếng ồn ào từ bữa tiệc nhà hàng xóm trở nên inh ỏi hơn khi cô vừa tới chỗ cái tủ lạnh. Tiếng nói chui vào qua cái cửa sổ để mở khi cô đang khui một chai rượu vang Merlot ít calo. Cô đang ở một mình, cảm giác cô đơn và dường như còn tự thấy khá tội nghiệp cho chính mình. Thật không giống với cô mọi khi. Cô chưa bao giờ cảm thấy tội nghiệp cho bản thân. Trên thế giới còn có rất nhiều người phải đối mặt với những vấn đề thực sự.

Tiếng kêu rít lên của khoảng nửa chục cây pháo hoa ống Piccolo Petes xé qua không khí. Maddie suýt nữa đánh rơi cái mở nút chai. “Chết tiệt”, cô rửa sạch và đặt tay kia lên tim. Bên ngoài cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra hiên sau, cô có thể nhìn thấy một màu nhợt nhạt xám ngoét của không gian lúc nhá nhem tối và mặt nước hồ lúc nào cũng xanh màu ngọc lục bảo. Cô rót rượu vang đỏ vào ly và mang ra phía hiên sau, đặt lên hàng rào chắn. Có khoảng hơn chục người đang lố nhố đứng ở hiên sau nhà bên cạnh và bờ nước bên dưới. Dọc theo mép nước là ba ống súng bắn pháo hoa nhô lên khỏi mặt cát, chĩa thẳng lên trời. Mấy đứa trẻ đang cầm pháo sáng. Cánh đàn ông đang trông chừng chúng trong khi vẫn tiếp tục đốt thêm pháo ống, cộng thêm cả cái gì đó sáng sáng trông như đèn nhấp nháy. Khói từ những quả pháo được bắn lên với đủ màu sắc che phủ cả bờ hồ. Lũ trẻ chạy nhảy trong làn khói trông như thiên thần trong chai chui ra vậy.

Đối lập với cảnh hỗn độn bụi khói ấy, Mick Hennessy đang đứng chôn chân, miệng ngậm một que môi đốt pháo trông giống như đang ngậm một miếng thuốc lá dài và bé tí tẹo. Cô nhận ra đôi vai rộng và mái tóc đen của anh, và cậu bé đang ngẩng cổ lên nhìn anh. Anh đưa cho cậu bé một que pháo sáng đã được đốt, và Travis xoay người bằng một chân và vẩy vẩy que pháo về phía trước. Mick lấy cái que ra khỏi miệng và nói vài câu gì đó. Travis ngay lập tức đứng yên và đưa cây pháo sáng ra trước mặt như bức tượng.

Maddie nhấp một ngụm rượu. Hôm qua, nhìn thấy anh ta ở cửa hàng đồ gia dụng đã đủ sốc. Cô đã quá chăm chú vào cái hộp thuốc độc trên tay mà không để ý thấy anh ta, cho đến tận lúc anh ta lù lù bên cạnh. Nhìn vào đôi mắt xanh ở một khoảng cách gần như vậy và quá giống với đôi mắt của cha anh ta khiến cô choáng váng và bật lên câu “Chúa toàn năng”.

Cô hạ ly rượu xuống và đặt nó lại lên hàng rào, trong khi vừa quan sát Mick và cháu anh ta. Cô thật sự không biết phải nghĩ gì về anh ta nữa. Những gì cô biết không đủ để tạo thành một quan điểm. Mà nó cũng chẳng có gì liên quan đến cô. Cuốn sách mà cô chuẩn bị viết không can hệ tí nào đến anh ta. Tất cả những gì cần có trong đó là cuộc tình tay ba của Loch, Rose và Alice. Giống như Maddie, Mick cũng chỉ là một nạn nhân ngây thơ vô tội khác.

Louie Allegrezza và hai người đàn ông khác đang quỳ xuống gần mép nước và cầm mấy quả pháo hoa dài vào vài cái chai sô đa. Họ châm ngòi nổ hết quả này đến quả khác. Maddie đứng nhìn những quả pháo hoa bay lên cao trên mặt nước và nổ tung với những tiếng bụp bụp khe khẽ.

“Cẩn thận, bọn trẻ đang ở xung quanh đây,” Lisa gọi với xuống chỗ chồng.

“Những cái này đã làm bị thương ai bao giờ đâu!” Anh ta cự nự và lại tiếp tục châm ngòi những quả pháo. Bốn quả trong số đó bay thẳng đứng lên, nhưng đến quả thứ năm thì nó bay vọt sang chỗ Maddie. Cô ngồi thụp xuống sàn khi quả pháo bay vèo qua đầu cô.

“Chết tiệt!”

Nó rơi ngay phía sau cô và phát nổ. Tim đập thình thịch, Maddie đứng dậy và nhìn qua hàng rào chắn.

“Xin lỗi nhé,” Louie nói vọng sang.

Trong ánh sáng mờ mờ của chiều tối, Mick Hennessy ngược lên và nhìn cô khoảng vài giây. Đôi lông mày rậm của anh ta nhướn lên như thể anh ta ngạc nhiên lắm khi nhìn thấy cô. Mick đứng thẳng người lên rồi cười lớn như thể chuyện vừa rồi đáng cười lắm hay sao ấy. Hai lúm đồng tiền nổi trên má, đôi mắt xanh và trong của anh dễ đem lại cho người ta cảm giác anh là một gã đáng tin và vô hại như cậu bé hướng đạo sinh. Nhưng những cậu bé hướng đạo sinh vô hại ấy mặc áo sơ mi màu be cài kín nút và đóng thùng. Một cậu bé hướng đạo sinh sẽ không để hở áo sơ mi và lộ bộ ngực lực lưỡng, với cái bụng nổi cơ bắp chạy dọc từ xương ức, qua rốn và biến mất dưới cặp quần Levi's. Không phải là cô sẽ gặp nguy hiểm khi ném bất cứ phần nào trên người anh. Nhưng chỉ vì anh là anh và cô là cô, không có nghĩa là cô mù.

“Louie, trước khi đốt chúng anh phải báo ọi người nhé,” Lisa nói át những tiếng ồn ào xung quanh. “Maddie, qua bên này đi. Cô sẽ an toàn hơn đây.”

Maddie rời mắt khỏi bộ ngực của Mick và nhìn sang sân nhà hàng xóm cách đó khoảng mười thước. Lại nói đến hai từ an toàn, nếu cô phải đổi hiên sau nhà cô để sang bên đó, cô chẳng thèm. Nhưng kể từ khi việc nhìn vào ngực Mick là điều làm cô xúc động nhất trong các tuần qua, cô rõ ràng đang rất chán chường và ngán ngẩm với chính mình.

Cô đứng dậy, cầm lấy cái ly, bước vài bước sang nhà bên cạnh. Ngay lập tức cô được giới thiệu với con gái nhà Louie là Sofie và bạn cô ta đến từ Boise, đang học tại đại học công lập Boise nhưng tới Truly nghỉ cuối tuần. Cô gặp một vài người hàng xóm nữa, sống ở tít cuối bờ hồ: Tanya King, một cô gái tóc vàng mảnh dẻ trông như thể lúc nào cũng loay hoay với giày cao gót và tập thể dục. Tiếp đó là Suzanne Porter cùng chồng là Glenn và cậu con trai tuổi teen tên Donald đang ở mép nước đốt pháo hoa. Ngay sau đó, những cái tên bắt đầu rơi rụng dần và chẳng mấy chốc Maddie không còn nhớ ai với ai, họ sống ở đâu và đã ở thành phố này được bao lâu. Tất cả hoà vào nhau rồi tung lên, chỉ ngoại trừ mẹ của Louie và bà dì của anh ta, Narcisa. Hai người phụ nữ này ngồi ở một cái bàn, đeo vẻ mặt cau có, giận dữ như nhau và nói chuyện bằng cái giọng xứ Basque nhanh khùng khiếp. Không đời nào cô lại quên được họ.

“Cô có muốn thêm rượu không?” Lisa hỏi. “Tôi có rượu đỏ của Basque và rượu Chablis. Hoặc cô có thể uống bia hoặc Coca.”

“Ồ, không cần đâu, cảm ơn.” Cô nâng cái cốc đã vơi đi một nửa trong tay lên và nhìn vào nó. “Tối nay tôi không được uống nhiều.” Cô cần phải dậy sớm và làm việc, mà rượu thường khiến cô đau đầu.

“Trước khi tôi cưới Louie và có Pete, những bữa tiệc thịt nướng kỷ niệm ngày quốc khánh như thế này thường không thể kiểm soát nổi. Chúng tôi thường uống nhiều khùng khiếp và có những màn đốt pháo hoa rất nguy hiểm.”

Nhưng như những gì Maddie thấy thì tình hình bây giờ cũng chẳng mấy khác biệt.

Người cuối cùng cô được giới thiệu là em dâu của Lisa, Delaney, trông như đang mang bầu ở tháng thứ 12.

“Đến tháng Chín này tôi mới sinh,” Delaney nói, như thể cô ta đọc được ý nghĩ của Maddie.

“Cô đùa đấy à.”

“Không.” Delaney cười rộ, ngọn tóc đuôi ngựa quệt quệt đằng sau gáy khi cô ta lắc lắc cái đầu. “Tôi sẽ sinh đôi hai bé gái.” Cô ta chỉ ra phía bờ hồ. “Kia là chồng tôi, Nick, đang ở dưới kia với Louie. Anh ấy sẽ là một người bố rất tuyệt vời.”

Đúng lúc ấy thì ông-bố-tương-lai tuyệt vời quay lại và đưa mắt tìm vợ mình. Anh ta cao và đẹp trai không tin nổi. Và đó là gã trai duy nhất trong vùng có thể sánh với Mick Hennessy trong cuộc đua về mọi phương diện của sắc đẹp. Sau tia nhìn mãnh liệt đó, anh ta đã tìm thấy vợ mình, và cuộc đua kết thúc. Không ai có thể hấp dẫn hơn một người đàn ông chỉ để mắt tới một người phụ nữ duy nhất. Nhất là khi người phụ nữ đó lại trông như Phật vậy.

“Em vẫn ổn chứ?” Nick Allegrezza hỏi to.

“Vì Chúa,” Delaney cần nhần rồi sau đó la lên, “Vâng.”

“Có lẽ em nên ngồi xuống một chút,” Nick gợi ý.

Cô ta đang tay. “Em ổn mà.”

Maddie giờ lại quay sang nhìn Mick, anh ta đang quỳ một chân và giúp Travis châm dây pháo sáng. Cô tự hỏi có bao giờ Mick nhìn một phụ nữ nào như cách mà Nick nhìn vợ anh ta chưa nhỉ? Hay là anh ta cũng giống cha mình, để mắt tới hết người này đến người khác?

“Chuẩn bị đốt nhé,” Louie hét, và Maddie lại chuyển sang nhìn cái chai đang đựng quả pháo đang được phóng lên. Lần này không có quả nào sượt đầu Maddie nữa, thay vào đó nó nổ phía trên mặt hồ. Cô thấy nhẹ nhõm cả người. Vài năm trước, cô còn tình nguyện làm người mẫu để thử súng sóc điện tại một trong các lớp tự vệ của cô. Maddie không phải là người hèn nhát, nhưng những vật như tên lửa bay đó luôn làm cô lo lắng.

“Tuần trước tôi bắt đầu thấy vài cơn co bóp dạ con và bác sĩ nói có lẽ em bé sẽ chào đời sớm,” Delaney nói làm Maddie chú ý. “Nick phát hoảng về điều đó, nhưng tôi không thấy lo lắng gì. Để có những đứa con gái này, chúng tôi đã trải qua cả địa ngục rồi. Phần khó nhất đã xong và mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Maddie từ lúc làm người lớn lúc nào cũng phải cố tránh dính bầu. Và cô tự hỏi không biết Delaney phải trải qua những chuyện gì, nhưng cô không biết gì nhiều về Delaney để hỏi điều đó.

“Hai người đúng là phải trải qua cảnh địa ngục.” Lisa xoa bụng em dâu, rồi buông tay xuống, “Nhưng chị nghĩ việc cùng lúc có hai cô con gái 13 tuổi cùng sống trong một nhà thì từ ‘địa ngục’ có thêm nghĩa mới đấy.”

“Không sao. Nick sẽ không để bọn trẻ tuột tầm mắt cho đến khi chúng thành thiếu nữ hai mươi mốt vì sợ chúng sẽ lao vào những người đàn ông như anh ấy vậy.”

Suzanne giơ ly rượu trắng lên rồi cười lớn. “Tôi chưa bao giờ nghĩ Nick sẽ ổn định và lập gia đình, Khi còn nhỏ anh ấy cũng điên điên như Louie vậy.”

“Louie đâu có điên,” Lisa bảo vệ chồng mình, đôi lông mày cup xuống đôi mắt màu xanh da trời.

“Mọi người nói anh ấy là Louie điên rồi là có lý do của nó,” Delaney nhắc chị dâu. “Anh ấy ăn cắp chiếc xe đầu tiên khi lên... mấy nhỉ? Mười tuổi đúng không?”

“Đúng vậy, Nick lúc đó đang ở ghế dành cho hành khách với Louie,” Lisa khịt mũi. “và thực ra anh ấy đâu có lấy trộm xe. Anh ấy chỉ mượn chúng vài giờ thôi.”

Lông mày Delaney thấp xuống, “Chị nói vậy mà không thấy vô lý sao?”

Lisa nhún vai. “Sự thật là như vậy, ngoài ra, Nick lại nảy ra những ý kiến tồi tệ của riêng anh ta. Cô còn nhớ những trận chiến bóng tuyết kinh hoàng chứ?”

“Nhớ chứ. Nhưng hồi đó Nick cũng không cần thiết phải ném cái gì vào em để thu hút sự chú ý của em.” Delaney mỉm cười và đặt tay lên cái bụng to tướng của mình. “Thỉnh thoảng anh ấy cũng hơi điên một chút, nhưng không thể so sánh với hồi còn đi học

“Lớp nào cũng có ít nhất một cậu học sinh cá biệt. Khoá 1990 là Mick Hennessy,” Suzanne nói. “Cậu ta lúc nào cũng gây rắc rối. Hồi lớp 8, cậu ta còn đâm thẳng vào mặt thầy Shockey.”

Maddie nhấp nháp một ngụm rượu ra vẻ mình không quan tâm gì đến những gì họ nói.

“Nhưng rõ là thầy Shockey đáng bị như vậy,” Lisa lên tiếng bảo vệ Mick. “Ông ấy đã bắt chúng ta phải chạy đường dài ngay cả khi chúng ta bị đau bụng khi đến ngày. Đúng là lão già ác dân.”

“Lisa, lúc nào mà chị chẳng đau khắp người,” Delaney nói. “Ngay cả hồi lớp một chị cũng thế rồi. Em thì là chị còn đánh thắng được cả quỷ sứ ấy chứ.”

“Thì ý chị muốn nói là nhìn những gì cậu ta phải trải qua, hoá ra cậu ấy lại là người tốt.” Lisa lại nhún vai.

Maddie không biết hồi nhỏ Mick phải trải qua cái gì, nhưng cô cũng đoán được chút đỉnh.

“Em không biết về anh ta hồi nhỏ, nhưng em cũng được nghe qua về câu chuyện.” Tanya nâng ly và nhấp một ngụm. “Và hoá ra anh ta thực sự là người tốt.” Đằng sau cái ly, Tanya nhếch một bên mép, bỏ lại một mối hoài nghi không hiểu cô biết gì về cái “thực sự tốt” của Mick Hennessy.

“Cẩn thận đấy, Tanya, Mick cũng giống cha anh ta thôi,” Suzanne cảnh báo. “Anh ta không phải kiểu đàn ông chỉ có một người phụ nữ. Năm ngoái Cinda Larson tưởng giữ được anh ta cho riêng mình, nhưng lúc đó anh ta còn hẹn hò đến vài phụ nữ khác cùng một lúc.”

Sự khác biệt có chăng là Mick Hennessy không lấy vợ giống như cha anh ta, Maddie nghĩ thầm.

“Tôi vừa li dị năm ngoái.” Tanya mặc áo đầm mùa hè không dây quanh thân hình nhỏ nhắn. Cô ta nhún một bên vai trần, “Và tôi không có ý định chung thủy với một người nào hết.”

Maddie lại uống thêm một ngụm rượu và ghi nhớ mấy điều vừa nghe được. Không phải vì mấy chuyện tình cảm của Mick khiến cô quan tâm, dù là riêng tư hay công việc. Đời tư xung quanh chị em nhà anh ta khi vào cuốn sách chắc sẽ không khác cô là mấy. Nhưng cô tò mò. Tò mò không biết quá khứ của họ có tốt đẹp hơn cô không. Và từ những điều cô vừa nghe được, câu trả lời chắc chắn là không.

Suzanne đi ra phía lan can và nói với xuống, “Donald, anh chú ý hướng quả pháo lớn ra hồ nhé.” Sau đó cô quay lại nhìn Maddie bằng đôi mắt xanh. “Cô có con không?”

“Không.” Nếu lúc đó không phải vì đứng cạnh một phụ nữ bụng bầu thì cô đã thêm vào là cô chưa bao giờ muốn có con cái.

“Vậy cô làm nghề gì?”

Nếu Maddie trả lời thành thật, có nghĩ là cô phải mở lòng ột loạt các câu hỏi mà cô cũng không chắc là mình muốn trả lời trong một bữa tiệc ngày Quốc khánh như thế này. Chưa thể trả lời, ít nhất là khi Mick và Travis đang bước tới phía cô. Vạt áo anh ta bay bay trên ngực và hông theo mỗi bước đi, khiến cô và mọi phụ nữ khác không khỏi chú ý đến cái cặp quần Levi’s của Mick.

Không có gì phải bàn cãi về điều đó. Về đàn ông của Mick Hennessy có thể đánh gục mọi phụ nữ, như thể bị một viên gạch tương giữa trán vậy. Anh ta đang tiến thẳng đến phía cô. Và cô đang tự dối mình, làm như anh ta chẳng có cái quái gì đáng để cô chú ý. Cô có thể rất thành công trong việc nói dối người khác, nhưng lại không thể lừa dối chính mình.

6. Chương 04

Chương 4

“Pháo chuẩn bị nổ!” Louie hét lên và châm ngòi một vài quả pháo, và Maddie cũng đỡ phải đau đầu nghĩ một câu trả lời dối trá hay nửa phần bịa đặt. Bốn quả pháo bay thẳng lên chứ không nhằm đầu cô mà bay vào nữa, lúc đó nhịp tim cô mới ổn định trở lại.

Mấy quả pháo lần này to hơn quả trước một chút và nổ thành một đám bụi màu. Louie mang tiếp một quả pháo đại ra, nhưng có vẻ chẳng ai gợn chút lo lắng, trừ Maddie.

“Cháu muốn ở dưới kia,” Travis lau bầu khi cậu bé, Mick và Pete đang bước mấy bậc lên hiên.

“Màn trình diễn lớn mới chuẩn bị bắt đầu thôi,” Mick nói, “và trẻ con phải đứng ở chỗ an toàn, cháu biết đấy.”

Màn trình diễn lớn? Cô nâng ly rượu và uống cạn. Cô tự hỏi không biết Mick có giúp Tanya thoát khỏi cảnh bất hạnh bằng cách cài cúc áo sơ mi của anh ta vào không. Tất nhiên, lúc này trời còn khá nóng nhưng giờ đã khá lạnh rồi.

“Donald cũng chỉ là trẻ con,” Pete phản nản.

“Donald đã mười bốn tuổi rồi,” Lisa nói. “Nếu con muốn cãi thì có thể ra ngồi cạnh bà và Tia Narcisa ở đằng kia.”

Pete nhanh chóng ngồi xuống bậc thềm. “Con sẽ ngồi đây.” Travis cũng ra ngồi cạnh, nhưng chẳng đứa nào tỏ ra hài lòng khi phải ngồi trên thềm.

“Này, Mick,” Tanya gọi to.

Anh ta ngược nhìn lên, nhưng ánh mắt lại chạm phải ánh mắt của Maddie. Đôi mắt xanh của anh nhìn vào mắt cô làm tim cô đập mạnh vài nhịp trước khi anh chuyển hướng sang cô gái mảnh dẻ kế bên trái Maddie.

“Chào Tanya. Cô thế nào rồi?”

“Vẫn ổn cả. Đang nhấm nháp chút rượu Bushmills Malt 21. Sau màn bắn pháo hoa, anh sẽ làm gì?”

“Tôi phải đưa Travis về nhà, sau đó lại đi làm,” anh nói. “Có khi dễ khi khác nhé.” Anh bước qua họ, tới chỗ thùng đồ uống lạnh và cúi xuống. Anh mở cái nắp màu trắng và chiếc áo sơ mi rủ xuống. Một cách tự nhiên. “Này, Travis, Pete,” anh gọi to. “Các cháu có muốn một chút xá xị không?”

Cùng một lúc, cả hai thằng bé cùng quay người lại. “Có ạ.”

“Tất nhiên rồi.”

Đá và nước kêu lộp bộp trong thùng khi Mick lôi ra hai lon nước xá xị Hires và ấn chúng vào tay hai cậu bé đang ngồi chờ đợi. Anh lôi ra thêm một lon Red Bull, sau đó đóng nắp thùng lại.

“Maddie, cô đã gặp Mick Hennessy bao giờ chưa?” Lisa hỏi.

Như một thói quen, cô giơ tay ra, “Có, chúng tôi đã gặp nhau rồi.”

Anh ta lau vào quần, rồi đưa bàn tay vừa lạnh vừa ướt bắt lấy tay cô. “Hôm nay cô giết được con chuột nào không?”

“Không.” Ngón tay cái của anh chà nhẹ lên ngón tay đeo nhẫn của cô, và anh mỉm cười. Cố tình hay không, cô không biết. Nhưng cái chạm nhẹ đó cũng gây ra một cảm giác râm ran, bỏng ngứa ở cổ tay cô. Suốt mấy năm nay, đó là cử chỉ ve vuốt gần nhất mà cô có với người khác giới. “Chưa có con chuột chết nào, nhưng tôi hy vọng lúc này chúng đang giãy chết ở nhà.” Cô thu tay trở lại để khỏi quên anh ta là ai và tại sao cô lại có mặt ở thị trấn này. Một khi anh ta biết được điều đó, sẽ không còn những cái bắt tay hay cảm giác râm ran này nữa. Đây là chưa kể cô cũng không muốn điều đó xảy ra.

“Gọi mấy người diệt chuột đến ấy,” Tanya gợi ý.

Maddie đã gọi một người diệt chuột, và một tháng rồi ông ta vẫn chưa đến được nhà cô.

“Cô phải cẩn thận chọn người để gọi,” Lisa cảnh cáo. “Thợ mộc và người diệt chuột ở đây làm việc theo giờ cao su. Họ có thói quen bắt đầu làm việc lúc ba giờ chiều, đến rồi đi tức khắc.”

“Quả là giờ cao su thật.”

“Quá nhiều.” Mẹ chồng Lisa gọi, cô ta nhăn nhó. “Xin lỗi.”

“Chị ấy làm tốt hơn tôi.” Delaney nói trong khi Lisa đi khỏi.

“Tôi có thể cho cô số của một người chắc chắn sẽ tới một khi anh ta hứa.” Mick mở nắp lon Red Bull rồi nói tiếp. “Và anh ta sẽ ở cho đến khi nào xong việc mới thôi.”

“Đáng lẽ chồng hay bạn trai cô phải giúp cô diệt chuột mới phải chứ nhỉ?” Tanya gợi ý.

Cô nhìn Tanya và đột nhiên thấy chẳng ưa người hàng xóm này. Cảm giác đã thay đổi từ khi Mick bước lên từ phía bờ hồ. Cô không chắc. Nhưng có lẽ Tanya sẽ không đời nào trở thành bạn thân của cô được. “Tôi không có bạn trai, và cũng chưa bao giờ lấy chồng.”

“Chưa bao giờ?” Tanya rướn mày tỏ vẻ như Maddie là một kẻ quái dị. Và đáng lẽ Maddie đã phá lên cười nếu sự việc không quá kỳ cục đến thế.

“Khó tin lắm đúng không?” Nhưng Tanya không cần phải lo lắng như vậy. Đàn ông trên đời kể ra không còn ai nữa thì cô mới ngó đến Mick Hennessy. Cho dù anh ta có thân hình đẹp và quyến rũ như thế nào. “Khá nhiều đàn ông bị hút bởi tôi đấy.”

Mick cười thầm và uống một ngụm từ lon Red Bull. Trong ánh sáng lơ mơ của hoàng hôn đang buông xuống, cô có thể nhận ra nụ cười đó qua đôi mắt xanh nheo lại của Mick khi anh nhìn cô qua lon nước màu bạc.

Cô cười đáp lại và quyết định đã đến lúc phải đổi chủ đề. “Hôm qua anh có phải đá đít Darla ra khỏi Mort’s không?”

Anh ta hạ cái lon xuống, liếm ít nước còn đọng lại trên môi. “Không. Cô ta đã cư xử rất tốt.”

“Phụ nữ đến đó vẫn còn quảng quần lung tung à?” Delaney hỏi.

“Ôn Chúa, không nhiều như trước nữa.” Mick lắc đầu và cười ha hả, một tia sáng lóe lên trong bóng tối. “Tin tôi đi, đá đít những phụ nữ say rượu và trong tình trạng bán khỏa thân ra khỏi quán rượu không hay ho như các cô tưởng đâu.”

Maddie phá lên cười. Đến cả triệu năm cô cũng không thể nghĩ được rằng cô đã nghĩ sao mà Mick Hennessy lại cực kỳ dễ thương đến vậy. “Bao lâu anh phải làm như thế một lần?” Nhưng, dù thế nào thì Mick vẫn là con trai của cha anh ta.

Mick nhún vai. “Trước khi tôi quản lý thì Mort’s đúng là một quán bar điên cuồng. Và nhiều người đang phải rất khó khăn để điều chỉnh bản thân cho phù hợp với một quán bar mới.”

“Đã sáu năm rồi mà mọi người có quen được với việc thay cửa hàng sửa xe Gas and Go của Grover bằng Texaco của Jackson đâu.” Delaney hít vào một hơi và thở ra chậm rãi. “Chân tôi đang đau muốn chết.”

“Chuẩn bị đốt nào!” Louie kêu to vài giây trước khi phóng lên một quả pháo nữa.

Maddie nhìn quanh và cuối cùng tập trung vào quả pháo vừa bay lên trời và tỏa ra đủ màu sắc.

Đằng sau cô, tiếng cười của Mick dường như bị nhấn chìm bởi tiếng pháo hoa nổ lộp độp. Khi cô quay lại, anh ta đã đi giúp Delaney lấy ghế rồi. Tanya chạy theo họ và Maddie không có gì tiếc rẻ khi cô ta biến đi chỗ khác. Cô ta, từ một người phụ nữ tử tế tốt bụng trở thành ác nghiệt chỉ vì một người đàn ông, một điều Maddie không bao giờ hiểu nổi. Còn vô số những người đàn ông khác trên thế giới, tại sao lại cứ phải bồn chồn, tức tối vì một người? Nhất là khi gã đó lại nổi tiếng với cái khoản không bao giờ có quan hệ nghiêm túc. Chỉ yêu rồi bỏ. Không phải Maddie có thành kiến về điều đó với bất cứ ai. Chỉ là cô không hiểu sao lại có kiểu người phụ nữ tự trói buộc với đàn ông dễ dàng như vậy. Sau vài cái hạn hay những lần làm tình thú vị, thế là yêu nhau. Chuyện đó diễn ra thế nào nhỉ? Làm sao lại có những chuyện như thế tồn tại trên đời cơ chứ?

Sofie Allegrezza và cô bạn chuyển đến gần cái lan can bên cạnh Maddie để nhìn rõ hơn màn pháo hoa của bố cô. Maddie đặt cái ly lên lan can và nhìn Louie hí hoáy lấp những cây pháo hoa to tướng vào bệ đốt. Cô chưa bao giờ cần một người đàn ông để đem lại cho cô cảm giác và để cảm thấy cuộc sống được đầy đủ. Hoàn toàn không giống mẹ cô.

“Chuẩn bị đốt nhé!” Lần này là những tiếng hú nổi lên vài giây sau khi ba quả pháo lớn được bắn lên và nổ tung thành ba đám bụi màu rực rỡ. Giật mình, Maddie lùi lại một bước và chạm phải cái gì rắn chắc. Một đôi tay to nắm lấy cánh tay cô khi những chùm sáng xanh, vàng và đỏ đang rơi lả tả xuống hồ. “Xin lỗi.” Cô quay đầu lại và nhìn vào khoảng bóng tối đang chiếm hết khuôn mặt Mick.

“Không sao.” Nhưng thay vì đẩy cô ra, Mick lại giữ nguyên cô ở cái tư thế đó. “Kể cho tôi cái gì đó đi.”

“Cái gì?”

Anh ta cúi thấp xuống và nói ngay sát tai cô. “Nếu cô hút đàn ông đến vậy, sao còn chưa có ai bị hút?”

Hơi thở ấm nóng của anh ta chạm vào đầu cô và rồi xuống cổ. “Có lẽ lý do cũng giống như tại sao anh chưa có vậy.”

“Là gì?”

“Vì anh không muốn.”

“Này cưng, mọi phụ nữ đều muốn được theo đuổi.” Tay anh ta trượt dần xuống khuỷu tay cô, rồi sau đó lại kéo lên và kéo luôn cả ống tay áo sơ mi của cô lên. “Mọi phụ nữ đều muốn một đám cưới, một chiếc váy trắng tinh và một người để dựa dẫm và cùng tạo ra bọn trẻ.”

“Anh đã gặp tất cả phụ nữ trên đời rồi à?”

Cô nghĩ mình cảm giác được nụ cười của anh. “Tôi đã gặp được một nửa của đời mình.”

“Tôi cũng nghe nói vậy.”

“Cô không nên tin tất cả những gì cô nghe được.”

“Và anh cũng không nên tin rằng tất cả mọi phụ nữ đều mong giành giật anh làm cái máy sản xuất trẻ em của riêng họ”

“Cô không muốn tôi làm cái máy sản xuất trẻ em của riêng cô sao?”

“Sốc lắm hả?”

Anh ta cười phá lên. Tiếng khục khục ngay bên cạnh đầu cô. “Cô rất thơm.” Đằng sau lưng, cô cảm nhận được anh ta hút vào một hơi dài.

“Mùi bánh chocolate Đức.”

“Cái gì?”

“Cô có mùi sữa tắm bánh chocolate thì phải.”

“Lâu lắm rồi tôi có dùng bánh chocolate đâu.” Cô đã nhầm tưởng rằng cái bắt tay vừa rồi đã là cử chỉ gần gũi nhất giữa cô với một người đàn ông trong mấy năm qua. Nhưng bây giờ, với hơi thở của anh trên tóc cô, và tay anh đang nắm lấy cánh tay cô mới thật sự đem lại cảm giác. Điều đó mới thực sự tạo nên cảm xúc trong cô. “Cô làm tôi thấy đói đấy.” Anh thì thầm vào tai cô.

“Vì thèm một chiếc bánh à?”

Anh ta đưa tay lên vai cô, rồi lại trượt xuống gần khuỷu tay. “Vì món khai vị.”

“Cậu Mick,” Travis đứng dậy và gọi to. “Bao giờ lễ hội pháo hoa của thị trấn mới bắt đầu ạ?”

Mick ngẩng lên. Anh siết chặt tay cô một cái rồi mới bỏ ra. “Một chút nữa thôi,” anh ta trả lời và lùi về sau một bước. Như hiểu được lời gợi ý, vài tiếng nổ to vang lên từ mặt đất và bầu trời đêm rực lên trong đám pháo hoa rực rỡ. Sofie Allegranza nhấn nút play trên máy phát nhạc và bài quốc ca Hoa Kỳ vang lên trong đêm. Mấy con thú rừng chạy nhón nháo tìm nơi ẩn nấp khi quanh hồ pháo hoa nổ tới tấp, đua với lễ hội pháo hoa của toàn thị trấn.

Chào mừng đến Truly. Nổi kinh hoàng.

“Cháu có vui không, Travis?”

Một tiếng ngáp dài vang lên từ phía bên kia của chiếc xe tải. “Vui Ạ. Có lẽ năm sau cháu sẽ được đốt những quả pháo to hơn.”

“Có thể, nếu cháu không gây rắc rối nữa.”

“Mẹ nói nếu cháu không gây rối, cháu sẽ được mua một con chó con đấy.”

Mick đưa chiếc xe Ram vào đường rẽ vào nhà Meg, rồi dừng cạnh chiếc Ford Taurus của cô. Một con chó cũng là ý kiến hay. Một cậu bé cũng cần một con cún con. “Loại nào?”

“Cháu thích con màu đen có những đốm trắng.”

Đèn được thắp sáng trong nhà, một bóng đèn đơn chiếu sáng hiên trước. Họ cùng bước ra khỏi cái xe và bước lên bậc thềm. Đã gần mười một giờ rồi và chân Travis đã chuyển sang trạng thái lê lét. “Thế cháu phải ngoan trong bao lâu?”

“Trong một tháng.”

Bọn trẻ mà ngoan được trong mắt mẹ chúng được một tuần đã là điều không tưởng. “Ừ, chỉ cần cháu nói năng cẩn thận thì có thể cháu làm được đấy.” Anh nhét chìa khóa vào túi quần và mở cửa cho cậu nhóc.

Meg đang ngồi trên cái trường kỷ trong bộ ngủ màu trắng và chiếc áo khoác lông màu hồng. Hai giọt nước lăn xuống từ đôi mắt xanh lá. Cô ngước lên từ cái gì đó đang cầm trong tay. Cô cố nhếch mép tạo thành một nụ cười gượng gạo và sự sợ hãi đè nặng lên vai Mick. Một buổi tối kinh khủng lại sắp sửa diễn ra.

“Mẹ có đi xem pháo hoa không?” Nếu Travis có nhìn thấy, nó cũng không có vẻ gì quan tâm.

“Không con Ạ, mẹ không ra ngoài. Nhưng mẹ nghe thấy tiếng.” Cô đứng dậy và Travis vòng tay qua eo cô. “Pháo hoa trông thật to!”

“Con có ngoan không đấy?” Cô đặt tay lên đầu cậu con trai và nhìn sang Mick.

“Có,” Travis trả lời, và Mick xác nhận bằng cách gật đầu một cái.

“Thế mới là con trai ngoan của mẹ.”

Travis nhìn lên. “Pete nói con có thể ở lại buổi tối và mẹ cậu ta nói ‘Để lúc khác.’”

“Để xem.” Cũng giống như mẹ của họ, Meg cũng là một phụ nữ xinh đẹp, với làn da trắng mịn màng và mái tóc đen, dài. Và cũng như mẹ của họ, tâm trạng của cô cũng khó đoán đến chết người. “Mặc bộ pyjama vào và lên giường ngủ đi. Mẹ sẽ vào hôn chúc ngủ ngon trong vòng một phút nữa.”

“Vâng,” Travis vừa nói vừa ngáp. “Chúc ngủ ngon, cậu Mick.”

“Chúc ngủ ngon, anh bạn.” Có cái gì đó thúc giục anh phải quay lại và đúng như vậy, anh bước lại một bước. Khác với những gì anh biết, không khí lạnh buổi tối tràn ngập.

Meg trông cho đến khi con trai ra khỏi phòng, rồi gơ tay và mở nắm tay ra. “Chị tìm thấy nhẫn cưới của mẹ.”

“Meg.”

“Mẹ đã tháo nó ra và để nó trong tủ ở cạnh giường trước khi tới quán bar tối hôm đó. Mẹ chẳng bao giờ thấy nó ra cả.”

“Em đã nghĩ chị không còn lục lọi đồ của mẹ nữa chứ?”

“Chị đâu có lục.” Cô nắm tay lại với cái nhẫn bên trong và cắn ngón tay cái. “Nó được gói ghém lẫn với đồng nữ trang của bà Loraine. Chị thấy nó khi đang tìm cái vòng có hình cỏ bốn lá của bà. Cái vòng lúc nào bà cũng đeo vì nó đem lại cho bà may mắn. Chị muốn ngày mai đeo nó đi làm.”

Chúa ơi, anh ghét những lúc chị anh trở nên như thế này. Anh nhỏ hơn Meg năm tuổi, nhưng lúc nào anh cũng cảm giác như mình là anh trai vậy.

Đôi mắt to xanh của cô nhìn vào anh và tay cô buông xuống. “Có phải lúc đó cha định bỏ chúng ta rồi không?”

Chết tiệt. Mick làm sao biết được. Chẳng có ai biết, trừ Loch, và ông thì chết lâu rồi. Chết và đi vào dĩ vãng. Sao Meg không để quá khứ được yên chứ?

Có thể chị anh chỉ muốn quay lại hồi mười tuổi vài tháng trước cái đêm mẹ họ lấp đầy đạn vào một khẩu súng lục ba mươi tám li và nã hết năm ổ đạn vào cha Mick và một người bồi bàn trẻ có tên Alice Jones. Meg còn nhớ rất nhiều thứ nữa về cái đêm tồi tệ đó hai mươi chín năm về trước khi mẹ bọn họ đã không chỉ giết Loch và người tình mới nhất của ông. Cả cái đêm mẹ họ đã đưa nòng súng vào miệng, bóp cò và không chỉ tự giết chết mình, mà còn làm tan nát cuộc sống của hai đứa trẻ. Meg chưa bao giờ vượt qua được nỗi đau đó.

“Em không biết, Meggie. Bà nội không nghĩ vậy đâu.” Nhưng điều đó cũng chẳng nói lên cái gì. Loraine cũng đã rất nhiều lần phải giả câm giả điếc trước những vụ ngoại tình và những điều chướng mắt của chính chồng và con trai bà, và sau đó là những gì Mick đã làm. Bà sống cả cuộc đời trong sự tự lừa dối. Cứ giả vờ rằng mọi thứ vẫn rất tuyệt vời lại dễ dàng hơn cho bà. Nhất là khi sự thật không phải.

“Nhưng khi đó bà đâu còn sống với chúng ta. Bà làm sao biết được. Em cũng không biết. Em còn quá nhỏ, làm sao nhớ được gì.”

“Em nhớ hết đấy.” Anh đưa tay lên vuốt mặt. Trước kia họ cũng đã nói chuyện này rồi và nó sẽ chẳng dẫn đến kết quả gì cả. “Bây giờ thì nó có ảnh hưởng gì chứ?”

“Có phải bố đã không còn yêu chúng ta nữa không, Mick?”

Anh buông thông tay xuống và thấy đầu mình bắt đầu căng ra. Dừng lại đi.

Nước mắt lặn trên má cô. “Nếu ông vẫn còn yêu chúng ta, sao mẹ lại bắn bố? Trước đó ông ấy cũng từng ngoại tình rồi mà. Mọi người trong thị trấn đều nói, ông ấy có cả đồng người tình.”

Anh bước tới bên người chị và đặt tay lên vai cô, trên cái áo choàng lông màu hồng. “Hãy quên nó đi.”

“Chị đã cố. Chị đã cố để giống em, có lúc chị cố được. Nhưng... sao người ta không chôn cái nhẫn luôn cùng bà ấy?”

Câu hỏi lớn hơn là, sao bà ấy lại có khẩu súng lục ba mươi tám li? Bà chủ đích giết ai đó hay chỉ định dọa Loch và cô nhân tình trẻ của ông? Ai mà biết được. Nghĩ mãi về nó cũng chẳng có tác dụng gì, mà chỉ làm người ta thêm điên tiết. “Bây giờ điều đó không quan trọng nữa. Chúng ta đâu có sống trong quá khứ, Meg.”

Cô hít sâu một cái. “Em nói đúng. Chị sẽ cắt cái nhẫn và quên điều đó đi.” Cô lắc đầu. “Chỉ là thỉnh thoảng chị không thể không nghĩ đến nó.”

Anh ực và ôm thật chặt. “Em biết rồi.”

“Chị sợ lắm.”

Anh cũng sợ chứ. Sợ rằng chị anh cũng sẽ trượt xuống cái dốc mà mẹ anh đã từng rơi vào, và sẽ không bao giờ thoát ra được. Mick đã luôn tự hỏi có bao giờ mẹ nghĩ chút nào cho anh và Meg. Nếu bà nghĩ được đến những mất mát kinh khủng mà bà để lại trên sàn nhà tắm khi bà lấp đạn cho đầy khẩu súng tối hôm đó, liệu bà ấy có may mắn chút nào nghĩ rằng bà chuẩn bị đẩy các con bà vào cảnh mồ côi, hoặc để chúng phải sống trong sự kinh hãi suốt đời không? Khi bà lái xe tới quán bar Hennessy's, liệu bà có nghĩ về lũ trẻ và vẫn không một chút quan tâm? “Chị đã uống thuốc chưa?”

“Nó làm chị thấy mệt mỏi.”

“Chị phải uống chứ.” Anh đẩy Meg ra và nhìn vào mặt cô. “Travis trông cậy vào chị đấy. Em cũng phải dựa vào chị.”

Cô thở dài. “Em đâu có cần, và có khi Travis không có chị còn tốt hơn ấy.”

“Meg.” Anh nhìn sâu vào mắt cô. “Trừ tất cả mọi người, chị biết không phải như vậy mà.”

“Chị biết rồi.” Cô gạt mớ tóc trước mặt ra đằng sau. “Chị chỉ muốn nói là nuôi một thằng nhóc thật vất vả.”

Anh vô cùng hy vọng là chị nghĩ được như vậy. “Đó là lý do tại sao chị có em.” Anh mỉm cười, mặc dù bước vào cái nhà này, anh thấy mình già đi chục tuổi. “Em không đi đâu cả. Cho dù chị có làm món thịt cuốn dở tệ nhất thế giới này.”

Cô cười. Và thế là tâm trạng lại thay đổi. Như có ai đó thò tay vào đầu cô và gạt cái công tắc. “Chị thích món thịt cuốn chị làm.”

“Em biết rồi.” Anh bỏ tay ra và móc túi quần lấy cái chìa khóa. “Nhưng chị toàn thích các món ăn của các bà già.” Meg nấu ăn như kiểu của bà nội ấy. Như thể cô đang nấu món thịt hầm ột trại dưỡng lão vậy.

“Em thật quý quyết, làm nhiễm thói xấu sang Travis rồi.” Cô cười lớn và khoanh tay trước ngực. “Nhưng em luôn làm chị cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Chúc ngủ ngon.” Anh nói và đi ra cửa. Không khí buổi tối lạnh lẽo phả vào mặt và cổ khi anh bước ra xe. Anh hít một hơi thật sâu và thở ra. Anh luôn luôn làm Meg cảm thấy dễ chịu hơn. Lúc nào cũng vậy. Và sau đấy anh luôn cảm thấy tệ hại. Chị anh bị suy sụp. Nhưng khi hết rồi, chị anh bình thường trở lại ngay chẳng thêm mảy may chú ý đến những mảnh vỡ để lại bởi tâm trạng thất thường khó đoán của mình gây ra.

Đã đi xa mười hai năm, dường như anh đã quên hết những tâm trạng đó như thế nào.

Thỉnh thoảng anh chỉ ước mình vẫn đang đi xa chưa về.

7. Chương 05

Chương 5

Maddie với lấy một chai Coca cho người ăn kiêng, ngồi trên bàn và mở nắp. Cô uống một hơi dài rồi lại đóng nắp lại. Ngay khoảnh khắc cô mở nắp ra sáng hôm đó, cô đã biết phải bắt đầu cuốn sách như thế nào. Trước đây, cô thường mở đầu các cuốn sách với những sự thật làm ớn gáy.

Lần này cô ngồi xuống và viết:

“Mẹ hứa lần này mọi chuyện sẽ khác, con yêu.” Alice Jones nhìn cô con gái yêu của mình rồi lại tiếp tục nhìn ra phía con đường. “Rồi con sẽ thích Truly à xem. Nơi đó như một thiên đường nhỏ và cũng đã đến lúc Chúa đưa chúng ta đến một nơi tốt đẹp hơn.”

Cô bé chẳng nói gì. Điều này cô bé đã nghe rồi. Sự vui mừng trong giọng nói của mẹ và những lời hứa về một cuộc sống tốt đẹp hơn. Thứ duy nhất thay đổi là địa chỉ nhà của họ.

Cũng như mọi khi, cô bé muốn tin vào mẹ mình. Và thực sự là như vậy, nhưng cô bé mới có năm tuổi. Đủ lớn để nhận ra rằng chẳng tốt đẹp hơn. Chẳng có gì thay đổi cả.

“Chúng ta sẽ sống trong một ngôi nhà lưu động thật xinh.”

Cô bé đang khoanh tay trước ngực, liền buông tay ra và nhìn ra rừng thông gió đang rít lên từng hồi qua tấm kính chắn gió. Một ngôi nhà lưu động à? Nó chưa bao giờ được sống trong một ngôi nhà.

“Và có một cái đu ở sân trước.”

Một cái đu? Cô bé cũng chưa bao giờ có một cái đu. Cô bé liếc nhìn mẹ và ánh mặt trời chiếu óng ánh trên mái tóc vàng của bà. Mẹ cô trông như một thiên thần trong tấm thiệp Giáng sinh vậy. Như thể đáng lẽ bà phải đứng trên ngọn một cây thông Noel. Cô bé cứ đặt niềm tin vào đó. Cô tin vào giấc mơ về một nơi thiên đường. Cô tin vào một cuộc sống tốt đẹp hơn. Và trong năm tháng sự thực nó đã tốt đẹp hơn - cho đến một đêm một bà vợ nổi khùng nã một loạt đạn súng ba mươi lăm li vào cô gái trẻ Alice Jones và biến giấc mơ trở thành một cơn ác mộng.

Maddie đẩy cái ghế và đứng dậy. Tay áo của bộ pyjama bằng cotton trượt lên đến tận khuỷu tay khi cô giơ tay lên đầu và vươn vai. Bây giờ đã quá trưa một chút và cô vẫn còn chưa tắm. Bạn thân của cô, Clare ngày nào cũng tắm và trang điểm trước khi ngồi xuống viết. Nhưng Maddie thì không. Tất nhiên, thỉnh thoảng cô bị những người đưa thư FedEx bắt gặp trong bộ dạng kinh khủng. Nhưng cô chẳng quan tâm điều đó.

Cô bước vào nhà tắm và nghĩ ngợi về phần còn lại của một ngày. Cô có một danh sách các tên và địa chỉ có liên quan đến vụ án đó. Đứng đầu danh sách là chuyến viếng thăm Value Rite, nơi Carleen Dawson làm việc. Carleen từng làm nữ phục vụ bàn ở Hennessy's và cùng quãng thời gian mà mẹ Maddie làm việc ở đó. Cô muốn hẹn một buổi để gặp người phụ nữ đó. Gặp trực tiếp thì tiện hơn là hỏi chuyện qua điện thoại.

Sau khi tắm, cô xoa sữa dưỡng da mùi hạnh nhân lên người và mặc một chiếc váy choàng màu đen có thắt ở eo. Cô vuốt mấy lọn tóc khỏi mặt, chuốt một chút mascara và tô son màu đỏ thắm. Cô đi một đôi xăng đan cùng màu đỏ và đút cái laptop vào cái cặp nhỏ bằng da. Không phải vì cô có ý định dùng cái gì trong cái cặp đó, mà chỉ là nó đem lại cảm giác.

Quầy tạp hóa Value Rite nằm cách phố Main chỉ vài khu nhà, và sát cạnh hiệu cắt tóc Helen. Màu đỏ thắm của các chậu hoa phong lữ và mấy cái mái hiên màu vàng làm cho cảnh quan bên ngoài cửa hiệu lờ lợet đầy màu sắc. Bên trong cửa hàng chất đống từ băng gạch, phía những bức tượng gỗ của nai Anxet, nai sừng tấm Bắc Mỹ và gấu được tạc bởi dân địa phương. Cô tới bên bàn lễ tân hỏi tìm Carleen, và người ta chỉ cô đến quầy thức ăn nhanh.

“Bà có phải là Carleen Dawson không?” cô hỏi một người phụ nữ thấp lùn mặc một cái áo blu trắng và đeo chiếc tạp dề xanh xanh đỏ đỏ, đang cúi gập trước cái xe chở hàng đựng đầy kẹo dẻo và kẹo viên.

Bà đứng thẳng dậy nhìn Maddie qua cặp kính. “Vâng.”

“Chào bà, tôi tên là Maddie Dupree và tôi là một nhà văn.” Cô đưa cho Carleen một tấm danh thiếp. “Tôi hy vọng bà có thể dành cho tôi vài phút.”

“Bây giờ không phải giờ nghỉ của tôi.”

“Tôi biết.” Tóc bà Carleen ngắn củn được uốn đến tận chân. Và Maddie tự hỏi không hiểu có chuyện gì với tóc tai của một số người dân ở đây. “Tôi nghĩ chúng ta có thể hẹn khi nào bà không phải làm việc.”

Carleen nhìn xuống cái giỏ hàng màu đen pha bạc, rồi lại nhìn lên. “Các vụ án thật à? Cô viết về các vụ án thật à? Giống như Ann Rule?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không biết có thể giúp gì được cô. Ở Truly không có vụ giết người hàng loạt nào cả. Chỉ có một vụ ở Boise vài năm trước, một phụ nữ, tất cả chỉ có vậy. Tùy cô có tin hay không.”

Thật ra Maddie tin điều đó, vì bạn cô - Lucy cũng là một nghi phạm, và Maddie trong tương lai cũng đang định giết về nạn giết người hàng loạt.

“Chẳng có gì xảy ra quanh đây cả,” Carleen thêm vào và chất một gói kẹo dẻo nữa lên xe gi

“Tôi không viết về những kẻ sát nhân hàng loạt.”

“Vậy thì về cái gì?”

Maddie nắm lấy cái cặp da, tay kia đút trong túi của chiếc váy cô đang mặc. “Hai mươi chín năm trước bà làm việc tại quán bar Hennessy's, thời điểm Rose Hennessy bắn chết chồng bà ta và một nữ nhân viên phục vụ cocktail tên là Alice Jones rồi tự tử.”

Carleen lặng đi. “Tôi không có ở đó.”

“Tôi biết. Lúc đó đã đêm và bà đã về nhà rồi.”

“Chuyện đó lâu lắm rồi. Sao cô còn muốn viết về nó.”

Vì đó là cuộc sống của tôi. “Vì không phải truyện giết người nào muốn hay cũng phải viết về những kẻ sát nhân hàng loạt. Thỉnh thoảng, những chuyện hay nhất lại bắt nguồn từ đời thực. Những người bình thường nhưng bỗng chốc phạm những tội ác dã man.”

“Có lẽ vậy.”

“Bà có biết Alice Jones không?”

“Có, tôi biết cô ấy. Tôi biết cả Rose nữa, nhưng tôi không muốn nói về chuyện đó. Đó thực sự là câu chuyện buồn và mọi người đã vượt qua.” Bà ta đưa cái danh thiếp lại cho Maddie. “Xin lỗi, tôi không thể giúp gì được cho cô.”

Maddie biết lúc nào thì nên nài ép và lúc nào nên lùi một bước. Ít nhất là bây giờ.

“Được rồi. Bà cứ suy nghĩ về việc đó.” Cô mỉm cười, vẫn để một tay trong túi, tay còn lại nắm lấy quai xách của chiếc cặp. “Nếu bà thay đổi ý định thì gọi điện cho tôi.”

Carleen rút tấm danh thiếp vào túi trước của chiếc tạp dề. “Tôi sẽ không thay đổi ý định đâu. Có một số thứ nên để chôn theo thời gian thì hay hơn.”

Có thể, nhưng điều Carleen không biết và sẽ biết trong tương lai là Maddie hiếm khi chấp nhận một câu trả lời “không.”

“Không. Tôi không giúp gì cho cô được.”

Maddie đứng dưới cái mái hiên lỗ chỗ nhà Jewel Finley, một tiếp viên khác đã từng làm việc tại Hennessy’s vào lúc Alice bị bắn chết. “Chỉ vài phút thôi mà.”

“Tôi bận.” Tóc Jewel được cuốn trong mấy cái lô màu hồng, và Maddie nghĩ cô phát hiện thấy mùi gel Dippity-do. Chúa ơi, họ vẫn còn bán Dippity-do à? “Rose là bạn thân của tôi và tôi sẽ không nói xấu cô ấy.” Jewel nói. “Chuyện xảy ra với cô ấy là một bi kịch. Tôi sẽ không đào bới những điều bất hạnh của cô ấy lên.”

Những bất hạnh của bà ấy? “Mục đích của tôi không phải là khai thác ai cả, mà chỉ là kể câu chuyện ở những góc nhìn khác nhau.”

“Mục đích của cô là để kiếm tiền.”

“Tin tôi đi, có những cách để kiếm tiền dễ hơn nhiều.” Maddie cảm giác đang sôi máu dần, nhưng cô đã khôn ngoan kiềm chế nó. “Có thể tôi sẽ tới vào lúc khác tiện hơn.”

“Không.”

“Có lẽ vào lúc nào bà đỡ bận rộn hơn chẳng hạn?”

“Tôi sẽ không kể chuyện về Rose, và tôi nghĩ cũng không có ai khác kể cho cô đâu.” Bà quay gót bước vào nhà. “Tạm biệt,” bà ta nói và đóng cửa lại

Maddie gài một tấm danh thiếp ở lề cửa. Maddie không chỉ không chấp nhận câu trả lời “không”, mà cô còn giống như “Kẻ hủy diệt”, cô sẽ còn quay lại.

“Bà có biết khi nào ông ấy về không?”

“Còn tùy xem cá có cần câu hay không. Có thể là ngày mai, nếu tình hình xấu. Còn nếu mọi chuyện tốt đẹp thì chẳng ai biết được khi nào.” Levana Potter nhìn tấm danh thiếp của Maddie và lật úp nó xuống. “Nhưng tôi có thể nói cho cô biết là ông ấy nhớ hết mọi chuyện của đêm hôm đó.” Vợ ông cảnh sát trưởng nghĩ hừ ngược nhìn lên. “Chuyện đó vẫn còn ám ảnh ông ấy.” Bà Levana đang đào mấy cụm hoa trước cửa. Và tin vui là ông cảnh sát trưởng sẽ có nhiều khả năng sẵn sàng nói chuyện với Maddie. Tin xấu là cuộc phỏng vấn của cô sẽ phải phụ thuộc vào cái hồ cá. “Bà có biết đến những người liên quan không?”

“Tất nhiên.” Levana nhét danh thiếp vào túi áo sơ mi, sau đó lại rút tay vào đôi bao tay làm vườn. “Nhà Hennessy đã sống ở cái thung lũng này rất nhiều đời rồi. Tôi không biết rõ về Alice lắm. Chỉ nói chuyện một vài lần khi cô ấy vào mua kem hoặc mua quà ở cửa hàng của tôi trên phố Third. Cô ấy rất xinh đẹp và có vẻ ngọt ngào. Trông như một thiên thần vậy. Sau khi Alice chết, dì cô ta đến nhận, và tôi không biết chuyện gì xảy ra sau đó.”

Maddie mỉm cười chút xíu. “Bà có nhớ tên người dì đó không?”

Levana lắc đầu và mái tóc quăn của bà bay nhẹ nhẹ trong gió. “Trời ơi, không. Đã hai mươi chín năm rồi, tôi chỉ nhìn thấy cô ta có vài lần. Chết tiệt, nhiều khi tôi còn chẳng nhớ tên mình nữa là.”

“Alicespan sống ở khu nhà lưu động Roundup.”

“Ôi trời, nó đã bị kéo sập từ lâu.”

“Vâng, tôi biết. Nhưng tôi chẳng tìm thấy ghi chép nào về những người sống ở đó cùng thời với Alice và con gái của bà ấy.” Trong nhật ký, Alice đã nhắc đến tên một số phụ nữ khác. “Bà có nhớ ai tên là Trina không? Có thể bà ấy sống gần nhà Alice?”

“Hmm.” Levana lắc đầu. “Chẳng gọi lên cái gì cả. Chắc Bill sẽ biết,” bà ta nhắc đến chồng. “Ông ấy nhớ tất cả mọi người từng sống ở thị trấn này. Tôi sẽ đưa cho ông ấy danh thiếp của cô khi ông ấy đi câu cá về.”

“Cảm ơn. Ngày mai tôi sẽ không ở trong thị trấn, nhưng ngày kia tôi sẽ quay lại.”

“Tôi sẽ nói với ông ấy, nhưng có thể phải đến tuần sau cơ.”

Phóng đại quá. “Cảm ơn vì đã dành thời gian cho tôi.”

Trên đường từ nhà Potter về nhà, Maddie dừng lại ở cửa hàng tạp hóa để mua gà quay và một ít thuốc chống đau đầu. Carleen đã rất cảnh giác và không hợp tác, còn Jewel tỏ ra thù địch một cách trắng trợn. Đầu cô đau như bị bổ. Cô chán nản vì tiến độ không có gì tiến triển, và cô đang muốn bẻ cổ một ai đó.

Với một giỏ màu xanh khoác một bên cánh tay cô xếp hàng ở quầy tính tiền số ba. Lần sau khi nói chuyện với Carleen và Jewel, cô sẽ thử tiếp cận theo cách thức khác, ít mang tính công việc hơn. Cô sẽ cố tiếp cận một cách tử tế, thân thiện. Nếu thế mà vẫn không thành công, cô sẽ dùng cách tầm thường để xử lý những người kém văn minh.

“Trước đây tôi đã gặp cô ở Value Rite,” một phụ nữ đứng hàng bên cạnh nói.

Maddie đặt cái giỏ lên băng chuyền và nhìn lên. “Cô đang nói với tôi à?”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ có mái tóc đen ngắn và mặc một cái áo phong với hình của mấy đứa cháu nội ở đằng trước. “Carleen nói cô đến hỏi bà ấy về Rose và Loch Hennessy.”

Ôi trời, tin đồn đúng là lan nhanh trong những thị trấn nhỏ. “Đúng vậy.”

“Tôi lớn lên cùng Rose. Cô ấy có một chút vấn đề, nhưng cô ấy là người tốt.”

Một chút vấn đề. Đây là cách người ta gọi một người từng xả đạn vào hai người khác à? Maddie sẽ gọi đó là người bị loạn thần kinh. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Cô bồi bàn đó xứng đáng bị như vậy vì cái tội lăng nhăng với một người đã có vợ.”

Một mối, chán nản, và bây giờ thì diên tiết, Maddie nói “Vậy bà nghĩ mọi phụ nữ có quan hệ với một người đàn ông có vợ đáng phải chết trong nhà tắm à?”

Người phụ nữ kia quăng túi khoai tây lên băng chuyền trước mặt bà ta. “À, thì tôi chỉ nói là nếu cô qua lại với người đàn ông của người khác thì cô sẽ có thể phải trả giá. Vậy thôi.”

Không, không chỉ có vậy thôi đâu, nhưng Maddie cũng đủ khôn ngoan để không thốt ra những lời đó.

Maddie vút cái cặp lên ghế sofa và liếc nhìn cái ảnh của mẹ cô đang ngồi trên bàn cà phê. “Đúng là chẳng được cái tích sự.” Cô tháo giày và úp cái ảnh xuống. Cô không thể nhìn vào nụ cười tươi rói của mẹ cô khi ngày hôm nay của cô hoàn toàn phá sản.

Chân trần, cô đi vào bếp và lục tủ lạnh tìm chai Merlot mà cô đã mở ngày hôm trước. Sau khi suy nghĩ lại, cô đổi qua một chai Skyy vodka, một lon tonic dành cho người ăn kiêng và một quả chanh. Thỉnh thoảng con gái cũng cần uống rượu, dù là đang ở một mình. Khi cô rót rượu vodka ra một chiếc ly to và thêm tonic vào, bài hát “I drink alone” của George Thorogood vang lên bên tai cô. Cô chưa bao giờ thích bài này cả. Có lẽ do bản chất của một nhà văn trong cô, nhưng đoạn điệp khúc thì đúng là thừa thãi. Tất nhiên uống rượu một mình có nghĩa là bạn không uống rượu với người nào khác rồi!

Ngay khi cô bỏ đá và một lát chanh vào trong ly, chuông cửa vang lên. Cô cầm lấy ly, vừa nâng lên miệng vừa bước qua phòng khách. Rõ ràng là cô không hy vọng ai đến cả. Và cái người đứng bên kia cánh cửa còn là người cuối cùng mà cô có thể ngờ đến.

Cô nhìn qua cái lỗ trên cửa, và bên kia là Mick Hennessy, cô vặn mở chốt rồi sau đó mở cửa. Ánh sáng của buổi chiều muộn cắt ngang qua mặt Mick và một góc miệng anh ta. Anh mặc một cái áo ba lỗ trắng bên dưới một cái áo sơ mi xanh kẻ ô vuông, tay áo xắn trên bắp tay. Màu xanh xám kẻ sọc hợp tông với màu mắt anh và làm nổi bật làn da rám nắng cùng mái tóc đen. Trông anh giống như ở trong bìa tạp chí, trông sexy và làm đau tim nhiều phụ nữ.

“Chào, Maddie,” anh ta nói, giọng ồm ồm. Anh cầm một cái danh thiếp giữa các ngón và giơ tay lên.

Khỉ thật! Cô không hề mong muốn một cuộc chạm trán với Mick. Cô uống một ngụm rượu trấn an và chờ đợi anh ta mở lời. Nhưng thay vào đó, anh lại ném cho cô một nụ cười chết người.

“Tôi đã nói tôi sẽ tìm cho cô một người diệt chuột tốt bụng mà.” Anh ta giơ cái danh thiếp về phía cô. Nó màu trắng, không phải đen, và có hình một con chuột bên trên.

Cô đã không nhận ra là mình đã hơi lo lắng cho đến khi cô nhẹ nhõm nhếch được mép để nở một nụ cười. Cô nhận tấm danh thiếp từ phía anh. “Anh không cần lặn lội đường xa đến đây để đưa cái này cho tôi đâu.”

“Tôi biết.” Anh đưa cho cô một cái hộp màu vàng cam. “Tôi nghĩ cô có thể dùng cái này trước khi Ernie - người diệt chuột tới đây. Chắc sẽ dễ hơn so với việc phải tìm kiếm một xác chuột chết bốc mùi.”

“Cảm ơn. Chưa có người đàn ông nào đưa cho tôi...” cô dừng lại và nhìn cái hộp. “Một cái bẫy chuột đời 500.”

Mick mỉm cười. “Họ có bẫy đời 200 đấy, nhưng tôi nghĩ cô xứng đáng được có cái tốt nhất.”

Cô mở rộng cánh cửa. “Anh có muốn vào nhà không?” Cô nên nói với anh lý do tại sao cô lại ở Truly, nhưng không phải lúc này. Chỉ là cô không có tâm trạng để phải đương đầu thêm lần nữa.

“Tôi không thể ở đây lâu được.” Anh đi lướt qua cô, đem theo mùi hương ngoài trời và mùi xà phòng hương gỗ. “Chị tôi đang đợi tôi qua ăn cơm.”

“Tôi đã luôn mong có một người chị.” Một nơi nào đó để đi vào ngày nghỉ ngoài nhà bạn bè ra.

“Nếu cô biết Meg, có lẽ cô sẽ tự thấy mình may mắn.”

Cô đóng cửa và cùng anh vào phòng khách. Cô phải thừa nhận là thật kỳ cục khi anh ta ở trong nhà cô. Không chỉ bởi vì anh ta là Mick Hennessy, mà còn vì đã lâu lắm rồi cô không để một gã đàn ông nào bước vào nhà của mình. Năng lượng dường như thay đổi, diện mạo tình dục cũng thay đổi. “Tại sao vậy?”

“Meg có thể là...” Anh mỉm cười và nhìn quanh căn phòng. “Một đầu bếp kinh khủng lắm đấy,” anh nói. Nhưng Maddie có cảm giác đó không phải là những gì anh ta thực sự định thốt ra. “Kiểu đầu bếp lúc nào cũng ảo tưởng về tài nấu nướng của mình. Và điều đó cũng có nghĩa là chị ấy sẽ chẳng bao giờ khá hơn được. Nếu chị ấy quẳng một đồng đậu Hà Lan vào một nồi thịt hầm rồi gọi đó là bữa tối thì tôi sẽ chuẩn thắng.” Anh quay lại nhìn cô và chỉ vào đồ uống. “Một ngày vất vả đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Lại có chuột mở tiệc bằng bánh ăn sáng của cô à?”

Cô lắc đầu. Anh ta nhớ chuyện đó cơ à.

“Vậy có chuyện gì?”

Anh sẽ sớm được nghe chuyện đó thôi. “Chẳng có chuyện gì quan trọng cả. Anh có thời gian uống chút gì đó không?”

“Cô có bia không?”

“Chỉ có loại ultra thôi.”

Anh ta nhăn mặt. “Đừng nói là cô chỉ có đồ uống cho người ăn kiêng.”

“Đúng rồi đấy.” Cô vào bếp và anh ta theo sát đằng sau. “Nếu không như vậy thì vòng ba của tôi sẽ phát triển quá khổ.” Cô ngoảnh lại và thấy ánh mắt anh ta lướt qua lưng xuống phần bên dưới.

“Với tôi thì cô quá tuyệt vời.”

“Thật đấy.” Rồi anh lại nhìn lên mặt cô, điệu bộ hết sức đủng đỉnh. “Tôi có Vodka, gin và Crown Royal.”

Mí mắt anh sụp xuống một chút và cô nhìn thấy đôi hàng mi rất dài. “Crown.”

Cô kiễng chân mở một cánh tủ. Cô nhận ra ánh nhìn trong mắt anh. Suốt bốn năm cô không quan hệ yêu đương với ai, nhưng cô vẫn nhớ những ánh mắt kiểu như thế.

“Để tôi giúp cô,” anh ta nói và tiến lại gần cô, với lên ngăn tủ trên cùng.

Cô hạ chân xuống và quay lại. Anh ở quá gần đến nỗi nếu cô chỉ cúi xuống một chút là úp mặt vào cổ anh. Vạt chiếc áo sơ mi để mở của anh quệt vào ngực cô khiến Maddie nín thở.

Anh nhìn vào mắt cô khi đang với lấy cái ly đời cũ trên nóc tủ. “Đây.” Anh lùi lại một bước.

“Cảm ơn.” Cô đi vòng qua anh rồi ra mở tủ đá. Hơi lạnh xông lên gò má nóng ran của cô. Chuyện này không thể xảy ra với anh ta được. Không phải với anh ta, và nếu có là anh ta thì cô cũng không thể gánh được trách nhiệm vì đã sử dụng và lạm dụng cơ thể anh ta.

“Cô ở Idaho à?” anh ta hỏi, dựa hông vào cái bàn bếp và khoanh tay trước ngực. “Hay cô là dân nhập cư?”

“Tôi được sinh ra và lớn lên ở Boise.” Trừ năm tháng cô sống ở Truly và sáu năm ở Nam California theo học đại học California, Los Angeles. Cô bỏ vài viên đá vào ly.

“Người thân của cô sống ở Boise à?”

“Tôi chưa bao giờ biết mặt cha mình.” Cô đóng cửa tủ và đặt ly rượu lên bàn bếp. “Tôi được bà dì nuôi và vài tháng trước bà ấy đã qua đời.”

“Thế mẹ cô đâu?”

Đang ở cùng chỗ với mẹ anh đấy. Được chôn cách khoảng tám kilomet. “Bà ấy đã mất từ lúc tôi còn bé tẹo.” Maddie cúi xuống và lôi lên một chai whisky ở ngăn dưới cùng của tủ rượu.

“Tôi rất tiếc.”

“Tôi hầu như chẳng nhớ gì về bà ấy.” Cô chờ anh nói cái gì đó về việc cũng mất cha mẹ khi còn nhỏ, anh đã không làm vậy. Cô đứng dậy và đưa cho anh chai Crown Royal. “Xin lỗi. Chắc nó không ngon được như Bushmills 21 đâu.”

Anh nhận chai rượu từ cô và mở nắp. “Nhưng người uống cùng thì tốt hơn đấy.” Anh đổ khoảng một lóng tay rượu vào ly đá.

“Anh không biết gì về tôi cả.”

Anh đặt cái chai xuống bàn bếp và nâng ly lên miệng. “Đó là một trong những thứ tôi thích ở cô.” Anh uống một ngụm rồi tiếp. “Tôi không ngồi cạnh cô khi còn học tiểu học, chị gái cô cũng chẳng phải bạn bè với chị gái tôi. Và mẹ cô cũng chẳng phải bạn thân với mẹ tôi.”

Không phải, nhưng bà ấy là bạn cực thân với bố anh đấy. “Tanya cũng không lớn lên ở đây.”

“Đúng vậy, nhưng cô ấy quá nghiêm túc. Cô ấy chẳng có phút nào thư giãn và hưởng thụ.” Anh ta hạ cái ly xuống và nhìn vào phòng khách. “Đây là một trong những ngôi nhà khá cổ ở cạnh hồ.”

“Người môi giới nói nó được xây vào những năm bốn mươi.”

Anh rướn người về phía trước một chút và nhìn qua hành lang vào các phòng ngủ và phòng tắm. “Trông nó khá khác so với lần trước tôi ở đây.”

“Người ta nói với tôi là bếp và các phòng tắm đã được xây lại vào năm ngoái.” Maddie uống một ngụm. “Lần trước anh ở đây là lần nào?”

“À, tôi không biết.” Anh đứng thẳng dậy và nhìn vào mặt cô. “Có lẽ lúc đó tôi khoảng mười lăm tuổi. Tức là khoảng hai mươi năm trước.”

“Anh có một người bạn sống ở đây à?”

“Có thể nói như vậy. Mặc dù tôi không biết có thể gọi Brandy Green là bạn được không.” Anh ta nhếch mép và nói thêm. “Bố mẹ cô ấy ở Pendleton Rodeo, thành phố Oregon.”

“Còn hồi đó anh cũng có trò cười ngựa cho riêng mình hả?”

Cái mỉm cười giờ biến thành một nụ cười ranh mãnh. “Cũng có thể nói vậy.”

Cô cau mày lại. “Đâu là phòng của Brandy?” Có thể anh ta đã khắc tên lên xà nhà rồi cũng nên.

“Không rõ nữa.” Anh ta lắc lắc mấy viên đá trong ly, rồi nâng lên miệng. “Hầu hết thời gian chúng tôi ở phòng bố mẹ cô ấy. Giường của họ rộng hơn.”

“Ôi Chúa ơi! Anh đã làm chuyện đó trong phòng của tôi à.” Cô đặt tay lên ngực. “Tôi chưa bao giờ làm chuyện đó trong cái phòng ấy đâu đấy.” Ngay cái phút nói ra câu đó, cô chỉ ước sàn nhà có cái hố để cô chui xuống. Cô thường không hay tự làm khó bản thân như thế, nhưng khi nó xảy ra thì thật bức mình. Đặc biệt là khi anh ta cười ngặt nghẽo. “Có gì đáng cười lắm sao?”

“Có chứ.” Sau một lúc cười sung sướng, anh nói, “Này cưng, chúng ta có thể làm chuyện đó ngay bây giờ mà.”

Nếu câu nói của anh ta mang tính dọa nạt hay là xun xoe nịnh nọt, dù chỉ một chút thôi, cô cũng đá đá anh ta ra khỏi nhà. Nhưng nó lại đơn giản và thẳng tuột, làm cô thấy buồn cười, mặc dù cô chẳng muốn cười chút nào. “Không, cảm ơn.”

‘Cô chắc chứ?’ Anh ta uống thêm một ngụm, sau đó đặt ly lên bàn.

“Chắc.”

“Bây giờ trong chuyện đó tôi đã có kỹ năng hơn xưa nhiều rồi đấy.” Nụ cười của anh ta vừa quyến rũ không thể cưỡng lại, vừa tự tin và cũng đầy tội lỗi. “Kể từ ngày trước ở đây đến giờ tôi đã luyện tập rất nhiều rồi.

Còn cô thì gần đây chẳng có chút thực hành nào. Nhưng sự thật là ngực cô đang căng ra và hơi ẩm đang làm bụng cô réo lên. Nếu cô phải rơi vào vòng tay gã đàn ông nào thì dứt khoát Mick phải là lựa chọn cuối cùng. Đầu cô nghĩ vậy, nhưng hình như cơ thể cô không mấy may đến điều đó.

Anh cầm lấy tay cô và xoa xoa lên mu bàn tay bằng ngón cái. “Em có biết tôi thích em nhất ở điểm nào không?”

“Vì rượu Crown à?”

Anh ta lắc đầu.

“Vì tôi không thích một đám cưới, một ngôi nhà có hàng rào và một người chồng?”

“Không phải những thứ đó.” Anh kéo cô lại phía mình. “Em có mùi hương thật quyến rũ.”

Cô đặt cái ly lên bàn và nghĩ lại xem mình vừa thoa kem gì lên người.

Anh nhắc tay cô lên và ngửi cổ tay cô. “Giống mùi anh đào. Hình như là vậy.”

“Hạnh nhân.”

“Hôm qua là mùi chocolate. Hôm nay lại mùi hạnh nhân. Em làm tôi băn khoăn không biết ngày mai là mùi gì nữa đấy.” Anh đặt tay cô lên vai mình.

“Mùi đào.” Có lẽ vậy.

Anh hất một bên tóc cô về phía sau và cúi xuống cổ cô. “Tôi cũng thích mùi đào như chocolate và hạnh nhân vậy. Em làm tôi thấy đói.”

Cô biết cái cảm giác đó. “Có lẽ anh nên nhanh chóng đến nhà chị anh ăn thịt hầm đậu Hà Lan đi.” Cô cảm giác được tiếng cười của anh bên cổ cô, trước khi anh hôn lên đó. Một dòng điện chạy dọc sống lưng, Maddie nghiêng đầu sang một bên. Cô phải ngăn anh ấy lại, nhưng không phải bây giờ. Một phút nữa.

“Có lẽ tôi nên ‘ăn’ em đấy nhỉ!”

Cô nhắm mắt và biết mình đang đối mặt với rắc rối. Chuyện này không thể xảy ra được. Mick Hennessy không thể ở trong nhà cô, nói là muốn “ăn” cô và làm Maddie dấy lên những suy nghĩ xấu xa rằng anh sẽ bắt đầu từ đâu. Nó làm cô muốn đưa tay lên ngực anh và luồn các ngón tay qua mái tóc anh.

“Em có biết nếu tôi có thêm thời gian thì tôi sẽ làm gì không?” Anh nắm lấy eo của cô và kéo cô ép sát vào người anh. Cô cảm giác được chỗ gồ lên bên dưới cái cúc quần, và cô cũng đã nghĩ ra một cách hay.

Cô nuốt nước miếng khi anh cắn nhẹ lên tai. “Anh có muốn qua coi phòng ngủ chính không?”

Anh ngẩng đầu lên và đôi mắt xanh gợi tình đang đầy khao khát. “Ai mà cần một phòng ngủ chứ?”

Đúng là như vậy. Tay cô đưa qua vai anh, rồi đưa dần lên cổ. Có lẽ cô đã sai lầm khi sống mà không có sex trong một thời gian dài đến như vậy. Sức nặng của anh trên người cô đem lại một cảm giác khác thường khiến cô không muốn anh dừng lại. Nhưng anh sẽ phải dừng, chắc chắn rồi. Chỉ một phút nữa thôi.

“Em đẹp lắm, Maddie.” Anh chạm nhẹ môi lên môi cô. “Nếu tôi có nhiều thời gian hơn, tôi sẽ giúp em cởi đồ.”

“Đồ của tôi, tôi tự cởi được.”

Anh ta nhếch mép thành một nụ cười. “Nếu là tôi làm thì sẽ hay hơn chứ.” Rồi anh hôn cô, đôi môi mềm mại và đầy treu tức. Mick cứ kéo dài nụ hôn cho đến khi cô nắm lấy tóc anh đằng sau gáy và chịu mở miệng. Anh đưa lưỡi vào trong. Ấm ướt. Cảm giác thật dễ chịu. Anh có vị whisky và chứa đầy ham muốn. Hơi nóng ảm toát ra từ giữa hai đùi Maddie. Cô đưa tay lên bụng anh để cảm giác những cơ bắp trên cơ thể anh. Đã lâu quá rồi. Quá lâu kể từ lần cuối cùng cô chạm vào một người đàn ông như lần này. Hôn anh. Muốn dính chặt lấy anh. Da cô bắt đầu ngứa ran, căng lên, khiến cô muốn xé bỏ hết quần áo để có được cảm giác khi hai cơ thể sát bên nhau. Đã lâu lắm rồi. Một phần vì cô đã từ bỏ thói quen này. Một phần vì chưa có ai khiến cô thêm muốn như Mick.

Tay anh từ eo cô trượt dần lên trên. Anh nắm thật chặt, ngón tay cái ấn sâu vào bụng cô, ngay bên dưới ngực. Anh nghiêng đầu sang một bên và nhẹ nhàng kéo lưỡi cô vào khuôn miệng ấm nóng của anh. Các ngón tay cô khum lại luồn dưới tóc anh, cô ép sát người anh vào cơ thể rắn chắc của anh. Hai đầu ngực của cô săn lại khi chạm vào ngực anh, Mick khẽ rên lên trong cuống họng. Mọi thứ nhanh chóng vượt khỏi tầm kiểm soát. Một cơn lốc của sự thèm muốn, tham lam và khoan khoái ở sâu trong cô đang chực trào ra. Nó đang lớn dần và muốn lấn át cô.

Cô giật mạnh người ra sao. “Dừng lại.”

Anh nhìn cô đầy ngạc nhiên, cô cảm giác được điều đó. “Tại sao?”

“Bởi vì...” Cô hít sâu và nói thật chậm rãi. Vì anh không biết tôi là ai cả, và khi biết điều đó anh sẽ ghét tôi. “Vì anh phải qua ăn tối với chị gái đấy thôi.”

Anh ta mấp máy môi chuẩn bị cãi lại cô, nhưng rồi đôi lông mày chùng xuống như thể anh ta quên mất mình định nói gì. “Chết tiệt.” Anh ôm chặt cô lần nữa trước khi lùi lại và buông tay xuống. “Tôi không có ý định bắt đầu một cái gì đó mà tôi không có khả năng hoàn thành.”

“Tôi chẳng có ý bắt đầu cái gì cả.” Maddie liếm môi và cân nhắc liệu có nên nói cho anh ta biết bí mật không. Ngay lúc này. Trước khi anh ta nghe được điều đó từ một ai khác trong thị trấn. “Việc này không hay ho đâu.”

“Em nhầm rồi.” Anh cầm lấy tay cô và kéo cô đi theo anh ra cửa. “Vấn đề duy nhất ở đây là thời gian của tôi.”

“Nhưng anh không biết tôi,” cô phản kháng khi đi theo anh ra cửa.

“Sao phải vội nhỉ?” Anh mở cửa và dừng lại ở ngưỡng cửa. Anh nhìn vào mặt cô và thở dài một cái. “Được rồi, vậy tôi cần biết cái gì đây?”

Cô bỗng trở nên nhút gan. Hay chính xác hơn, cô cảm thấy nói với anh lúc này, khi cô vẫn còn đang thèm khát anh, thật là không đúng lúc. Thay vào đó cô chọn một cách giải thoát khác. “Tôi... đại khái là đang kiêng sex.”

“Đại khái ấy à?” Anh nhìn thẳng vào mặt cô. “Sao em lại ‘đại khái đang kiêng sex’ là thế nào?”

Ừ, như thế nào nhỉ? “Tôi không quan hệ với người đàn ông nào từ lâu lắm rồi.”

Anh nhúu mày. “Em bị đồng tính à?”

“Không.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Cách hôn của em không giống của người đồng tính.”

“Làm sao anh biết được.”

Giây đầu tiên cô nhìn vào đôi mắt xanh của Mick, và giây tiếp theo cô đã sát vào người anh. Môi cô ngáp trong môi anh, cô cảm giác được sự nóng bỏng đó từ sâu trong cơ thể mình. Anh như rút hết oxy trong phổi cô và làm cô ngạt thở. Chúa ơi, cô không thể thở được, và cũng không còn nghĩ được gì. Cô sắp chết vì đêm.

Anh thả cô ra và Maddie ngã dúi vào khung cửa. “Đây là cách để tôi biết đấy.”

“Lạy Chúa, anh giống như lốc xoáy ấy,” cô thở dốc. Cô đặt mấy ngón tay lên môi dưới. Miệng cô như tê đi. “Hút hết tất cả mọi thứ xung quanh.”

“Không phải mọi thứ.” Anh ta bước ra ngoài thêm trong ánh nắng chiếu rọi. “Và còn chưa hút cơ mà.”

8. Chương 06

Chương 6

Maddie đứng dang hai tay thẳng đứ đờ để Nan, cô thợ may ghim tấm vải sa tanh màu hồng đào dưới nách. Hai phù dâu khác đứng hai bên cô, cũng đang trong tình trạng hờ hang thiếu vải để người ta ghim ghim kẹp kẹp.

“Cậu nợ tớ đấy nhé,” cô nói với Clare, cô dâu mới đang bên lên. Sáng hôm đó cô từ Truly lái xe đến đây và dự định sẽ bù khú với các bạn trước khi quay lại Truly vào ngày hôm sau.

“Các cậu nghĩ xem,” Clare nói trong khi đang ngồi trên tràng kỷ trong tiệm Nan’s Bridal. “Ít nhất mấy cái váy này cũng không lòi lẹt như mấy bộ Lucy bắt chúng ta phải mặc trong đám cưới của cô ấy.”

“Này, mấy bộ ấy đẹp đấy chứ,” Lucy phản kháng trong khi một thợ may nữa đang khâu viền áo cho cô.

“Bọn tớ lúc đó trông như vừa chạy ra từ lễ hội hóa trang ấy.” Adele nói và nhắc mớ tóc quăn dày của cô lên cao để một thợ may ghim cái váy cho cô ở phía sau. “Nhưng tớ còn thấy có những bộ tệ hơn cơ. Em họ Jolene đã bắt phù dâu mặc đồ bằng vải lanh màu trắng pha đỏ tía đấy.”

Clare, vốn có con mắt thẩm mỹ tinh tế, há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Vải lanh với họa tiết cảnh đồng quê mà người ta hay dùng để bọc ghế hay dán tường ấy à?” Maddie hỏi.

“Đúng rồi đấy. Trông chúng như ghế sofa vậy. Đặc biệt là một người bạn của Jolene lại còn to béo hơn những người khác nữa chứ.”

“Buồn nhỉ.” Lucy quay vòng vòng để thợ may chỉnh mặt sau của đường viền.

“Đó là tội phạm,” Adele thêm vào. “Một số thứ phải bị coi là phạm pháp. Hoặc nếu không thì cũng phải đền bù thiệt hại vì để người khác phải chịu căng thẳng về mặt tinh thần.”

“Thế Dwayne giờ làm gì rồi?” Clare hỏi, ý là nhắc đến bại trai cũ của Adele.

Adele đã hẹn hò với Dwayne Larkin trong vòng hai năm. Và mọi người đã nghĩ có thể cô sẽ trở thành bà Larkin. Cô đã bỏ qua những thói quen không thể mê nổi ở anh, ví dụ như ngủi nách áo sơ mi trước khi mặc nó, vì mê vẻ lực lưỡng, khêu gợi ở anh ta. Cô cũng chịu đựng cái thói nốc bia ừng ực, rồi niềm đam mê với bộ phim “Chiến tranh giữa các vì sao” của anh ta bởi con người thì không ai hoàn hảo. Tuy nhiên, cái giây phút anh ta nói rằng cô ngày càng bị “bị mờ” giống như mẹ cô, thì cô đã đá bay anh ta ra khỏi cuộc đời mình. Không ai dùng cái từ đó để nói đến vòng ba của cô, và xúc phạm người mẹ quá cố của cô như thế. Nhưng Dwayne vẫn chưa chịu biến hẳn. Cứ vài tuần Adele lại thấy trên bậc cửa một hoặc vài món quà mà trước đây cô tặng hoặc những thứ cô bỏ quên bên nhà anh ta. Chỉ có đồ đạc nằm đó. Chẳng có thư thiếp gì. Cũng chẳng thấy Dwayne đâu. Chỉ thỉnh thoảng thấy một vài vật trước cửa.

“Sinh nhật hần, tớ tặng hần một bản phát hành hạn chế poster của Darth Vader.” Adele buông tay và mớ tóc xõa xuống sau gáy. “Và tớ tìm thấy nó được vớt ở bậc cửa, cái đầu bị cắt rời. Maddie hiểu vấn đề của Dwayne với những món quà, nhưng là với những lý do khác. Nếu cô mở một hộp quà sinh nhật và bên trong đó là một tấm hình Darth Vader, dù có là phát hành hạn chế hay không, cô cũng sẽ tức nghẹn cổ. Tuy nhiên mọi hành động bạo tàn như thế đều không thể xem thường. “Chắc cậu cần có một hệ thống báo động. Cậu còn giữ khẩu súng gậy tê tớ mua cho cậu chứ?”

Adele đứng yên khi thợ may đo vòng tay của cô. “Vứt đầu đó rồi.”

“Cậu cần tìm nó và dùng nó để hạ gục hần.” Nan chuyển sang cái thân áo của Maddie, cô buông tay xuống hai bên sườn. “Hay tốt nhất để tớ mua cho cậu một khẩu Cobra như của tớ và cậu có thể giết điện năm mươi ngàn von vào móng hần.”

Người không chuyển động, Adele quay đầu và nhìn Maddie như thể nhìn một đứa điên. “Như thế có giết chết hần không?”

Maddie nghĩ một lúc. “Anh ta có tiền sử bệnh tim không?”

“Tớ nghĩ là không.”

“Vậy thì không sao,” Maddie trả lời. Nan lùi lại một bước để ngắm thành quả của mình.

“Tuy nhiên chắc anh ta sẽ làm loạn lên như thể cậu đang cố giết anh ta vậy.”

Adele và Clare miệng há hốc vì kinh ngạc, như kiểu cô vừa bị mất trí, nhưng Lucy đã gạt đầu. Cô đã chống trả lại một kẻ giết người hàng loạt để bảo toàn mạng sống, và vì vậy hiểu rõ tầm quan trọng của vũ khí phòng thân. “Và khi anh ta ngã ra sàn rồi thì rắc tiêu lên người anh ta.”

“Dwayne thì ngu ngốc thật, nhưng anh ta không phải là kẻ tàn bạo” Adele nói. “Ặc, dù mỗi lần nhìn thấy Darth Vader, tớ lại nhớ đến một sự việc kinh khủng.”

“Việc gì?” Nếu Dwayne dám đánh Adele, Maddie sẽ bắn chết hần.

“Anh ta lấy bộ trang phục nô lệ Princess Leia của tớ.”

Clare chồm đến sát mép tràng kỷ. “Cậu có bộ đồ nô lệ à?”

Maddie chỉ có một câu hỏi duy nhất. “Cậu đùa đấy à?”

Còn Lucy thì hỏi hai câu. “Đó là cái gì?” và “Ý cậu là một bộ đồ lót bằng kim loại đúng không?”

Adele gạt đầu cái rụp như thể bộ bikini bằng sắt là một phần rất bình thường trong tủ quần áo của mọi phụ nữ vậy. “Đúng rồi, và tớ muốn mang nó trở về nguyên dạng trong một mảnh.” Cô ấy nghĩ ngợi một lúc rồi nói thêm “À, đúng ra là hai mảnh, và băng đeo tay với đeo cổ nữa.” Có lẽ Adele cũng nhận ra phản ứng của các bạn cô. Nó chuyển từ kinh sợ sang lo lắng, và sau đó Adele thêm vào. “Này, tớ mua bộ đó mất nhiều tiền lắm đấy, tớ muốn lấy lại nó.” Cô thợ may lúc này đi ghi lại số liệu vừa đo được, còn Adele khoanh tay trước ngực. “Đừng nói là các cậu chưa bao giờ chơi trò đó nhé.”

Lucy lắc đầu. “Không, nhưng hồi trước tớ cũng tưởng tượng bạn trai cũ của tớ là Jude Law (nam diễn viên điện ảnh người Anh). Nhưng anh ta không biết việc đó nên chắc là không được tính.”

Clare lúc nào cũng cố gắng làm cho người khác cảm thấy thoải mái hơn, nói, “Ừ, thì tớ đã có lần nói với Sebastian là tớ có trang phục đóng vai và cồng tay.” Nói đoạn cô lùi lại ngồi hẳn hoi trên ghế sofa. “Nhưng mà là nói dối. Xin lỗi.”

Maddie liếc qua phía ba người thợ may để xem họ phản ứng thế nào. Mấy bộ mặt tỉnh bơ, phớt đời như những giáo viên lớp truyền đạo Thiên Chúa vậy. Chắc tại họ hoạt động không được tốt. Cô liếc sang Adele khi cô ấy đang nghiêng đầu sang một bên như thể đang chờ đợi cái gì đó.

“Cái gì cơ?” Maddie hỏi.

“Tớ biết là cậu cũng từng làm những thứ quái dị.”

Hầu hết trong khi làm chuyện đó Maddie chỉ hay nói chuyện. “Tớ chưa bao giờ mặc đồ hóa trang cả.” Cô nghĩ ngợi một lúc, và cuối cùng cô cũng thú nhận với Adele. “Nhưng nói thật với cậu, tớ đã từng thử bị trói.”

“Tớ cũng thế.”

“Tất nhiên.”

“Kinh thật.” Adele có vẻ chưa được xoa dịu cho lắm. “Mọi người đều đã từng thử bị trói.”

“Đúng vậy,” Nan, cô thợ may chêm vào. Cô ta rút một cây kim từ cái nệm buộc trên cổ tay và nhìn Adele. “Và nếu việc đó giúp người ta cảm thấy thoải mái hơn thì thỉnh thoảng tôi sẽ mặc đồ như cô bé quàng khăn đỏ.”

“Cảm ơn, Nan.”

“Không có gì.” Cô ta quay quay ngón tay. “Cô quay tròn đi nào.”

Sau khi các phù dâu được chuẩn bị phục trang xong xuôi, bốn người bạn cùng lái xe tới nhà hàng ưa thích để dùng bữa trưa. Café Olé không có những món ăn Mexico ngon nhất trong thành phố, nhưng cocktail kiểu Mexico ở đó thì tuyệt vời nhất. Họ được dẫn vào chỗ ngồi ưa thích và thưởng thức âm nhạc phong cách Mexico. Tất cả bắt đầu hứng khởi. Họ nói về đám cưới của Clare và kế hoạch bắt đầu cuộc sống gia đình với gã chồng to lớn - Quinn - của Lucy. Và họ muốn nghe mọi chuyện về cuộc sống của Maddie ở Truly, cách đó một trăm sáu mươi kilômét về phía bắc.

“Thực ra cũng không đến nỗi tồi tệ như tớ tưởng,” cô nói và nâng ly nước lên môi. “Nó đẹp và yên tĩnh - à, trừ ngày bốn tháng Bảy. Một nửa số phụ nữ ở đó có mái tóc xấu xí đến khủng khiếp, còn nửa còn lại thì đẹp mê toi. Tớ đang nghĩ không biết có phải đó là sự khác biệt giữa dân bản xứ và dân di cư không, đến giờ cũng vẫn chưa rõ.” Cô nhún vai. “Tớ nghĩ cứ quanh quẩn cả ngày trong nhà sẽ phát điên lên mất, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy làm sao.”

“Cậu biết đấy, tớ yêu cậu mà,” Lucy nói, và Maddie hiểu thế nào cô ấy cũng thêm chữ “nhưng mà” ở đằng sau. “Nhưng mà cậu điên sẵn rồi còn gì.”

Có thể lắm chứ.

“Còn cuốn sách thì sao?” Clare hỏi khi một người phục vụ đem thức ăn tới.

“Tiến độ chậm chạp.” Cô gọi món salad gà kiểu Mexico và nhanh chóng cầm đĩa lên khi người phục vụ vừa đi khỏi. Cô chỉ kể với mấy người bạn về kế hoạch viết về cái chết của mẹ cô vài tuần trước, rất lâu sau khi cô tìm thấy những quyển nhật ký và đem chúng về nhà ở Truly. Cô chẳng hiểu sao mình lại chần chừ. Thường thì cô không ngại chia sẻ những chi tiết của cuộc sống riêng tư với bạn bè, thỉnh thoảng chúng còn làm họ sốc và kinh sợ. Nhưng đọc những cuốn nhật ký đó làm cô thấy mình trở nên non nớt. Và cô cần thời gian để điều chỉnh lại và tiếp nhận nó trước khi kể những điều đó cho bạn bè.

“Cậu đã gặp gia đình nhà Hennessy chưa?” Adele hỏi khi đang “đào bới” món bánh ngô cuộn phủ pho mát và kem chua. Adele ngày nào cũng tập thể dục và vì thế cô ấy có thể ăn bất cứ thứ gì cô muốn. Maddie thì ngược lại. Cô ghét tập thể dục.

“Tớ đã gặp Mick và cháu anh ta, Travis.”

“Mick phản ứng thế nào với việc cậu viết cuốn sách đó?”

“Ừ thì, anh ta có biết đâu.” Cô ăn chút salad, rồi nói tiếp: “Chưa đến lúc để nói cho anh ta về chuyện đó.”

“Vậy,” Lucy chau mày. “Cậu đã nói với anh ta về cái gì?”

Rằng cả hai người họ đều không muốn tính chuyện kết hôn, và rằng anh ta thích cặp mông và mùi hương của cô. “Nói về chuột. Hầu hết là như vậy.” Câu này còn tạm đúng với sự thật một chút.

“Chờ đã nào.” Adele giơ tay. “Anh ta biết cậu là ai, mẹ cậu là ai, và anh ta chỉ nói chuyện chuột bọ với cậu thôi à?”

“Tớ đã nói cho anh ta biết tớ là ai đâu.” Cả ba người bạn đang ăn cùng dừng lại giữa chừng và chăm chăm nhìn cô. “Khi thì anh ta đang ở trong quán bar, khi thì mọi người đang quây quần quanh bữa tiệc nướng. Đó không phải lúc thích hợp để tiến đến và nói ‘Tôi tên là Maddie Jones, mẹ anh giết chết mẹ tôi’ được.” Các bạn cô gật đầu ra chiều đồng ý và cúi xuống ăn tiếp. “Và ngày hôm qua mới là ngày tồi tệ nhất. Tớ đã có một ngày dở ẹc. Anh ta tử tế đem đến cho tớ một cái bẫy chuột và sau đó hôn tớ.” Cô xiên một mảnh thịt gà và một miếng bơ. “Chuyện sau đó thế nào tớ quên rồi.”

Ba người bạn lại dừng lại lần thứ hai.

“Để tớ mượn câu nói yêu thích của cậu,” Lucy nói, “Cậu đùa đấy à?”

Maddie lắc đầu. Có lẽ cô nên giữ kín chuyện đó cho riêng mình thì hơn. Giờ đã quá muộn

Giờ thì đến lượt Clare giơ tay. “Từ từ đã nào. Giải thích rõ ràng cho tớ với.”

“Được rồi.” Maddie trả lời cho câu hỏi mà cô nghĩ theo logic thì Clare sẽ chuẩn bị hỏi.

“Anh ta rất nóng bỏng và cũng tốt bụng. Hai đùi tớ như có lửa đốt ấy.”

“Tớ có hỏi chuyện đó đâu.” Clare nhìn xung quanh, một việc cô ta vẫn thường làm khi cô nghĩ Maddie không phù hợp để ở một nơi công cộng thế này. “Cậu qua lại với Mick Hennessy và anh ta không biết cậu là ai? Cậu nghĩ sao khi anh ta phát hiện ra mọi thứ?”

“Tớ tưởng tượng anh ta sẽ tức điên lên.”

Clare chồm lên phía trước. “Cậu tưởng tượng à?”

“Tớ không đủ hiểu để dự đoán cảm giác của anh ta.” Nhưng sự thực thì có. Cô biết anh ta sẽ giận dữ. Và cô biết mình cũng đáng hứng chịu sự tức giận của anh ta, đại loại thế. Mặc dù, nếu công bằng mà nói, làm gì có thời gian nào thuận lợi để cô nói với anh ta chuyện đó. Cô cũng chẳng tự động đến nhà rồi hôn anh ta đến nghẹt thở. Là anh ta làm vậy với cô đấy chứ.

“Khi cậu thú nhận với anh ta thì nhớ mang theo vũ khí tự vệ nhé.” Lucy khuyên nhủ.

“Anh ta không phải kiểu đàn ông bạo lực. Tớ không cần phải xử anh ta kiểu đó.”

“Cậu có biết anh ta đâu.” Adele dùng nĩa chia về phía Maddie và chỉ ra một điều hiển nhiên. “Mẹ anh ta giết mẹ cậu.”

“Và giống như mọi khi cậu vẫn nhắc nhở bọn tớ, chính những gã trông bề ngoài lành mạnh, chúng ta mới cần cảnh giác.” Clare nhắc nhở.

“Và nếu không có các vũ khí tự vệ đi cùng, chúng ta đều là những nạn nhân, không hề có sức chống cự.” Lucy cười phá lên và nâng ly. “Và thứ tiếp theo, cậu biết đấy, một số gã chỉ muốn lợi dụng phụ nữ thôi.”

“Chẳng thế mà tớ làm bạn với ba người các cậu!” Có lẽ vì đó là những người duy nhất sống trên thế giới này còn quan tâm đến cô. “Tớ sẽ nói với anh ta. Chỉ là tớ đang chờ dịp thôi.”

Clare ngồi lại ngay ngắn vào ghế. “Ôi Chúa ơi.”

“Sao?”

“Cậu đang sợ hãi.”

Maddie nâng ly cocktail lên và uống một mạch cho đến khi cảm thấy mắt lạnh toát. “Tớ gọi đó là hơi e dè chút thôi.” Cô đặt bàn tay ấm áp lên trán. “Tớ chẳng sợ cái gì cả.”

Chiếc khung kim loại màu đen của cặp kính râm cao cấp nhãn hiệu Revo đang nằm trên cầu mũi Mick khi cặp mắt kính xanh bảo vệ anh khỏi ánh nắng như thiêu của mặt trời lúc sáu giờ chiều. Khi anh đi ngang qua khu vực đỗ xe của trường học, anh chủ ý quan sát cầu thủ mang số mười hai trong chiếc áo phong màu xanh của nhà Hennessy và cái mũ bóng chày màu đỏ. Anh mãi đọc mấy cuốn sách và gọi bia từ mấy người bán hàng nên để lỡ mất hiệp đầu của trận đấu.

“Cố lên, Travis,” anh gọi to và ngồi ở hàng cuối cùng của khán đài. Anh ta rướn người lên phía trước, đặt tay lên đùi.

Travis đặt cây gậy lên vai khi tiến tới vị trí đánh bóng. Nó vung gậy vài phát trong không trung như huấn luyện viên của nó đã dạy, trong khi cầu thủ đội đối thủ, Brooks Insurance, đang đứng trên sân và đã sẵn sàng. Travis đứng vào tư thế hoàn hảo để đánh bóng, vung gậy lên và đánh. Trượt.

“Không sao đâu anh bạn,” Mick gọi to.

“Lần này con sẽ làm được, Travis.” Meg hò hét từ hàng ghế thứ nhất, nơi cô đang ngồi với mấy người bạn và các bà mẹ khác đi cổ vũ con.

Mick liếc nhìn lên phía bà chị trước khi quay lại với đĩa thức ăn. Bữa ăn tối qua ở nhà Meg rất hoàn hảo. Cô làm món bít tết và khoai tây nướng, và cô lại là một Meg vui nhộn mà mọi người biết đến. Và trong suốt quãng thời gian đó, anh không hề muốn ở đó chút nào. Anh muốn ở đâu kia thị trấn. Trong một căn nhà bên hồ với một người phụ nữ hầu như không quen biết. Nói chuyện về chuột và vùi mặt vào cổ cô ta.

Có một cái gì đó về Maddie Dupree. Cái gì đó ngoài khuôn mặt xinh đẹp, thân hình nóng bỏng và mùi hương của cô ấy. Cái gì đó khiến anh phải nghĩ về cô khi đáng lẽ anh phải nghĩ đến nhiều thứ khác. Khiến anh bị phân tán khi đang kiểm tra sổ sách tiền nong.

Travis lại đứng vào vị trí và vung gậy lên. Lần này cậu bé đã làm được và đưa bóng vào giữa gôn số hai và số ba. Nó vút cái gậy và chạy lên trước, cái mũ ngật ngưỡng sụp lên sụp xuống. Quả bóng bật lại và lăn qua cầu thủ ở khu vực ngoài. Cậu bé thay lượt đuổi theo bóng. Huấn luyện viên ở gôn số một thúc Travis tiếp tục chạy. Và cậu bé chạy đến gôn thứ ba trước khi cầu thủ khu vực ngoài nhặt được bóng và ném nó ra xa một vài mét. Travis lấy đà lần nữa và chạy về sân nhà thành công trong khi cầu thủ khu ngoài và thủ môn gôn số hai còn đang tranh nhau quả bóng.

Mick hò hét và giơ ngón tay cái lên khen ngợi Travis. Trông anh tự hào như thể là bố thằng nhỏ chứ không phải là cậu nó. Vào lúc này thì anh đúng là người cha đối với thằng bé. Travis đã không được gặp bố suốt năm năm, và Meg cũng chẳng biết anh ta ở đâu nữa. Hay, chính xác hơn là cô cũng không muốn biết kẻ ăn bám đó đang ở xá xỉnh nào. Meg gặp Gavin Black một lần, tại đám cưới của Meg. Chỉ cần nhìn qua, Mick biết hắn là đồ bỏ đi. Và anh đã đoán đúng.

Travis phui quần và đưa mũ cho huấn luyện viên. Travis đập tay với đồng đội sau đó ra ngồi ở hàng ghế bên ngoài. Nó quay ra nhìn Mick và toét ra cười. Cái răng sún của nó tạo thành một cái lỗ đen nhỏ nhỏ trong cái miệng bé xíu. Nếu Gavin Black đứng trước mặt Mick, anh sẽ đá đít hắn khắp sân trường. Sao lại có người bố bỏ con như vậy? Đặc biệt là sau khi đã nuôi nấng nó tới hai năm. Mà sao chị anh lại cưới một gã phế phẩm như thế nhỉ?

Mick đặt tay lên đầu gối trong khi hiệp tiếp theo đang diễn ra và đội của Travis đang làm chủ thế trận. Việc tốt nhất bây giờ cho cả Meg và Travis là cô phải tìm một người đàn ông để dựa dẫm. Một ai đó đối xử tốt với cô và Travis. Một ai đó vững chắc.

Anh yêu quý Travis và sẽ luôn quan tâm đến nó. Như ngày xưa anh cũng bảo vệ Meg khi cả hai còn là những đứa trẻ. Nhưng giờ anh cảm thấy mệt mỏi. Với anh, dường như anh càng dành nhiều thời gian cho Meg thì chị anh lại càng muốn nhiều hơn. Xét ở góc độ nào đó, Meg càng ngày càng giống bà nội. Và Mick từng bỏ đi mười hai năm để thoát khỏi bà nội Lorraine. Nếu anh cứ để như vậy, anh sợ Meg sẽ quá dựa dẫm vào anh. Anh không muốn thế. Sau một cuộc sống lộn xộn, kể cả hồi nhỏ hay khi sống trong vùng chiến

tranh, giờ anh muốn một chút yên bình và êm ả. Yên bình, êm ả rất nhất có thể khi sở hữu đến hai quán bar.

Meg là kiểu phụ nữ cần có đàn ông trong cuộc sống, để giúp cô thăng bằng, nhưng không thể là anh được. Anh nghĩ đến Maddie và sự quả quyết không cần lấy chồng của cô. Anh đã từng nghe những tuyên bố kiểu như thế. Nhưng với Maddie, anh tin vào những gì cô nói. Anh không biết cô kiếm sống bằng nghề gì, nhưng dù là gì thì rõ ràng là cô không cần một người đàn ông làm chỗ dựa.

Mick đứng dậy và đến gần hơn để nhìn rõ Travis đang đứng ở giữa sân với cái găng tay giơ lên không như thể nó đang đợi một quả bóng từ trên trời rơi xuống vậy.

Anh không có ý định sẽ hôn Maddie ngày hôm qua. Anh chỉ định đến đưa cho cô tấm danh thiếp. Nhưng cái giây phút cô ra mở cửa, tất cả kế hoạch của anh xuống địa ngục hết. Chiếc váy màu đen ôm sát lấy những đường cong quyến rũ của cô, và anh đã nghĩ đến việc được cởi nó ra. Kéo sợi dây và mở ra như mở một món quà sinh nhật vậy. Được chạm vào và hưởng hương vị trên khắp cơ thể cô.

Anh giơ tay và nắm lấy dải xích chắn trước mặt. Hôm qua anh không có thời gian, nhưng có một điều chắc chắn là anh sẽ hôn Maddie lần nữa.

“Chào Mick.”

Anh ngoảnh lại và thấy Jewel Finley đang bước lại phía anh. Jewel là một trong số những người bạn của mẹ anh. Bà ta có hai cậu con sinh đôi rất đáng ghét, Scoot và Wes, và một đứa con gái suốt ngày mè nheo tên là Belinda, mọi người vẫn gọi cô ta là Boo. Khi còn nhỏ, Mick có lần ném một quả bóng mềm trúng phải cô ta. Và Boo làm toáng lên như thể vừa bị thương chí tử vậy. Theo lời kể của Meg, dạo này Belinda đã bớt xấu tính hơn, nhưng còn cặp sinh đôi thì vẫn khó ưa như vậy.

“Chào bà Finley. Cháu bà cũng chơi ở trận tối nay sao?”

Jewel chỉ tới chiếc ghế đối diện. “Con trai của con gái tôi, Frankie, đang chơi ngoài kia cho đội Brooks Insurance.”

À, là thằng bé ném bóng trông như con gái. Nhìn thấy rồi.

“Dạo này Scoot và Wes sao rồi ạ?” Anh hỏi theo phép lịch sự, chứ có quan tâm quái gì đến bọn chúng.

“À, sau khi trại nuôi cá của chúng thất bại, cả hai đều thi lấy bằng lái xe và bây giờ đang lái xe tải ột công ty vận chuyển.”

Mick chuyển sự chú ý sang cái sân cỏ và Travis. Bây giờ cậu bé đang chơi trò tung hứng với cái găng tay. “Công ty nào vậy?” Nếu anh có phải gọi công ty vận chuyển thì còn biết công ty nào mà tránh.

“Công ty vận chuyển và bốc xếp York. Nhưng chúng đang chán ngán những chuyến đi dài. Vì thế một khi tiết kiệm đủ tiền, chúng sẽ chuyển sang kinh doanh nhà đất. Như trong tivi ấy.”

Mick thầm nghĩ anh em nhà đó chắc chỉ tự kinh doanh được cùng lắm là một trước khi rơi vào cảnh phá sản. Người ta nói hai gã đó ngu ngốc cũng không hề ngoa chút nào.

“Kinh doanh nhà sẽ giàu lắm.”

“Vâng...” Anh chuẩn bị ra dặn dò Travis chú ý vào trận đấu.

“Được tới năm mươi nghìn đô một tháng cơ đấy. Tôi nghe Scooter nói vậy.”

“Vâng...” Trời ạ. Bây giờ thằng bé quay hẳn người sang bên và ngắm xe cộ qua lại trên đường.

“Cậu đã nói chuyện với cô nhà văn đó chưa?”

Có lẽ anh không nên la hét Travis phải chú ý vào trận đấu, nhưng anh muốn như vậy.

“Nhà văn nào cơ?”

“Nhà văn chuẩn bị viết một cuốn sách về bố mẹ cậu và cô hầu bàn Alice Jones ấy.”

9. Chương 07

Chương 7

Maddie quăng cái túi xách lên giường rồi mở khóa. Cô hơi đau đầu một chút. Cũng chẳng rõ là do thiếu ngủ, do uống quá nhiều rượu với Adele hay do phải nghe những câu chuyện tình rạn nứt của bạn cô.

Sau khi ăn trưa tại Café Olé, cô và Adele quay lại nhà cô ở Boise để dọn dẹp. Adele luôn có những câu chuyện hài hước về cuộc sống tình yêu của cô ấy - mặc dù thỉnh thoảng cô đâu có cố ý biến chúng thành trò tiêu khiển như thế. Và trong vai trò một người bạn tốt, Maddie phải ngồi nghe và tiếp rượu. Đã lâu lắm rồi Maddie không có chuyện gì về bản thân để kể. Nên phần lớn cô chỉ ngồi nghe và thỉnh thoảng khuyên nhủ một hai câu.

Trước khi rời Boise, cô đã mời Adele tuần sau đến chỗ cô chơi. Adele đồng ý và đã hiểu rõ bạn mình, Maddie dám chắc là cô ta còn vài chuyện hẹn hò kinh dị nữa để kể.

Maddie lôi quần áo bẩn ra khỏi túi và ném chúng vào cái giỏ mây. Bây giờ mới quá trưa một chút và cô đang đói như tử. Maddie vừa kiểm tra và trả lời email, vừa dùng bữa trưa với thực đơn là một cái ức gà, một ít cần tây với kem pho mát. Cô kiểm tra tới hộp tin nhắn thoại, nhưng chỉ có mỗi một lời nhắn của người giặt thảm. Chẳng có liên lạc gì từ ngài cảnh sát về hươu Potter.

Và sau cùng cô đã lên kế hoạch tìm Mick và nói cho anh ta biết cô là ai và tại sao cô lại ở thị trấn này. Một điều nên làm, và cô muốn anh ta nghe chuyện đó từ cô đầu tiên. Cô nghĩ có thể tìm thấy anh ta tại một trong hai quán bar của nhà Hennessy. Cô hy vọng tối nay Mick sẽ tới quán Mort's. Cô chẳng mong ngóng gì cái việc bước chân vào Hennessy's, mặc dù có lúc cô phải làm như vậy. Đối với cô, Hennessy's không chỉ là hiện trường của vụ án ngày xưa, mà còn là nơi cô phải đến tìm hiểu để viết sách. Cô sẽ phải tới đó để ghi nhận những thay đổi và quan sát nơi đó. Và mặc dù cô quả quyết mình sẽ không sợ hãi điều gì, nhưng cảm giác e dè vẫn cứ dấy lên trong cô.

Cô rửa qua đĩa vào trong chậu rửa, rồi cho nó vào máy rửa bát trong khi đầu tự hỏi không biết Mick sẽ giận dữ đến mức nào. Cho tới tận lúc các bạn cô gợi ý, cô sẽ không thể nghĩ lại phải đem theo vũ khí phòng vệ khi kể cho anh ta nghe. Anh ta có bề ngoài hiền lành thật đấy, nhưng đầu sau cũng đã từng ngồi trên máy bay và phóng tên lửa. Và tất nhiên mẹ anh ta cũng là một vấn đề lớn nữa. Mặc dù Maddie luôn tin rằng mình có ra-đa phát hiện những kẻ tâm thần, kết quả của nhiều năm gặp gỡ những đối tượng bị chứng rối loạn thần kinh, nhưng cứ chuẩn bị vũ khí phòng vệ và bình xịt cay cũng chẳng thừa.

Chuông cửa kêu, và lần này cô không lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy Mick đứng trước hiên nhà. Cũng như lần trước, anh cũng kẹp một cái danh thiếp giữa hai ngón tay. Nhưng không thể nhầm được, lần này là danh thiếp của cô.

Anh nhìn chằm chằm vào cô đằng sau tròng kính mát màu xanh, đôi môi anh mím chặt lại. Vẻ mặt anh không được vui vẻ cho lắm, nhưng cũng không có vẻ giận dữ. Chắc cô không cần phải xịt hơi cay vào anh ta, ngay khi cô cầm nó trong tay mình.

Maddie hạ tầm mắt xuống và nhìn vào tấm danh thiếp. “Anh lấy nó ở đâu thế?”

“Jewel Finley.”

Khỉ thật. Cô hoàn toàn không muốn anh ta đi hóng hớt được sự việc từ đâu đó mà không phải từ cô, nhưng cô cũng không ngạc nhiên. “Lúc nào?”

“Tối qua, ở trận bóng chày của Travis.”

“Tôi xin lỗi vì anh được nghe câu chuyện theo cách đó.” Maddie không mời anh vào nhà, nhưng anh cũng chẳng đợi cô mời.

“Sao cô không nói cho tôi?” anh ta hỏi khi đi lướt qua cô. Một người đàn ông ột mét tám chín, nặng tám mươi sáu cân đang đầy quả quyết. Cố gắng để chặn anh ta lại sẽ chẳng khác gì cố chặn một chiếc xe tăng.

Maddie đóng cửa và đi theo sau. “Anh không muốn biết gì về tôi cả, nhớ không?”

“Cô nói nhảm nhí cái quái gì thế.” Ánh sáng từ ngoài tràn vào qua những cái cửa sổ lớn, chiếu qua thành sau ghế sofa và cái bàn cà phê và trải trên sàn nhà bằng gỗ cứng. Mick dừng lại, đứng giữa làn ánh sáng đỏ và bỏ mắt kính râm. Maddie đã dự đoán sai về sự tức giận của anh. Nó cháy như ngọn lửa màu xanh trong mắt anh ta vậy. “Tôi không muốn biết về bạn trai cũ của cô, công thức làm món bánh quy chocolate mà cô ưa thích, hay việc cô ngồi cạnh ai hồi lớp hai.” Anh ta giờ tấm danh thiếp lên. “Nhưng cái này thì khác, và đừng giả bộ là nó không quan trọng.”

Cô vén tóc ra sau mang tai. Anh ta có quyền nổi giận. “Đêm đầu tiên đó tại Mort’s, tôi đã định sẽ giới thiệu tên mình và nói với anh rằng tôi là ai và tại sao tôi lại đến đây. Nhưng quán lúc đó đông quá và đó không phải là lúc thuận lợi. Khi tôi thấy anh trong cửa hàng gia dụng và ngày bốn tháng Bảy thì Travis lại đi cùng anh và tôi nghĩ lúc đó cũng không thích hợp.”

“Và khi tôi ở đây một mình thì sao?” Anh ta nghiêm mặt và đẩy cái kính râm lên trên đầu.

“Hôm đó tôi đã cố nói cho anh.”

“Thế à?” Anh ta nhét tấm danh thiếp vào túi áo phong màu đen, đồng phục của quán Mort’s. “Trước hay là sau khi cô hôn tôi một cách nồng nhiệt như thế?”

Maddie sững sốt. Đúng, anh ta có quyền cáu giận, nhưng cũng không thể bịa đặt sự thật như thế. “Là anh hôn tôi đấy chứ!”

“Một lúc thích hợp,” anh ta nói như thể cô không có phản ứng gì vậy. “Có thể là trước khi cô dính vào người tôi lắm chứ?”

“Dính vào ấy à? Chính anh kéo tôi vào ngực anh còn gì?” Mắt cô nheo lại, nhưng cô không cho phép mình giận dữ. “Tôi đã nói là anh không biết gì về tôi cả.”

“Và cô nói những thứ đó thay vì nói cho tôi cái việc quan trọng chết tiệt kia, rằng cô đến đây để viết truyện về bố mẹ tôi. Cô nghĩ tôi thích thú với chuyện cô là kiểu người ‘đại khái đang kiêu sex’ lắm à?” Anh dồn hết trọng lượng lên một chân, và nghiêng đầu sang một bên khi anh nhìn cô. “Cô chẳng hề có ý định sẽ nói cho tôi.”

“Đừng có lỗ bịch như thế.” Cô khoanh tay trước ngực. “Thị trấn này bé tí và tôi biết kiểu gì anh cũng tìm ra.”

“Và trước khi tôi tìm ra, cô định làm tình với tôi để moi móc thông tin từ tôi chứ gì?”

Đừng nóng, cô tự nhủ. Nếu mày nóng giận, có thể mày sẽ lôi vũ khí ra mất. “Có hai sai lầm với cái giả thuyết của anh.” Cô giơ một tay và sau đó thì giơ lên một ngón. “Việc tôi muốn khai thác thông tin từ anh. Không đúng.” Cô giơ ngón tay thứ hai. “Và việc có ý định làm tình với anh ấy à. Không hề có.”

Anh ta bước một bước đến gần cô và mỉm cười. Không phải nụ cười dễ chịu, quyến rũ của anh. “Nếu tôi có thêm thời gian, chắc cô đã nằm luôn xuống rồi.”

“Anh đang mơ à?”

“Và cô thì đang nói dối. Nói dối tôi và nói dối chính mình.”

“Tôi chẳng bao giờ lừa dối bản thân cái gì.” Cô nhìn vào mắt anh, không hề có chút sợ hãi trước kích thước đồ sộ hay sự tức giận của anh. “Và tôi cũng chưa bao giờ lừa dối anh.”

Anh ta nheo mắt lại. “Cô cố tình che giấu sự thật. Không giống nhau à.”

“Ồ, nghe hay đấy nhỉ. Một bài học đạo đức từ anh đấy. Nói cho tôi, Mick, anh và tất cả những người phụ nữ từng lên giường với anh có biết gì về nhau không?”

“Tôi không lừa dối phụ nữ.”

“Không đúng, anh mang cái bẫy chuột đến và chỉ tính đến việc có thể cởi đồ trên người họ ra.”

“Đó không phải là lý do tôi mang cái bẫy đến cho cô.”

“Bây giờ thì ai là người nói dối đây?” Cô chỉ ra cửa. “Anh biến đi được rồi đây.”

Anh ta không thèm nhúc nhích. “Cô không thể làm việc này, Maddie. Cô không thể viết truyện.”

“Có, tôi có thể, và tôi đang chuẩn bị viết.” Cô không đợi nữa và tiến về phía cửa ra vào và mở cửa.

“Tại sao? Tôi đã đọc tất cả về cô,” anh ta nói khi đang bước lại phía cô, đôi giày của anh nện những tiếng thình thịch đầy giận dữ lên sàn gỗ. “Cô viết chuyện về những kẻ giết người hàng loạt. Mẹ tôi không giết người hàng loạt. Đó là một người vợ đã chịu đựng quá đủ trước một người chồng gian dối. Bà ấy vùng lên, giết ông ta rồi giết chính mình. Không có những tên tội phạm khủng khiếp nào ở đây cả. Không có những tên khốn ghê tởm như kiểu Ted Bundy hay Jeffrey Dahmer. Chuyện xảy ra với cha mẹ tôi không phải thể loại giật gân để phục vụ những người đọc hiếu kỳ.”

“Tôi nghĩ để tôi quyết định thì có lý hơn anh đấy.”

Anh ta dừng lại ở bậc cửa và quay lại giáp mặt với cô. “Mẹ tôi chỉ là một phụ nữ đau khổ và sau một đêm vội vã đẩy các con bà vào cảnh mồ côi, những nạn nhân của chứng tâm thần không ổn định ở bà.”

“Anh chỉ nói về anh và gia đình anh, dường như anh quên mất còn có một nạn nhân ngây thơ vô tội nữa.”

“Cô bồi bàn đó không vô tội lắm đâu.”

Thực ra cô đang định nói về mình. “Vây anh cũng như bao người khác ở thị trấn này, nghĩ rằng Alice Jones bị như thế là đáng đời chứ gì?”

“Chẳng có ai nhận được cái gì xứng đáng cả, nhưng bà ta đã quyến rũ một người đàn ông đã có vợ.”

Bây giờ. Bây giờ cô thực sự nổi nóng. “Có nghĩa là mẹ anh hoàn toàn đúng đắn khi bắn bà ấy vào giữa mặt chứ gì?”

Anh ta giật lùi về phía sau như thể vừa bị cô tát. Rõ ràng là anh không nhìn những bức ảnh và cũng không đọc những mẫu báo.

“Cha anh có thể là kẻ phản bội. Nhưng ông ấy có đáng bị bắn tới ba phát và chảy máu cho đến chết trên nền của quán bar trong khi mẹ anh đứng nhìn như vậy không?”

Anh ta cao giọng, lần đầu tiên. “Cô thật ngu xuẩn. Bà ấy không đứng nhìn cha tôi chết.”

Nếu anh ta không chửi cô ngu xuẩn có lẽ cô còn tha cho anh, bỏ qua cơn bực tức trong cô. “Dấu chân đầy máu của bà ấy còn in lại khắp quán. Và bà ấy không thể đứng dậy đi loảng quảng khi đã tự bắn mình đâu nhỉ?”

Anh ta im miệng.

“Alice Jones cũng có một đứa con. Cô bé có đáng bị mất mẹ không? Cô bé có đáng bị trở thành trẻ mồ côi không?” Maddie đặt tay lên ngực anh ta và đẩy ra ngoài. “Vì thế đừng kể với tôi rằng mẹ anh là một người vợ bất hạnh rồi đã hành động quá khích gì gì đó. Bà ta có thể chọn nhiều cách khác. Rất nhiều cách khác mà không cần phải giết người.” Anh ta lùi một bước ra ngoài hiên. “Và đừng đến đây để bắt tôi phải làm điều gì. Tôi chẳng thèm quan tâm liệu anh có thích hay không. Tôi sẽ viết cuốn sách.” Cô cố đóng cửa nhưng anh ta gạt tay ra và chặn lấy.

“Cô cứ việc.” Với tay còn lại, anh ta cầm chiếc kính trên đầu và đeo vào đúng chỗ của nó, che đi đôi mắt xanh đang bùng bùng giận dữ. “Nhưng cô hãy tránh xa tôi ra,” anh ta nói và buông tay khỏi cánh cửa. “Và cô hãy tránh xa gia đình tôi ra, hiểu chưa?”

Maddie đóng sập cửa và vuốt mấy lọn tóc đang che lòa xòa trên mặt đất. Chết tiệt. Mọi chuyện không diễn ra suôn sẻ. Anh ta đã tức giận. Cô cũng tức giận. Quỷ tha ma bắt, cô vẫn còn đang tức lắm.

Cô nghe thấy anh ta khởi động xe, và như thói quen, cô ra khóa cửa. Cô chẳng cần anh ta hay gia đình anh ta để viết quyển sách. Nhưng thực tế mà nói, nếu được hợp tác thì tốt hơn. Nhất là khi cô cần tìm hiểu cuộc sống của Loch và Rose.

“Tôi tệ thật,” cô nói và đi vào phòng khách. Cô sẽ phải viết cuốn sách mà không có sự giúp đỡ của họ. Ảnh của mẹ cô đang được đặt trên chiếc bàn cà phê. Bà ấy vẫn còn quá trẻ và ôm đầy hoài bão. Maddie cầm

tầm ảnh lên và chạm vào bề mặt thủy tinh bên trên miệng bà. Nó vẫn ở trên bàn suốt thời gian Mick trong nhà này, nhưng anh ta không hề để ý.

Cô đã định nói với anh ta rằng cô không chỉ là một nhà văn yêu viết lách. Rằng mẹ cô cũng bỏ lại cô mồ côi. Nhưng anh ta không còn muốn dính dáng gì đến cô nữa, và việc cô là ai giờ cũng chẳng còn có ý nghĩa gì.

Mick đỗ xe trước cửa quán Shore View Diner nơi Meg làm việc năm ngày một tuần, công việc là phục vụ bàn và nhận tiền bo. Anh vẫn còn rất bức tức và cảm giác muốn đánh đấm cái gì đó hoặc ai đó. Như nhắc Maddie Dupree lên, nắm vai và lắc cho đến khi nào cô ta đồng ý dọn đồ và cuốn xéo mới thôi. Muốn cô ta chưa từng nghe về chuyện của gia đình Hennessy và cuộc sống lộn xộn của họ. Nhưng cô ta đã nói rõ cô ta sẽ không đi đâu cả. Và giờ anh phải nói với Meg trước khi cô ấy nghe được chuyện này từ một ai khác.

Anh tắt máy và dựa đầu vào ghế sau. Mẹ anh đã đứng chứng kiến bố anh chết à? Anh đã không biết điều đó. Anh ước là mình chẳng biết còn hơn. Làm sao hung thủ giết hai mạng người và lại là một người mẹ vẫn thường làm bơ đậu phộng và bánh sandwich đậu cho anh. Bà thái lát bánh mì và cắt những đầu thừa, ở cái tư thế mà anh yêu thích. Người mẹ yêu quý từng tắm, gội cho anh, dỗ anh ngủ mỗi tối với một phụ nữ đem dấu chân vấy máu chồng mình in khắp quán bar. Sao hai người đó có thể là một được?

Anh đưa tay lên vuốt mặt và luồn tay vào trong cặp kính để dụi mắt. Anh quá mệt mỏi. Sau khi Jewel đưa cho anh danh thiếp của Maddie, anh đã trở về phòng làm việc của mình ở bar Hennessy's và khóa mình trong đó. Anh đã lục lọi trên mạng để tìm thông tin về Maddie. Có vô số thông tin về cô. Cô đã xuất bản năm cuốn sách. Anh thấy chân dung và ảnh cô ở các buổi ký tặng sách. Không còn nhầm lẫn gì nữa, Maddie Dupree mà anh đang cố gắng để hiểu nhiều hơn chính là người phụ nữ chuyên viết về những kẻ giết người tâm thần. Và Maddie Dupree đang ở trong thị trấn để viết về cái đêm mẹ anh đã giết chết cha anh. Anh mở cửa xe và bước ra ngoài. Và anh chẳng làm được cái quái gì để ngăn cô ta lại.

Theo những gì anh còn nhớ được thì quán Shore View Diner vẫn có mùi y như vậy. Giống mùi dầu mỡ, trứng và thuốc lá. Quán ăn rẻ tiền như thế này là những nơi cuối cùng ở Mỹ để người ta đến uống cafe, hút một điếu Camel hay Lucky Strike, tùy vào độ nghiện ngập của mình. Và kết quả là chúng luôn đầy ắp những gã nghiện thuốc. Mick đã cố khuyên Meg tìm một chỗ làm nào khác để khỏi bị ung thư phổi vì khói thuốc. Nhưng chị anh khăng khăng thích khoản tiền bo ở đây. Nó hào phóng hơn ở những nơi khác.

Lúc này khoảng hai giờ chiều. Quán ăn đã vơi khách một nửa khi Mick bước vào. Meg đứng sau quầy bar, rót đầy cốc cafe cho Lloyd Brunner và cười khoái trá sau một câu gì đó hẩn nói. Mái tóc đen của Meg được buộc đuôi ngựa đằng sau. Cô mặc một cái áo sơ mi màu hồng bên trong một cái tạp dề màu trắng. Cô ngẩng lên và vẫy vẫy Mick.

“Này, em có đói không?” Cô hỏi.

“Không.” Anh ngồi xuống chỗ quầy bar, và đẩy cặp kính Revos lên đỉnh đầu. “Em đang hy vọng là chị được nghỉ sớm.”

“Tại sao?” Nụ cười trên mặt cô tắt và cô đặt bình cà phê lên bàn. “Có chuyện gì à? Có phải chuyện gì với Travis không?”

“Travis không sao cả. Chỉ là em muốn nói với chị về một chuyện.”

Cô nhìn vào mắt anh như thể cô có thể đọc được suy nghĩ của anh. “Chị sẽ quay lại ngay,” cô nói rồi đi vào bếp. Khi trở ra, cô đem theo cái ví.

Mick đứng dậy và đi theo cô ra ngoài. Ngay khi cánh cửa quán đóng lại phía sau họ, Meg hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Có một phụ nữ sống trong thị trấn. Cô ta là nhà văn chuyên viết truyện giết người dựa trên đời thực.”

Meg nheo mắt dưới ánh nắng trời chói chang khi họ rảo bước trên khu đỗ xe lát sỏi để đến chỗ cái xe của anh. “Tên cô ta là gì?”

“Maddie Dupree.”

Cô há hốc miệng. “Maddie Dupree? Cô ấy viết truyện ‘Ở nơi đó’, câu chuyện về Patrick Wayne Dobbs. Kể giết người hàng loạt đã giết những người phụ nữ và sau đó mặc những bộ đồ của họ bên trong bộ lê công sở của hắn ta. Quyển sách đó đáng sợ lắm, chị đã không thể ngủ được cả tuần liền.” Meg lắc đầu. “Cô ta làm gì ở Truly?”

Anh kéo cặp kính xuống che đôi mắt. “Hình như, cô ấy chuẩn bị viết về bố và mẹ.”

Meg đứng sững lại. “Cái gì?”

“Chị nghe thấy rồi đấy.”

“Tại sao?”

“Chúa ơi, em không biết.” Anh giơ tay lên, sau đó lại buông xuống. “Nếu cô ta viết về những tên sát nhân hàng loạt, thì cô ta thấy hứng thú cái nỗi gì với câu chuyện của bố mẹ chứ? Em không hiểu.”

Meg khoanh tay trước cái tạp dề và họ tiếp tục bước. “Cô ta biết gì về những chuyện đã xảy ra cơ chứ?”

“Em không biết.” Họ dừng lại bên cạnh cái xe và anh dựa một hông vào cái cản sóc phía trước ô tô. “Cô ta biết mẹ bắn người phục vụ bàn đó vào đầu.” Chị anh không chớp mắt. “Chị có biết chuyện đó không?”

Meg nhún vai và cắn ngón tay. “Có, chị nghe ông cảnh sát trưởng nói với bà nội Lorraine.”

Anh nhìn vào mắt chị gái và tự hỏi không biết cô ấy còn biết những điều gì nữa, trong khi anh chẳng hay biết gì. Anh tự hỏi không biết chị mình có biết việc mẹ họ đã không tự kết liễu ngay sau đó. Nhưng anh nghĩ nó cũng chẳng ảnh hưởng gì. Chị anh phản ứng trước cái tin này tích cực hơn anh tưởng. “Chị thấy ổn chứ?”

Cô gật gật. “Chúng ta có thể làm gì để ngăn cô ta lại không?”

“Em e là không.”

Cô dựa vào cánh cửa xe phía tay lái và thở dài. “Có lẽ em nên đến nói chuyện với cô ta.”

“Em đã làm vậy. Cô ta vẫn sẽ viết nó. Và cô ta không quan tâm đến việc chúng ta sẽ nói gì về việc đó.”

“Chó chết.”

“Đúng vậy đấy.”

“Mọi người lại bắt đầu bàn tán à xem.”

“Đúng vậy.”

“Cô ta sẽ nói những điều chẳng ra gì về mẹ.”

“Có lẽ là về cả ba người bọn họ. Nhưng cô ta có thể viết gì? Người duy nhất biết rõ chuyện gì xảy ra tối hôm đó đã chết rồi.”

Meg quay đi chỗ khác.

“Chị biết chuyện gì xảy ra tối hôm đó?”

Cô buông thông tay xuống. “Chỉ là mẹ đã bị dồn nén quá mức và đã giết bố cùng với người phục vụ bàn đó.”

Anh không chắc là mình có thể tin vào chị, nhưng sau hai mươi chín năm chuyện ấy có thay đổi được gì chứ? Meg không ở đó. Chị ấy ở nhà với anh khi ông cảnh sát trưởng đến nhà vào đêm hôm đó.

Anh ngược lên nhìn bầu trời xanh và chẳng một gợn mây. “Em đã quên mất là người phục vụ bàn cũng có một cô con gái.”

“Đúng rồi, nhưng chị chẳng thể nhớ tên con bé đó.” Meg quay sang nhìn Mick. “Chị chẳng quan tâm. Mẹ cô ta đúng là đồ gái điếm.”

“Đó không phải là lỗi của cô ấy, Meg. Cô ta cũng bị bỏ rơi và không có mẹ.”

“Có lẽ cô ta không có thì tốt hơn. Alice Jones lừa dối cha chúng ta và chẳng cần quan tâm ai biết chuyện. Cô ta còn phò trương mối quan hệ trước cả thị trấn này. Nên em đừng mong chị thấy thương hại ột cô bé mồ côi không rõ mặt mũi, tên tuổi như thế.”

Mick không biết có sự phò trương nào không. Nhưng nếu có thì anh nghĩ bố anh mới là người phải chịu nhiều điều tiếng, vì ông ấy đã có vợ.

“Chị thấy ổn sau chuyện này chứ?”

“Không, nhưng chị có thể làm gì được?” Cô chỉnh lại cái quai ví trên vai. “Chị vẫn sống thôi, như mọi khi.”

“Em nói với cô ta là hãy tránh xa chị và Travis ra. Nên em nghĩ cô ta sẽ không quấy rầy chị với những câu hỏi của cô ta đâu.”

Meg nhướn lông mày. “Vậy cô ta sẽ đến hỏi han làm phiền em à?”

Có nhiều cách để một người phụ nữ làm phiền một người đàn ông. Đừng đến đây để dạy tôi phải làm gì. Tôi không thêm quan tâm liệu anh có thích hay không. Tôi sẽ viết cuốn sách đó. Cô ấy đã điên tiết, ngoan cố và cũng quyền rũ chết lên được. Khóe mắt của đôi mắt to nâu của cô nheo lại trước khi cô đóng sập cánh cửa vào mặt anh.

“Không,” anh trả lời. “Cô ta sẽ không làm phiền em bằng một đồng câu hỏi đâu.”

Meg đợi cho đến khi Mick đưa xe ra khỏi bãi đậu, rồi buông một cái thở dài và đưa tay lên hai bên đầu. Cô đưa tay lên ấn ấn thái dương và nhắm mắt lại để thư giãn trước những áp lực đang lộn xộn trong đầu cô. Maddie Dupree đang ở trong thị trấn để viết một cuốn sách về bố mẹ cô. Phải có ai đó làm gì đó để ngăn cô ta lại. Một người không thể có quyền... quyền hủy hoại cuộc sống của một người khác. Phải có luật pháp cấm việc rình mò khắp nơi và... đào bới quá khứ của kẻ khác chứ.

Meg mở mắt và nhìn xuống đôi giày Reebok trắng. Mọi người trong thị trấn rồi sẽ sớm biết chuyện. Rồi họ sẽ bắt đầu bàn tán, đưa chuyện và nhìn cô như thể cô sẽ nổ tung bất cứ lúc nào. Ngay cả em trai cô thỉnh thoảng cũng nhìn cô như thể cô bị điên vậy. Mick nghĩ rằng anh ta có khả năng quên đi quá khứ, nhưng có những thứ ngay cả anh cũng không bao giờ quên được. Nước mắt làm nhòa mất tầm nhìn của cô và rơi từng giọt xuống đất bên cạnh mũi giày. Mick cũng lắm tưởng cảm xúc là vấn đề về thần kinh. Nhưng cô không vì thế mà trách em mình. Lớn lên với cha mẹ họ đã là cuộc chiến gay go và kết thúc bằng cái chết của họ.

Một chiếc xe nữa tiến vào khu vực đỗ xe và Meg đưa mắt lên nhìn khi Steve Castle mở cửa chiếc T a và bước ra. Steve là bạn của Mick và là quản lý quán bar Hennessy's. Meg không biết gì nhiều lắm về anh ta, ngoài việc anh ta từng cùng lái máy bay với Mick khi trong quân đội. Và sau đó thì một tai nạn gì đó xảy ra và Steve bị gãy chân phải, ngay bên dưới đầu gối.

“Chào chị, Meg,” anh ta gọi to khi đang tiến về phía cô, giọng trầm trầm của anh vang cả khu đỗ xe.

“Chào.” Meg nhanh chóng lau nước mắt, sau đó buông tay xuống. Steve khá to con và đầu thì co nhẵn thín. Anh ta cao, ngực rộng, và vô cùng... vô cùng nam tính khiến Meg cảm thấy có chút sợ hãi trước kích cỡ khổng lồ của anh ta.

“Hôm nay chị có chuyện gì à?”

Cô thấy má mình đang nóng lên khi nhìn vào đôi mắt xanh thẳm ấy. “Xin lỗi. Tôi biết đàn ông không thích nhìn phụ nữ khóc.”

“Với tôi thì chẳng có gì to tát cả. Tôi đã từng thấy nhiều người lính kiên cường cũng khóc lóc như các bé gái, chẳng khác gì.” Anh ta khoanh tay trước ngực, trên áo phông in hình mấy con chó chơi bài xì-phé, “Giờ thì nói cho tôi nghe, chuyện gì khiến chị không vui thế cưng?”

Meg không hay chia sẻ cảm xúc với những người cô không quen biết, nhưng với Steve thì khác. Kích thước cao lớn của anh ta vừa đe dọa, lại vừa đem lại cho cô cảm giác an toàn. Hoặc có thể chỉ đơn giản vì anh đã gọi cô là “cưng”, nhưng dù sao cô cũng vẫn trút bầu tâm sự với anh ta. “Mick vừa ở đây, và nó nói với tôi rằng có một nhà văn trong thị trấn đang chuẩn bị viết về cái đêm mẹ tôi giết cha tôi.”

“VẬY à, tôi có nghe chuyện đó rồi.”

“Nghe rồi à? Làm sao cậu biết được?”

“Hai cậu con trai nhà Finley đêm qua đã bàn tán chuyện này trong quán Hennessy’s.”

Cô đưa tay lên miệng và cắn móng tay cái. “VẬY thì tôi đoán cả thị trấn đều biết thôi. Rồi mọi người sẽ bàn tán về nó, rồi suy đoán này nọ.”

“Chẳng thể nào khác được.”

Cô buông thông tay, và lắc đầu. “Tôi biết.”

“Nhưng chị có thể nói chuyện với cô ta xem sao.”

“Mick đã thử rồi. Cô ấy vẫn sẽ viết cuốn sách, mặc kệ chúng tôi nghĩ gì.” Cô lại cúi gằm xuống đất. “Mick yêu cầu cô ta hãy tránh xa tôi và Travis.”

“Sao lại né tránh cô ta? Sao chị không nói cho cô ấy biết những sự việc bên phía chúng ta?”

Cô ngẩng lên nhìn vào mắt Steve và những tia nắng đang nhảy nhót trên cái đầu bóng loáng của anh ta. “Tôi cũng không biết liệu cô ta có quan tâm đến phía chúng tôi không nữa.”

“Có thể, nhưng chị sẽ không thể có câu trả lời nếu không nói chuyện với cô ta.” Nói rồi anh đặt bàn tay to lớn của mình lên vai cô. “Thứ duy nhất tôi có thể nói với chị, là phải đối đầu trực tiếp với mọi thứ. Chúng ta có thể vượt qua mọi thứ nếu chúng ta biết mình đang đương đầu với cái gì.”

Những gì cô tin tưởng là sự thật, và là một lời khuyên giá trị. Nhưng cô không thể suy nghĩ trước sức nặng của bàn tay anh ta đặt lên vai. Cảm giác rắn chắc và hơi ấm từ anh lan khắp người cô. Sau người chồng cũ, cô chưa bao giờ cảm giác một hơi ấm từ một người đàn ông nào khác. Những người đàn ông trong thị trấn nói chuyện với cô, tán tỉnh cô. Nhưng hình như tất cả những gì họ muốn ở cô chỉ là rót đầy ly cà phê cho họ.

Steve đưa bàn tay dọc xuống cánh tay cô, rồi nắm lấy bàn tay. “Từ khi chuyển tới thị trấn này tôi vẫn băn khoăn một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Anh nghiêng đầu sang một bên và ngắm nghía cô. “Sao chị không có bạn trai?”

“Tôi nghĩ đàn ông trong thành phố này có phần sợ tôi ấy chứ.”

Đôi lông mày anh ta nhíu mày, và sau đó anh phá lên cười. Một tràng cười giòn tan làm khuôn mặt bừng lên.

“Có gì buồn cười đâu,” cô nói. Nhưng giây phút đó, bao quanh cô là tiếng cười của Steve Castle, tượng cũng khá nực cười. Và họ đứng thật gần nhau, tay trong tay. Cảm giác đó khiến cô thấy thật... dễ chịu.

10. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Công việc đánh bắt trên hồ Payette khá thuận lợi nên đến tận thứ Ba tuần sau đó, ông cảnh sát trưởng Potter mới về nhà. Nhưng ngay khi danh thiếp của Maddie đến tay ông ta, ông lập tức gọi cho cô và hẹn gặp cô ngày hôm sau ở nhà ông. Trong sự nghiệp viết truyện của cô có một thứ mà lúc nào cô cũng có thể tin tưởng dựa dẫm, đó là cảnh sát. Dù là một thám tử thuộc sở cảnh sát Los Angeles hay một cảnh sát trưởng ở một thị trấn nhỏ, ông cảnh sát nào cũng thích tán chuyện về các vụ án trước đây.

“Tôi sẽ không bao giờ quên đêm hôm đó,” ông cảnh sát trưởng nghỉ hưu nói, trong khi mắt đang nhìn vào những bức ảnh hiện trường vụ án qua đôi mắt kính. Trong khi những viên cảnh sát trưởng nghỉ hưu khác

ngày càng trở nên béo phì thì Bill Potter vẫn giữ được thân hình khá mảnh dẻ và đầu bạc trắng. “Cảnh tượng đó thật hỗn độn.”

Maddie đẩy chiếc máy ghi âm nhỏ tới gần cái ghế tựa hiệu La-Z-Boy màu xanh da trời nhạt mà ông cảnh sát đang ngồi. Bên trong căn nhà của gia đình Potter là một mớ hổ lốn, vừa trang trí họa tiết hoa lá cành vừa mang nét hoang dã. Chúng đối nhau chan chát ở mọi mức độ đến nỗi Maddie sợ rằng mắt cô sẽ bị hoa lên chỉ sau một chốc.

“Tôi biết Loch và Rose từ khi họ là những đứa trẻ.” Bill Potter tiếp tục. “Tôi lớn hơn vài tuổi, nhưng ở một thành phố nhỏ cỡ này, đặc biệt là vào những năm bảy mươi, thì mọi người đều biết nhau. Rose là một trong những phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng gặp. Tôi đã rất sốc khi chứng kiến những gì cô ấy đã làm với hai người đó và với chính bản thân.”

“Có bao nhiêu vụ giết người mà ông đã điều tra trước khi vụ nhà Hennessy diễn ra?” Maddie hỏi.

“Một, nhưng hoàn toàn khác so với vụ nhà Hennessy. Ông già Jenner bị bắn trong vụ cãi nhau về chuyện một con chó. Hầu hết chúng tôi tiếp nhận những vụ bắn nhầm, và thường là vào mùa săn bắn.”

“Cảnh sát đầu tiên có mặt tại hiện trường là...” Maddie dừng lại để đọc bản báo cáo.

“Cảnh sát Grey Tipton.”

“Đúng. Anh ấy đã rời sở cảnh sát vài tháng sau khi xảy ra vụ việc và chuyển đi nơi khác,” ông cảnh sát trưởng nói. “Và nghe đâu anh ta cũng mới qua đời vài năm trước.”

Lại một trong số hàng tá chương ngại vật chống lại cô ở cái thị trấn này. Người thì không sẵn sàng nói về những chuyện đã xảy ra, người thì đã chết. Ít nhất cô cũng có được những báo cáo và ghi chú của cảnh sát Tipton. “Đúng rồi, ông ta chết trong một vụ tai nạn xe địa hình năm 1981. Vụ án có liên quan gì với việc ông ấy rời sở cảnh sát không?”

Ông Potter sắp xếp lại đồng ảnh. “Liên quan rất nhiều là đằng khác. Grey là bạn rất thân của Loch. Và nhìn thấy anh ấy bị bắn như vậy, Grey đã bị ám ảnh đến nỗi không thể ngủ được.” Ông ta giờ bức ảnh Rose nằm cạnh người chồng đã chết lên. “Đó là lần đầu tiên chúng tôi chứng kiến cảnh như vậy. Tôi nhận rất nhiều vụ tai nạn xe hơi và cũng thấy cảnh máu me be bét, nhưng đó không phải vụ án cá nhân.”

Vì sẽ chẳng có vụ xét xử nào để viết, Maddie cần phải khai thác thông tin cá nhân càng nhiều càng tốt. Và vì gia đình Hennessy không chịu hợp tác, cô phải dựa vào những nguồn thông tin khác.

“Grey đã rất khổ sở với chuyện đó. Anh ấy phải bỏ việc. Anh ấy phải đi vì không biết giải quyết tình huống ra sao.”

Trong một giờ sau đó, họ nói về hiện trường vụ án. Các bức ảnh và bản báo cáo trả lời cho các câu hỏi ai, cái gì, ở đâu, khi nào và tại sao dường như vẫn còn rất mù mờ. Maddie đổi một cuộn băng khác vào các máy ghi âm nhỏ, rồi hỏi, “Ông biết cả Loch lẫn Rose, vậy ông nghĩ đêm hôm đó chuyện gì đã xảy ra?”

Trong mọi vụ án tương tự thế này, sẽ luôn luôn có một chút xúc tác. Một sự căng thẳng nào đó xuất hiện và đẩy phạm nhân đến bên bờ vực thẳm. “Từ những gì tôi nghe được và đọc được, Alice Jones không phải là nhân tình duy nhất của Loch.”

“Đúng vậy, cô ấy không phải là người duy nhất. Cuộc hôn nhân của họ giống như một trò tàu trượt đã trong nhiều năm rồi.” Ông cảnh sát trưởng lắc đầu và gỡ cặp kính.

“Trước khi họ chuyển đến ngôi nhà kiểu trang trại ngay ngoài thị trấn, họ đã từng sống bên hồ ở Pine Nut. Cứ vài tháng tôi lại nhận được điện thoại từ hàng xóm của họ và tôi lại phải tới đó.”

“Vậy mỗi lần đến thì có chuyện gì?”

“La hét ồm tỏi, hầu hết là như vậy. Có lần thì quần áo của Loch bị xé toạc, có lần thì trên mặt có vết đỏ.” Bill cười tủm tỉm. “Có một lần tôi đến đó và cửa sổ đằng trước bị vỡ tan, một cái chảo đang nằm ngoài sân.”

“Có ai bị bắt bao giờ chưa?”

“Không không. Lần sau cô nhìn thấy họ, họ lại yêu thương quần quýt và tỏ ra rất hạnh phúc.”

Và khi không yêu thương quần quýt thì họ kéo người khác vào cuộc hôn nhân hỗn loạn của họ à? “Nhưng ngay khi họ chuyển đến trang trại đó, ông đã không phải nhận các cuộc gọi nữa?”

“Đúng vậy. Vì xung quanh có còn hàng xóm nữa đâu.”

“Bây giờ căn nhà đó đâu rồi?”

“Đã cháy rụi...” Ông dừng lại một chút để suy nghĩ, và những nếp nhăn sâu hằn lên trên trán ông. “Phải đến hai mươi năm trôi qua rồi. Một đêm, ai đó đã tới đó, tưới xăng lên đó và châm lửa.”

“Có ai bị thương không?”

“Lúc đó không có ai sống trong căn nhà đó.” Ông cau mày lại rồi lắc đầu. “Thủ phạm làm chuyện đó vẫn chưa được phát hiện. Tuy nhiên tôi cũng có nghi ngờ một vài người.”

“Ai?”

“Quá nhiều người muốn cái ngôi nhà đó biến đi. Bọn trẻ thì chỉ chơi diêm quanh đó nhưng sẽ không đốt nhà như vậy.”

“Mick?”

“Và chị gái cậu ta, mặc dù tôi không chứng minh được điều đó. Mà tôi cũng không thực sự muốn chứng minh điều đó, nói đúng ra là như vậy. Lớn lên, Mick đã luôn gây rắc rối. Lúc nào cũng là một mối lo ngại, nhưng tôi thấy rất thương nó. Cậu ấy có một cuộc sống khá khổ sở.”

“Có rất nhiều những đứa trẻ cũng mất cha mẹ mà đâu có trở thành những kẻ đốt nhà?”

Ông cảnh sát trưởng rướn người lên. “Những đứa trẻ đó không phải sẽ cuộc sống mà Rose Hennessy để lại cho các con của bà.”

Đúng thế, nhưng Maddie cũng phần nào nếm cái cuộc sống đó rồi. Cô lật một trang trong cuốn sổ của mình rồi nói, “Alice Jones sống trong một ngôi nhà lưu động. Ông có một phụ nữ tên là Trina không? Có thể người này cũng sống trong nhà lưu động đó năm 1978?”

“Cái tên đó lạ hoắc.” Ông nghĩ một lúc, rồi nghiêng lên phía trước. “Có lẽ cô nên nói chuyện với Harriet Landers. Bà ấy sống trong nhà đó trong nhiều năm khi mảnh đất được bán đi ột chuyên viên thiết kế, bà ấy đã phải dọn dẹp và chuyển đi nơi khác.”

“Bây giờ Harriet sống ở đâu?”

“Levana,” ông gọi tên bà vợ. Khi bà xuất hiện ở phía cuối căn nhà, ông hỏi, dạo này Harriet Landers sống ở đâu nhỉ?”

“Tôi nghĩ bà ấy sống ở biệt thự Samaritan.” Levana nhìn Maddie và nói thêm, “Đó là một khu an dưỡng cho người nghỉ hưu, gần phố Whitetail và Fifth. Bây giờ bà ấy hơi nặng tai đấy.”

“Cái gì cơ?” Harriet Landers hỏi to khi đang ngồi trên chiếc xe lăn. “Cô nói to lên, vì lòng trắc ẩn với bà già này.”

Maddie ngồi trên một cái ghế cũ bằng sắt trong một khu vườn nhỏ ở biệt thự Samaritan. Nhìn người phụ nữ già nua, thật khó để đánh giá tuổi của bà. Maddie đoán chắc chỉ còn một chút nữa là xuống lỗ và hóa thạch. “Tên tôi là Maddie Dupree! Tôi không biết liệu có thể...”

“Cô là nhà văn đó à?” Harriet ngắt lời. “Tôi nghe nói cô đến đây để viết một cuốn sách về gia đình Hennessy.”

Tuyệt đấy. Thông tin lan nhanh đến nỗi trong trại an dưỡng người ta cũng biết. “Đúng rồi. Tôi nghe nói bà đã từng sống trong ngôi nhà lưu động Roundup.”

“Trong khoảng mười lăm năm.” Bà đã rụng gần sạch những lọn tóc bạc và răng cũng rơi gần hết. Bà mặc một cái áo ở nhà màu hồng có cúc và đăng ten trắng. Nhưng dường như đầu óc bà có vấn đề gì cả. “Tôi không biết có thể kể cho cô về điều gì đây.”

“Về việc sống ở Roundup.”

“Hừm.” Bà ta giơ bàn tay gầy gò đập con ong trước mặt. “Không có nhiều thứ để nói cho lắm nên không chắc cô có muốn nghe hay không. Người ta nghĩ rằng những người sống trong các căn nhà lưu động đều là những kẻ nghèo khổ, cặn bã. Nhưng tôi luôn yêu căn nhà của mình. Tôi thích cái cảm giác mình có thể thu dọn và chuyển căn nhà đi chỗ khác bất cứ lúc nào tôi muốn.” Bà nhún đôi vai xương xẩu. “Tuy nhiên tôi chưa bao giờ làm điều đó.”

“Mọi người có thể rất tàn nhẫn và thô bạo,” Maddie nói. “Khi còn nhỏ, tôi cũng từng sống trong một căn nhà lưu động. Và tôi nghĩ đó là nơi tuyệt nhất.” Đó là sự thật, vì căn nhà đó là sự cải thiện đáng kể so với tất cả những nơi trước đây mẹ con họ từng ở. “Và tất nhiên chúng tôi không phải là những kẻ cặn bã.”

Đôi mắt xanh trũng sâu của Harriet nhìn Maddie dò xét thật nhanh. “Cô từng sống trong một căn nhà như thế à?”

“Vâng thưa bà.” Maddie giơ cuộn băng lên. “Bà có phiền nếu tôi ghi âm cuộc nói chuyện của chúng ta?”

“Để làm gì?”

“Để tôi không trích dẫn sai câu nói của bà.”

Harriet đặt hai khuỷu tay gầy guộc lên thành chiếc xe lăn và nhòm người lên. “Cô cứ việc.” Bà chỉ vào cái máy ghi âm. “Cô muốn biết chuyện gì?”

“Bà có nhớ cái mùa hè Alice Jones sống ở Roundup không?”

“Tất nhiên, mặc dù tôi không sống cạnh nhà cô ấy. Nhưng thỉnh thoảng tôi nhìn thấy cô ấy khi lái xe qua. Cô ấy rất xinh đẹp và còn có một cô con gái nhỏ. Đứa bé đó thường chơi đánh đu suốt ngày đêm trên cái đu ở sân trước.”

Đúng vậy. Phần đó thì Maddie biết. Cô vẫn còn nhớ mình đã đu lên thật cao. Cô nghĩ các ngón chân mình có thể chạm đến rồi. “Bà đã nói chuyện với Alice Jones bao giờ chưa? Có những cuộc nói chuyện cởi mở ấy?”

Các nếp nhăn trên trán của bà cau lại. “Tôi không nhớ nữa. Đã lâu lắm rồi và trí nhớ của tôi dạo này không tốt.”

“Tôi hiểu. Trí nhớ của tôi cũng không phải lúc nào cũng ổn.” Cô nhìn vào cuốn sổ ghi như để nhớ lại mình cần phải hỏi gì tiếp theo. “Bà có nhớ một người tên là Trina, cũng từng sống ở căn nhà trong cùng thời gian đó không?”

“Đó có lẽ là Trina Olsen. Con gái giữa của Betty Olsen. Cô ấy có tóc đỏ rực và tàn nhang.”

Maddie viết họ của cô ta ra giấy và khoanh tròn. “Hiện giờ bà ấy còn sống ở Truly không?”

“Không. Betty mất rồi. Chết do ung thư gan.”

“Tôi rất tiếc.”

“Tại sao? Cô cũng biết bà ấy à?”

“À... không.” Cô đóng nắp bút lại. “Bà còn nhớ gì trong khoảng thời gian Alice Jones sống ở Roundup nữa không?”

“Tôi nhớ rất nhiều thứ.” Bà chuyển tư thế một chút, rồi nói tiếp, “Tôi nhớ Galvin Hennessy, chắc chắn một điều như vậy.”

“Đó là cha của Loch?” Maddie hỏi, chỉ để xác minh. Galvin thì liên quan gì đến mẹ Maddie?

“Đúng rồi. Ông ấy đúng là gã quý quái với cái mã đẹp trai, cũng như mọi người đàn ông khác trong gia đình Hennessy.” Bà ta lắc đầu và thở dài. “Nhưng một cô gái sẽ thật ngu ngốc khi kết hôn với một gã mang họ Hennessy.”

Maddie đọc lướt qua tờ giấy ghi chú để tìm cái tên Galvin. Cô giở qua một tờ bướm quảng cáo một ngày thành lập gì đó mà cô vừa được dúi vào tay ở bàn tiếp tân. Nhưng theo những gì cô nhớ thì Galvin chưa bao giờ được nhắc tới trong các bản báo cáo của cảnh sát.

“Tôi hẹn hò với ông ta rất nhiều lần, cho đến khi ông ta gục chết ở ghế sau chiếc Ford Rambler của tôi.”

Maddie ngẩng đầu lên. “Xin lỗi? Gì cơ ạ?”

Harriet cười phá lên, một âm thanh răng rắc, lạch cạch phát ra và bà ta đang ho rũ rượi. Maddie lo lắng để cuốn sổ xuống cỏ và chạy ra đầm lưng cho Harriet thùm thụp. Khi bà ấy đã trở lại bình thường. Maddie mới hỏi, “Bà không sao chứ?” Được rồi,

Harriet già cả rồi, nhưng cô không muốn mình là lý do khiến bà ấy bất tỉnh nhân sự.

“Tôi ước gì cô nhìn thấy phản ứng trên mặt cô lúc này. Tôi không nghĩ điều đó có thể gây sốc ọi người trong thị trấn nữa. Nhất là khi tôi đã ở tuổi này rồi.” Harriet cười tủm tỉm.

“Vây,” Maddie lại ngồi xuống. “Galvin có liên quan gì đến sự việc xảy ra ở quán Hennessy’s không?”

“Không. Trước khi mọi thứ xảy ra, ông ta đã chết rồi. Loraine không bao giờ tha thứ cho tôi vì Galvin đã chết ở ghế sau xe của tôi. Nhưng thử mà xem, ở cái thị trấn này, cô không thể ném một viên đá mà không trúng phải ai đó từng ngủ với một người đàn ông nhà Hennessy.”

“Tại sao?” Maddie hỏi. “Có rất nhiều người đàn ông vừa đẹp trai vừa quyến rũ. Điều gì đã khiến những quý ông nhà Hennessy hấp dẫn phụ nữ ở Truly này đến vậy?”

“Bởi vì họ rất đẹp. Nhưng quan trọng nhất vẫn là cái dưới cặp quần của họ.”

“Ý bà là họ có...” Maddie ngừng lại và giơ một tay lên không như thể là cô không thể tìm được lời lẽ nào diễn tả. Tất nhiên là cô có thể. Cái từ cô vẫn ưa thích vụt qua trong đầu cô, nhưng vì một số lý do mà cô không thể nói những lời đó trước mặt một số bà già.

“Bọn họ đúng là may mắn.” Harriet nói thêm. Sau đó, trong suốt một tiếng tiếp theo, bà bắt đầu kể cho Maddie câu chuyện tình dài và lấy lòng của bà với Galvin Hennessy. Rõ ràng Harriet cũng từng là một trong số những cô gái đó. Mặc dù bà ta giờ đã quá tuổi chín mươi và trông không khác gì một quả nho khô, chỉ khác là có gắn thêm Harriet Landers cũng thuộc dạng phụ nữ thích kể chuyện giường chiếu của mình ột người hoàn toàn xa lạ.

Và Maddie, may mắn đã ghi được toàn bộ trong cuốn băng của mình.

Tối thứ Tư, quán bar Hennessy’s đang có chương trình Hump Night. Nhằm khuyến khích mọi người trong thị trấn vượt qua giai đoạn làm việc căng thẳng nhất trong tuần, quán bar giảm giá thức uống năm mươi phần trăm và khuyến mãi tới bảy giờ tối. Sau bảy giờ chỉ còn vài người ở lại, nhưng hầu hết họ đều trả tiền đầy đủ cho bữa bù khú của mình. Galvin Hennessy là người chủ trương những đám Hump Night như thế này, và thông lệ này đã được các thế hệ tiếp theo phát huy.

Có những người đã sợ rằng buổi Hump Night tối thứ Tư sẽ biến mất khi Mick tiếp quản quán bar. Mick đã dẹp cái trò ném quần ném áo ở Mort’s. Nhưng sau hai năm vẫn có bia khuyến mãi, vẫn có đồ uống rẻ tiền. Truly mới thờ phào nhẹ nhõm rằng truyền thống đó vẫn còn được giữ lại.

Mick đứng ở tít cuối quầy bar, một chân làm trụ, chiếc gậy đánh bi-a trong tay còn Steve Sastle đang bò người trên bàn để chọc bóng. Steve cao hơn Mick một chút và mặc một cái áo phông màu xanh da trời nhạt với dòng chữ: CÁC QUÝ CÔ CHÚ Ý: TÔI YÊU SÁCH VỎ chạy dài trên ngực áo. Mick quen Steve khi còn đi học lái máy bay. Hồi đó, Steve có mái tóc vàng rực rỡ. Còn bây giờ đầu anh ta hói bóng lên như những quả bi-a mà anh ta vừa chọc xuống lỗ.

11. Chương 08 Phần 2

Khi Mick ra khỏi quân đội, Steve vẫn còn ở lại cho đến khi chiếc “Điều hâu Đen” của anh bị hạ trên bầu trời vùng Fallujah bởi súng bắn tên lửa SA-7. Trong vụ rơi máy bay đó, năm người lính hy sinh và bảy người khác bị thương, Steve mất một chân. Sau nhiều tháng phục hồi và lắp chân giả, anh ta trở về nhà ở Bắc California và chứng kiến cuộc hôn nhân của mình đổ vỡ. Anh đã phải trải qua một thời gian khó khăn và cuộc ly hôn tồi tệ. Và khi Mick muốn anh chuyển đến Truly và quản lý bar Hennessy’s, anh ta lập tức trèo lên xe và lao tới Truly chỉ trong một vài ngày. Mick không hy vọng anh ta sẽ trụ lại lâu trong một thị trấn nhỏ như thế này. Nhưng một năm rưỡi trước, anh ta đã mua một cái nhà ở gần hồ.

Steve là chỗ thân thuộc nhất đối với Mick nếu để so với một người anh trai. Hai người có chung ký ức và cùng trải nghiệm giống nhau. Họ có một cuộc sống mà người dân bình thường không thể hiểu được, và thời gian trong quân ngũ là chuyện họ không bao giờ đề cập với mọi người.

Quả bóng số sáu rơi xuống lỗ và Steve chuẩn bị chọc tiếp quả số hai. “Meg hôm qua đã tới đây tìm cậu,” anh ta nói. “Tớ đoán là cả thị trấn này đang âm ỉ lên như tổ ong vì cô nhà văn đó đã tới nói chuyện với ông cảnh sát trưởng nghỉ hưu Potter và bà Harriet Landers.”

“Đêm qua Meg gọi điện và nói với tớ rồi.” Steve là người duy nhất mà Mick kể về những tâm trạng thay đổi như chong chóng có thể bùng nổ không biết lúc nào mà lương của Meg. “Chị ấy không quá đau buồn về chuyện cuốn sách như tớ đã tưởng.” Ít nhất thì chị anh cũng không mất hết lý trí như anh nghĩ sau khi chứng kiến chị như vậy lúc nhìn thấy cái nhăn cười của bố mẹ họ.

“Có lẽ Meg mạnh mẽ hơn những gì cậu cứ gán cho chị ấy.”

Cũng có thể, nhưng Mick thấy nghi ngờ điều đó lắm.

Steve chọc bóng, nhưng quả số hai đập vào thành bàn và bật trở lại. “Tớ cố tình làm thế đấy nhé!”

“Thế à.” Mick xoa phần vào đầu gậy và thọc nốt quả số mười vào một lỗ cạnh.

“Có lẽ tớ phải về quầy bar đây,” Steve nói và đặt cây gậy vào giá. “Cậu có ở đây tới lúc đóng cửa không?”

“Không.” Mick đặt gậy vào cạnh gậy của Steve và nhìn ra ngoài cửa. Vào những tối cuối tuần, cả Hennessy’s và Mort’s đều đóng cửa lúc nửa đêm. “Tớ muốn về qua Mort’s xem tình hình gã phục vụ quầy mới làm việc thế nào.”

“Anh ta được việc chứ?”

“Tốt hơn rất nhiều so với người trước đây. Đáng lẽ tớ phải biết từ đầu và không nên thuê Ronnie Van Damme mới phải. Hầu hết bọn nhà Van Damme đều là lũ hãm tài.” Mick đã phải sa thải Ronnie hai tuần trước vì lúc nào cũng đến muộn và làm những chuyện bậy bạ khi anh có mặt ở đó. “Anh chàng mới này từng làm quản lý ở một quán bar ở Boise. Tớ hy vọng là anh ta ổn.” Mục đích cuối cùng của Mick là tìm một người quản lý quán bar Mort’s để anh làm việc ít hơn và kiếm nhiều tiền hơn. Anh không tin vào trợ cấp của chính phủ hay bảo hiểm xã hội để dựa vào đó sống cả đời. Anh tự đầu tư ỉn.

“Nếu cần gì thì cứ báo cho tớ nhé!” Steve vừa nói vừa bước đi. Hơi khập khiễng một chút nhưng hầu như không khiến người ta chú ý. Mick chưa bao giờ ở Iraq, nơi máy bay của Steve bị bắn rơi. Nhưng anh cũng vài lần suýt chết và có lần bị buộc phải hạ cánh khẩn cấp ở Afganistan khi một đầu đạn tên lửa đâm trúng máy bay của anh. Cuộc hạ cánh không được ổn cho lắm, nhưng may mắn là anh thoát chết.

Anh thích được bay lượn như vậy, và đó cũng là thứ anh tiếc nhất khi nhìn lại quá khứ. Nhưng anh không tiếc những cát bụi và những mưa mô xảo diệu trong quân ngũ. Anh chán ngấy cái cảnh ngồi quanh quẩn chờ mệnh lệnh, sẵn sàng vào vị trí và cuối cùng nhiệm vụ bị hủy vào phút cuối.

Những ngày này anh sống trong một thị trấn nhỏ, nơi hầu như chẳng mấy chuyện xảy ra. Vậy mà chưa bao giờ Mick thấy nhàm chán. Đặc biệt là gần đây.

Mick nhìn ra ngoài sân nhảy trống trơn ở đầu kia của quầy. Vào cuối tuần, anh thường thuê một ban nhạc và sân nhảy thì chật cứng. Tối nay chỉ có một số người đứng xung quanh nói chuyện, những người khác ngồi ở bàn hoặc ở quầy bar. Vào những buổi Hump Night, cứ khoảng chín giờ là quán hết khách trừ một vài gã

lang thang. Hồi nhỏ, anh và Meg thỉnh thoảng được cha dẫn đến quán để rót bia vào vại. Ông dạy chị em họ cách rót đồ uống hoàn hảo nhất. Nhìn lại thì, đó không phải là thứ hay ho để dạy cho con cái, nhưng anh và Meg lại thích điều đó.

Cha anh có thể là kẻ dối trá, Maddie đã nói, nhưng ông ấy có đáng phải nhận ba phát đạn và chảy máu cho đến chết trên nền nhà của quán bar, trong khi mẹ anh đứng nhìn không?

Hai ngày gần đây anh nghĩ nhiều về bố mình hơn so với năm năm trước đó. Có thể Maddie nói đúng, tức là mẹ anh đã đứng nhìn cha anh chết dần. Và anh đã không thể nào xua cái hình ảnh đó ra khỏi đầu mình.

Anh ngồi trên mép chiếc bàn bi-a và chân vắt chéo lên nhau và quan sát Steve lôi ra một lon Heineken trong tủ lạnh rồi giật nắp. Mick biết rằng cô phục vụ bàn, Alice Jones đã bị giết đằng sau quầy bar, trong khi cả cha và mẹ anh đều chết phía trước quầy. Anh chưa bao giờ xem ảnh, cũng không đọc những bản báo cáo. Nhưng qua nhiều năm, tất nhiên anh đã nghe quá nhiều về những gì xảy ra đêm mẹ anh giết bố anh và Alice, đến nỗi anh tưởng mình đã nghe quá đủ rồi. Nhưng giờ thì anh đoán là chưa.

Trong suốt ba mươi lăm năm qua, anh đã ở trong quán bar này hàng nghìn lần. Meg giữ những tấm ảnh của anh ngồi trên ghế trước quầy với bố. Lớp lớp các thế hệ nhà Hennessy đã mài dũa quần ở cái bar này. Và sau cái chết của bố mẹ anh, nơi này đã được thay đổi hoàn toàn, mọi dấu vết của những gì xảy ra đêm hôm đó đã bị xóa sạch từ lâu. Mỗi lần bước qua cửa sau, anh chẳng bao giờ nghĩ đến những gì mẹ anh đã làm với bố anh và Alice Jones.

Cho đến lúc này.

Vậy mẹ anh hoàn toàn đúng đắn khi bắn bà ấy vào giữa mặt sao? Maddie đã hỏi anh câu đó. Chẳng hiểu sao anh không thể cho Maddie Dupree và cuốn sách chết tiệt của cô ta ra khỏi đầu mình. Thứ anh không bao giờ muốn phải nghĩ đến là cái chết của bố mẹ anh. Cái quá khứ đó tốt nhất nên được chôn vùi. Và người anh không bao giờ muốn phải nghĩ đến là người phụ nữ chuẩn bị đào bới tất cả những thứ đó lên. Cô ta như cái máy xúc đến xới lên những thứ đáng lẽ ra phải được che đậy. Nhưng ngoài việc trối cô ta lại và nhốt vào phòng kín thì anh chẳng thể làm gì khác được. Mặc dù việc trối cô hình như cũng chẳng có gì liên quan đến việc ngăn cô ta không viết cuốn sách nữa.

Chúa ơi. Anh giống như một cơn lốc vậy. Hút tất cả mọi thứ xung quanh. Và dường như việc cô ta là người cuối cùng để anh lựa chọn cũng không còn quan trọng nữa. Cảm giác về đôi môi cô vẫn còn, và hình ảnh của cô với nụ hôn mãnh liệt cứ luẩn quẩn mãi trong đầu anh.

Mick đứng dậy, băng qua sàn nhảy và tiến tới quầy bar. Reuben Sawyer ngồi ở cái ghế quen thuộc, già cả và nhăn nheo. Reuben đã mất vợ ba mươi năm về trước. Và trong suốt ba thập kỷ qua, hầu như tối nào ông cũng ngồi ở cùng một cái ghế và chết chìm trong nỗi buồn phiền đau khổ. Mick không tin vào mấy từ “Bạn tâm giao” và cũng không thể hiểu nổi kiểu đau buồn đó của ông ta. Theo anh, khi người ta thấy cô đơn vì một người phụ nữ, hãy làm gì đó trừ việc nũng nịu ôm chai rượu Jack Daniel’s.

Một vài người í ới gọi Mick khi anh đi qua, nhưng anh cứ cắm cổ đi tiếp. Anh không muốn tham gia tán những câu chuyện nhảm nhí. Không phải tối nay. Khi anh đang tiến tới chỗ cửa sau, một người bạn gái cũ hỏi học phổ thông chặn anh lại.

“Chào, Mick,” Pam Puckett chào anh khi vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

Anh nghĩ bụng nếu đẩy cô ta ra mà đi thì thô lỗ quá. “Chào, Pam.” Anh dừng lại và cô ta coi đó là một lời mời, rồi đưa tay quàng qua cổ anh và ôm anh một cái theo cách của những người bạn, rồi sau đó nấn ná thêm vài giây và cái ôm giờ hơi trên mức bạn bè.

“Anh dạo này thế nào?” Cô ta hỏi bên tai anh.

“Tốt.” Từ hồi phổ thông tới giờ, Pam đã lấy chồng và bỏ chồng tất cả ba lần. Ngày xưa Mick cũng đã dự đoán việc ly dị là tương lai của cô ta. Anh đẩy cô ta ra và nhìn vào mặt cô ta. “Thế em thì sao?”

“Không tồi.” Cô ta đứng thẳng lại, nhưng vẫn để một tay trên ngực Mick. “Lâu rồi không thấy anh ở đây.”

“Anh phải dành nhiều thời gian cho quán bar còn lại.” Pam trông vẫn hấp dẫn, và anh biết mình chỉ cần ôm cô ta một cái là có thể đem về nhà. Anh đặt tay lên eo, và chờ sự hứng thú trở dậy bên trong cái khóa

quần. “Em vẫn làm việc ở văn phòng cảnh sát trưởng chứ?”

“Vâng. Vẫn là công việc trực diện thoại. Cứ cách ngày em lại dọa bỏ việc.” Bàn tay cô ta vuốt ve trên ngực anh.

Anh còn ba giờ nữa trước khi đóng cửa. Và anh cũng không bắt buộc phải lê mông sang Mort’s làm gì. Anh đã từng cặp với Pam và cả hai người đều rằng đây đơn thuần là tình dục. Chỉ là hai người lớn gặp nhau và vui vẻ với nhau. “Em đi một mình thôi à?” Mick hỏi.

Tay cô ta trượt xuống thắt lưng của anh và móc một ngón tay vào đĩa quần của anh. Đáng lẽ anh phải thấy có chút hưng phấn gì chứ nhỉ. Nhưng hoàn toàn không. “Với một số bạn gái nữa.”

Anh nói xem, Mick, anh và tất cả những phụ nữ anh ngủ cùng đều biết nhau hết à? Sex có lẽ chỉ là cái gì đó cần thiết để anh xóa Maddie khỏi đầu. Đã một tháng rồi anh chưa ngủ với ai cả. Và tất cả những gì anh phải làm giờ chỉ là nắm lấy tay Pam và kéo cô ta ra cửa sau. “Em cũng biết là anh không có ý định kết hôn, đúng không?”

Đôi lông mày cô ta nhíu lại. “Em nghĩ là chuyện đó ai cũng biết Mick ạ.”

“Vì thế anh chưa bao giờ nói dối em về chuyện đó.”

“Đúng, chưa bao giờ.”

Một khi anh đã lột được quần áo trên người Pam, anh sẽ để cô ta xóa hết mọi thứ khác khỏi đầu anh. Trong chuyện đó Pam không muốn kéo dài một lần. Cô ta muốn nhanh, và càng nhiều lần càng tốt, và với tâm trạng hiện giờ, Mick sẵn sàng phục vụ cô ta. Anh dùng ngón cái xoa lên sườn cô và bắt đầu thấy có chút cảm hứng.

“Em đã nghe về việc cô nhà văn đó nói chuyện với mọi người trong thị trấn này,” cô ta nói, làm tắt rụi chút hứng thú nhỏ nhoi của anh.

Anh thật sự ước cô ta đừng có thốt ra câu đó. Anh buông lỏng tay xuống và bước ra phía cửa sau, “Gặp lại em sau.”

“Anh đi luôn à?” Thực ra ý cô ta là thế này: Anh đi mà không cần có em à? “Phải làm việc.”

Bên ngoài vẫn còn ánh sáng bước ra khỏi quầy bar và lái xe qua Mort’s. Anh đẩy cái kính trên sống mũi vì cảm thấy có cái gì đau đau giữa hai mắt. Maddie Dupree đã làm đảo lộn quá khứ của anh, nói chuyện với tất cả mọi người trong thành phố về câu chuyện gia đình họ, và ảnh hưởng đến cả cuộc sống tình dục của anh. Từng giây phút trôi qua anh càng thôi thúc cái ý muốn trói cô ta lại và giấu và giấu đó.

Bụng anh sôi lên và anh dừng xe ở một bãi đỗ gần Mort’s. Thay vì đi vào cửa sau quán bar, anh đi bộ vài thước nữa tới nhà hàng Willow Creek. Lúc này đã hơn chín giờ một chút và anh vẫn còn chưa ăn gì từ trưa tới giờ. Chẳng thể mà anh thấy đau đầu.

Quán ăn hầu như trống trơn và khi anh bước vào, hình mấy cái cánh gà lại càng làm anh cồn cào trong ruột. Anh tới chỗ quầy phục vụ và Woi món với một cô nhân viên trẻ tuổi. Anh gọi thịt bò hun khói kèm với bánh mì lúa mạch đen và khoai tây rán. Nếu rảnh rỗi hơn thì anh đã gọi một chai bia Summer Ale cực ngon.

Bên trong nhà hàng được trang trí bằng tranh ảnh các loại bia ở khắp nơi trên thế giới. Và trên một chiếc ghế cạnh quầy bar, ngay bên dưới tấm poster quảng cáo bia Thirsty Dog Wheat là người phụ nữ mà anh vẫn đang sục sôi muốn trói lại và tống vào tủ.

Một đĩa salad lớn và một chiếc cặp giấy để mở trước mặt Maddie Dupree. Cô buộc tóc ở phía sau và tô son màu đỏ rực. Đôi mắt nâu của cô ngược lên khi anh tiến đến ngồi vào cái ghế đối diện. “Dạo này cô bận rộn nhỉ?”

“Chào anh, Mick.” Cô chìa cái nĩa về phía anh. “Anh ngồi đi.”

Cái áo len màu da cam của cô được cố ý không cài cúc một nửa trên, phủ bên ngoài một chiếc áo phông màu trắng bó sát người. “Tôi nghe nói cô đã nói chuyện với Bill Potter rồi.”

“Tin tức truyền nhanh nhỉ?” Cô xiên mấy cọng rau diếp và pho mát và chuẩn bị bỏ vào miệng. Đôi môi đỏ ngậm nWập hết đầu cái nĩa, rồi cô từ từ rút nó ra.

Mick chỉ vào cái tập tài liệu đang mở và hỏi, “Kia là hồ sơ tội phạm của tôi à?”

Vừa nhai vừa nhìn anh, nuốt chỗ thức ăn, Maddie trả lời, “Không, ông cảnh sát nghỉ hưu nói anh là chuyên gia gây rắc rối, nhưng không đề cập đến hồ sơ tội phạm gì hết.” Cô gấp tập tài liệu lại và để lên chiếc ghế bên cạnh cô. “Ông ấy bắt anh vì cái gì? Phá hoại tài sản? Đái bậy? Hay nhòm ngó nhà người khác à?”

Thâm thúy đấy. “Vì đánh nhau. Hầu hết là như vậy.”

“Ông ấy có nhắc đến một vụ cháy. Chắc anh không biết chuyện đó đâu nhỉ?” Cô đưa một miếng salad nữa lên miệng và uống một hớp trà lạnh để nuốt cho trôi.

Anh mỉm cười. “Tôi chẳng biết về vụ hỏa hoạn nào cả.”

“Tất nhiên là không rồi.” Cô đặt cái nĩa lên đĩa, sau đó ngồi khoanh tay trước bờ ngực to tròn trịa. Cái áo phông mỏng đến nỗi anh có thể nhìn rõ chiếc áo ngực màu trắng cô mặc bên trong.

“Cuộc nói chuyện của cô với Harriet Landers tốt đẹp chứ?”

Cô cắn môi để khỏi bật cười, rồi trả lời, “Thú vị lắm.”

Mick ngồi thụt sâu xuống ghế và nhúu đôi lông mày. Đầu chiếc bốt của anh chạm vào chân cô và Maddie khẽ nghiêng đầu sang một bên. Tóc cô rơi xuống một bên vai như tấm lụa mềm mại khi cô đưa mắt nhìn anh. Cô nhìn chăm chăm vào đó vài giây rồi ngồi thẳng dậy và co chân lại.

“Harriet làm cho ông tôi phải chết trên ghế sau xe của bà ta khi hai người đang vui vẻ với nhau”, anh nói. “Chắc đó không thể coi là tội phạm.”

Cô đẩy đĩa thức ăn của mình sang một bên và đặt tay lên bàn. “Đúng thế. Nhưng đó chỉ là những chi tiết không đáng kể.”

“Và cô vẫn định viết về nó chứ.”

“Tôi không định nhắc đến sự qua đời... không đúng lúc của ông nội anh.” Cô nghiêng đầu một chút và liếc anh bằng đôi mắt to nâu. “Nhưng chắc tôi phải viết cả về bối cảnh gia đình nữa.”

“Vây hả?”

“Hoặc tôi có thể đưa thêm ảnh vào đó.”

Anh ngồi dậy, đặt hai khuỷu tay lên bàn và rướn người về phía trước. “Cô muốn tôi cho cô vài tấm ảnh à? Cảnh gia đình hạnh phúc? Hay là vào dịp Giáng sinh, Lễ tạ ơn hay dịp nghỉ hè chúng tôi đi công viên Cổng Vàng?”

Cô nhấp một ngụm trà rồi đặt nó trở lại bàn. “Được thế thì tuyệt đấy.”

“Quên chuyện đó đi. Tôi không thể để cô dùng nó tổng tiền tôi được.”

“Đấy đâu phải tổng tiền. Là cả hai chúng ta đều được lợi đấy chứ. Và tôi thực sự muốn chụp ảnh bên trong quán bar Hennessy’s.”

Anh dựa vào thành ghế thật xa chiếc bàn rồi nói: “Muốn là thế nào?” Một người phục vụ bàn sắp đĩa thức ăn bằng nhựa trước mặt anh trong khi Mick tiếp tục nói mà mắt không rời khỏi Maddie: “Tránh xa quán bar của tôi ra.”

Cô rướn người về phía anh cho tới khi mặt hai người chỉ còn cách nhau một chút. “Nếu không...?”

Cô quá gan góc, và anh gần như thích điểm đó ở cô. Anh đứng dậy và đưa tay ra túm sau rút ví. Anh ném một tờ hai mươi đô lên bàn rồi nói: “Tôi sẽ xách cô lên mà quăng ra ngoài.”

12. Chương 09

Chương 9

“Cậu điên à?”

“Không sao đâu.” Maddie ngoảnh lại nhìn Adele và mở cửa tiến vào trong quán Mort’s.

“Không phải hẳn đã nói sẽ tổng thẳng cậu ra khỏi đây sao?”

“Chính xác thì lúc đó chúng tớ nhắc đến bar Hennessy’s đấy chứ.”

Họ bước vào và cánh cửa đóng lại đằng sau. Adele dính sát vào với Maddie và hỏi to trong tiếng ồn và tiếng nhạc phát ra từ máy hát tự động. “Cậu nghĩ anh ta còn quan tâm đến chuyện chính xác này không à?”

Maddie coi đó là một câu hỏi tu từ nên mắt cô bắt đầu lảo liên tìm ông chủ quán Mort’s giữa đám đông, trong làn ánh sáng mờ mờ của quán bar. Lúc này khoảng 8g30 phút tối thứ 6 và Mort’s lại chật cứng. Cô đã định chẳng bao giờ bước chân vào cái quán cao bồi này thêm lần nào nữa, cho đến khi Mick cấm cô không được tới. Cô muốn để cho Mick biết anh ta còn lâu mới dọa được cô. Anh ta cần phải biết là cô không sợ anh ta. Cô chẳng sợ cái quái gì cả.

Cô nhận ra Darla từ lần trước cô tới Mort’s và hàng xóm của cô là Tanya trong lễ hội thịt nướng nhà Allegrezza. Cô không thấy Mick đâu cả và cả tưởng dễ thở hơn một chút. Không phải vì sợ hãi gì cả. Cô chỉ muốn tiến vào quán bar được sâu sâu một chút trước khi Mick nhìn thấy cô.

Trước đó, cô đã tự làm tóc xoăn bằng máy uốn, và mái tóc lúc này chia làm nhiều lọn lổng. Cô trang điểm đậm hơn thường lệ, mặc một cái váy trắng bằng cotton có dây đeo vòng qua sau cổ và đi đôi guốc cao sáu phân, để nếu có bị tổng ra ngoài thì trông cô còn xinh đẹp một chút. Cô mang theo một cái áo len dệt bằng lông vì thể nào sau chín giờ người cô cũng sẽ hoá đá nếu không có nó.

Cái máy hát đang phát một bài gì đó về những phụ nữ thô thiển trong khi Adele và Maddie đang len lỏi qua đám đông để chiếm lấy cái bàn còn trống ở góc. Adele, với tóc xoăn, quần jeans bó sát và chiếc áo phông in chữ ” SAVE A HORSE, RIDE A COWBOY” cũng cùng Maddie dạo dác tìm kiếm.

“Cậu có nhìn thấy anh ta không?” Adele hỏi khi hai người len được vào một bàn đối diện quầy bar và ngồi quay lưng vào tường.

Họ đã kiểm tra kỹ lưỡng lại kế hoạch. nó đơn giản thôi. Và cũng không có gì nguy hiểm: chỉ cần bước vào Mort’s, uống chút gì đó, và đi ra! Không thể dễ hơn, nhưng giờ Adele có vẻ khá là hoảng sợ, đôi mắt to đảo lên đảo xuống như đang chờ một đội đặc nhiệm đột kích vào, giương mấy khẩu AK-47 và bắt họ phải nằm rạp xuống sàn ngay bây giờ không bằng.

“Chưa. Tớ chưa thấy.” Maddie để cái ví lên bàn bên cạnh khuỷu tay và hướng mắt lên phía quầy bar. Ánh sáng từ cái máy hát và đèn quán bar rọi vào đám đông nhưng hầu như không thể chiếu tới các góc phòng. Đây là địa điểm lý tưởng để quan sát mà không bị phát hiện.

Adele nghiêng đầu sang phía cô và hỏi, “Anh ta trông thế nào?”

Cô giơ tay lên ra hiệu người phục vụ. “Cao, tóc đen và mắt xanh đậm,” cô trả lời. Quén rũ mỗi khi anh ta muốn, và nụ hôn có thể làm người ta ngu muội đi. Maddie nghĩ đến hôm anh ta mang cho cô cái bẫy chuột, về nụ hôn và đôi tay của anh ta đặt trên eo cô. Một chút cảm giác lại quay lại. “Khi cậu thấy bọn con gái ở đây bắt đầu sửa đầu sửa tóc và tìm kẹo sao su bạc hà thì cậu khắc biết là đó là lúc anh ta đến.”

Một cô phục vụ với mái tóc quăn xấu tệ, cái quần Wrangler bó sát và áo phông đồng phục quán bar tới ghi đồ uống cho họ.

“Anh ta hoàn mỹ đến thế cơ à?” Adele hỏi khi cô phục vụ đi khỏi.

Maddie gật đầu. Hoàn mỹ là một từ khá đúng để miêu tả anh ta. Mick rõ ràng là khiến người ta thêm nhỏ rãi. Và chính cô cũng đã một hai lần muốn được “cắn” vào cái vật hoàn mỹ ấy. Như lần cô đang dùng món salad ở nhà hàng Willow Creeck và anh ngồi đối diện cô chẳng hạn. Chỉ mới phút trước cô chỉ quan tâm công việc của mình, đọc những gì mới nhất ghi được từ ông cảnh sát trưởng Potter. Và sau đó, dùng một

cái Mick xuất hiện, trông đầy quyến rũ và triệu người. Bình thường, một gã đàn ông đang cau có vì giận dữ đối với cô chẳng có cái gì hấp dẫn. Nhưng Mick không phải là một gã bình thường. Khi anh ta ngồi đối diện cô, bắt đầu tức giận ra mặt và cầm cô tới mấy cái quán bar của anh, không hiểu sao đôi mắt anh lại xanh đến thăm thẳm và đầy lôi cuốn. Và cô tự hỏi giả sử lúc đó cô trèo qua bàn, đặt lên môi anh ta một cái hôn thì sao nhỉ? Nếu cô hôn lên cổ và cắn vào bên dưới tai anh ta thì thế nào nhỉ?

“Hôm nay tớ đã nói chuyện với Clare,” Adele nói và kéo Maddie trở lại khỏi cơn thèm thuồng Mick. Họ ngồi nói về đám cưới sắp tới cho đến khi người phục vụ quay lại với ly “Bitch on Wheels” cho Adele và rượu vodka martini loại extra-dry cho Maddie. Cô phục vụ bàn có tóc xấu thật, nhưng cô ta phục vụ tốt ra phết.

“Tóc tai của bọn họ bị làm sao vậy?” Adele hỏi khi người phục vụ vừa đi khỏi.

Maddie nhìn khắp đám đông một lượt và nhắm tính tỉ lệ tóc đẹp-xấu là 50-50. “Tớ cũng đang cố gắng tìm hiểu xem tại sao.” Maddie nâng ly lên miệng. “Một nửa trong số họ thì không sao, còn nửa còn lại là mớ lộn xộn bị chế biến quá tay.” Qua vành chiếc ly, cô tiếp tục quan sát. Vẫn chẳng có dấu hiệu nào của Mick.

“Tớ đã kể cho cậu về cái gã tớ hẹn hò cuối tuần trước chưa nhỉ?” Adele hỏi.

“Chưa.” Maddie mặc áo len vào và chuẩn bị tinh thần nghe một câu chuyện hẹn hò đầy thảm họa.

“Thế này. Anh ta đón tớ bằng một chiếc Pinto đã được tăng công suất.”

“Pinto ấy à? Những cái xe của thập kỷ 70 đó còn chưa được thanh lý hết à?”

“Đúng, nó màu da cam nhạt, giống như cái bia tập bắn di động ấy. Còn anh ta vừa lái xe vừa tưởng mình là Jeff Gordon.” Adele vuốt mấy lọn tóc ra sau tai. “Anh ta lại còn đeo găng tay đua không ngón nữa chứ!”

“Cậu đùa tớ à? Cậu gặp cái gã đó ở đâu thế?”

“Ở đường đua.”

Maddie không hỏi Adele đã đến đường đua làm gì. Cô cũng chẳng muốn biết. “Đừng nói là cậu ngủ với anh ta rồi nhé.”

“Không, tớ nghĩ một gã lái xe nhanh như vậy thì các chuyện khác cũng tốc độ không kém.” Adele thở dài. “Tớ bị nguyên rửa nên chỉ toàn gặp phải những cuộc hẹn tồi tệ thôi.”

Maddie không tin vào mấy lời nguyên, nhưng cô cũng không thể không đồng ý. Adele là người xui xẻo nhất mà cô biết trong mối quan hệ với đàn ông. Và chính cô giờ cũng đang gặp quá nhiều xui xẻo rồi.

Trong một giờ tiếp theo, sau ba câu chuyện hẹn hò tồi tệ nữa, vẫn không thấy dấu hiệu nào của Mick. Maddie và Adele gọi thêm mỗi người một ly nước nữa. Cô bắt đầu nghi ngờ có thể tối nay anh ta không đến.

“Xin chào các quý cô.”

Maddie ngẩng đầu lên, rời mắt khỏi ly martini và nhìn hai gã đàn ông đứng trước mặt cô. Hai gã đó đều cao, tóc vàng hoe và da cháy nắng. Cái gã vừa mở miệng nói giọng Úc.

“Xin chào.” Adele nói và uống một ngụm rượu. Adele có quá nhiều cuộc hẹn hò tồi tệ, nhưng chỉ vì cô ấy thu hút quá nhiều đàn ông. Với những lọn tóc vàng óng ánh và đôi mắt to màu xanh ngọc, Adele dường như hút đàn ông như hút lỗ ong vậy. Rõ ràng là sức quyến rũ của cô ấy có tác dụng đối với bất cứ ai, dù đến từ xó xỉnh nào trên thế giới. Đằng sau cái li, Maddie liếc sang Adele và cười thích thú.

“Anh có muốn ngồi không?” Adele hỏi.

Họ không cần phải để hỏi đến lần thứ hai, ngồi vội vào hai cái ghế trống còn lại. “Tên tôi là Ryan,” anh chàng ngồi gần Maddie tự giới thiệu, kéo dài mấy nguyên âm như thể tên anh ta là Crocodile Dundee vậy.

Cô đặt cái ly xuống. “Maddie.”

“Đây là Tom. Cậu ấy là bạn tôi.” Anh ta chỉ vào anh bạn của mình. “Các cô có sống ở Trully không?”

“Tôi vừa chuyển đến.” Trời ạ, cô tưởng anh ta sẽ nói “Một ngày tốt lành” hay một câu cảm thán, hay đại loại như thế. Góc phòng tối om nên cô không nhìn được màu mắt của anh ta, nhưng trông cũng khá dễ thương. “Còn anh thì sao?”

Anh ta lúi ghé lại gần để cô có thể nghe rõ hơn. “Chúng tôi mới đến làm ở đây. Cứu cháy rừng mùa hè này.” Người nước ngoài và dễ thương. “Anh là lính cứu hỏa nhảy dù à?”

Anh ta gật đầu và bắt đầu giải thích rằng mùa hay xảy ra hỏa hoạn ở Úc ngược hoàn toàn với Mỹ. Vì vậy rất nhiều lính cứu hỏa nhảy dù của Úc đến miền tây nước Mỹ kiếm việc vào mùa hè. Anh ta càng nói chuyện lâu, cô lại càng thấy thích thú, không chỉ vì những gì anh ta nói mà còn vì ngữ điệu của anh ta. Và càng như vậy, Maddie càng băn khoăn không biết có nên dần sâu hơn vào mối quan hệ với anh ta. Anh ta sẽ chỉ ở Truly một thời gian ngắn, và sau đó về nước. Anh ta không đeo nhẫn cưới, nhưng cô biết điều đó cũng chẳng nói lên cái gì. Cô cúi gần vào anh ta một chút, “Anh có gia đình chưa?” Cô hỏi chỉ để chắc chắn. Nhưng trước khi anh ta kịp trả lời, hai bàn tay đã nắm chặt lấy cánh tay cô và lôi cô đứng dậy. Cô từ từ quay người lại cho đến khi trước mắt cô là bộ ngực lực lưỡng trong một chiếc áo phông đen của Mort's. Trong bóng tối bao quanh họ, cô vẫn nhận ra bộ ngực đó, ngay cả trước khi cô ngẩng lên nhìn cái cổ, cái cằm sắc sảo và đôi môi anh. Cô cũng không cần nhìn rõ đôi mắt anh để biết có một ngọn lửa giận dữ đang cháy trong đó.

Mick nghiêng người lại gần và hỏi ngay bên tai cô, “Cô đang làm cái gì ở đây?”

Anh ta có mùi xà bông và sản phẩm chăm sóc da. “Hình như đang nói chuyện với anh thì phải?”

Anh ta đưa một tay nắm lấy tay cô và lôi đi. “Đi nào.”

Cô với lấy chiếc ví trên bàn, ngoảnh lại nhìn Ryan và sau đó là Adele. “Tôi sẽ trở lại ngay,” cô nói với lại.

“Cô nói nghe có vẻ chắc chắn thế!” Người đàn ông đang kéo cô xềnh xệch đám đông đến cửa sau của quán bar nói. “Xin lỗi,” cô nói khi đâm phải Darla. Anh ta vẫn nắm tay cô chặt cứng và len qua đám đông như một tuyến thủ bóng bầu dục vậy. Cô buộc phải nói câu “xin lỗi, anh nhắc lại đi” và “Xin lỗi” trong khi tiếng nhạc vẫn phát ra đều đều từ chiếc máy hát. Họ tới tận cuối quán, đi qua một cái hành lang ngắn và rồi anh kéo cô phía sau, đi vào một căn phòng nhỏ.

Anh đóng cửa và buông tay cô ra. “Tôi đã nói cô tránh xa quán bar của tôi cơ mà.”

Maddie nhìn lướt qua căn phòng một lượt: một cái bàn bằng gỗ sồi, một cái giá mắc áo, một cái két to bằng kim loại, và một cái ghế sofa bằng da thuộc. “Lần đó anh nói đến quán Hennessy's đấy chứ.”

“Không, tôi đâu chỉ nói đến một cái.” Anh ta nheo mắt lại và cô rõ ràng cảm nhận được sự giận dữ đang tuôn ra từ anh ta theo từng đợt sóng. “Bởi vì tôi còn tử tế, nên tôi cho cô chọn cách nắm tay bạn cô mà dắt nhau ra cửa đi.”

Một lần nữa, cô không có cảm giác sợ hãi trước cơn tức giận của anh. Thay vào đó, dường như cô lại thấy thú vị khi mắt anh đang bùng lên giận dữ. Cô đứng dựa vào cửa. “Nếu không thì sao?”

Cô nghiêng đầu về một bên. “Vậy thì có lẽ tôi nên cảnh báo với anh, nếu anh dám động vào tôi một lần nữa, tôi có một khẩu súng bắn điện, có thể giết tới năm mươi nghìn vôn điện vào chính mông anh đấy.”

Anh ta chớp mắt. “Cô giữ súng bắn điện trong người à?”

“Đúng, là một trong số một đồng thứ khác nữa.”

Anh ta lại chớp mắt thêm lần nữa, chậm chạp, như thể không chắc chắn những gì tai mình nghe thấy. “Thứ khác là những gì?”

“Bình xịt cay, nắm đám đông, còi báo động 125 decibels, còng tay và một cái Kubaton”

“Cầm súng điện trong người không bị coi là vi phạm pháp luật sao?”

“Hợp pháp trên bốn mươi tám bang toàn nước Mỹ. Đây là Idaho. Anh nghĩ sao?”

“Cô bị điên!”

Maddie mỉm cười. “Câu đó tôi nghe rồi.”

Anh đứng nhìn chăm chăm vào cô một lúc trước khi lên tiếng, “Cô thường có thói quen chạy khắp nơi và làm ọi người điên tiết lên à?”

Cô cũng thỉnh thoảng làm cho người khác phát điên, nhưng đó chưa bao giờ là thói quen của cô. “Không.”

“À, thế thì chắc có mỗi tôi.”

“Tôi không cố ý trêu tức anh đâu.”

Một bên lông mày rướn lên trên vầng trán rám nắng của anh.

“Thật ra, trước đây tôi không hề cố tình trêu tức anh. Nhưng tôi lại bị dị ứng với việc người ta bắt tôi phải làm gì và không được làm gì.”

“Chết tiệt.” Mick khoanh tay trước bộ ngực lực lưỡng. “Cô cần tất cả những thứ quái quỷ đó để làm gì?”

“Tôi phải phỏng vấn những người không được tốt đẹp cho lắm.” Cô nhún vai. “Mặc dù họ đều bị xích, còng chân và khoá tay vào một cái bàn khi tôi nói chuyện với họ. Hoặc là tôi phỏng vấn qua một tấm kính. Tất nhiên các nhà tù không cho phép tôi mang những vũ khí phòng thân vào đó, nhưng xong việc tôi sẽ lấy lại chúng. Tôi cảm thấy an toàn hơn khi phòng bị kỹ càng.”

Anh lùi lại một bước và nhìn cô từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đến đầu. “Cô trông có vẻ bình thường nhưng thực sự không phải vậy.”

Maddie không biết có nên coi đó là một lời khen hay không. Nhưng nhìn tình hình thì chắc là không phải.

Anh đứng thẳng người và nhìn cô. “Vậy cô cũng định hạ gục cái gã tóc vàng lúc nãy ngồi cạnh cô chứ?”

“Ryan ấy à? Không, nhưng nếu anh ta chơi bài ngựa thì có thể tôi sẽ còng tay anh ta.”

“Gã đó không tốt đẹp gì đâu.”

Nếu cô không sáng suốt hơn thì đã tưởng là Mick đang ghen. “Anh biết anh ta à?”

“Tôi chẳng cần biết gã đó để kết luận câu vừa rồi.”

Chẳng có ý nghĩa gì cả. “Làm sao anh nói kẻ khác là xấu xa khi anh thậm chí không quen người ta?”

Thay vì trả lời câu hỏi, anh nói, “Cô đang chuẩn bị hôn anh ta rồi chứ gì?”

“Thật lố bịch. Tôi chưa từng hôn một người lạ nào trong quán bar kể từ hồi học đại học.”

“Có thể cô đã chán ngán cái cảnh ‘đại khái là đang kiêu sex’ của mình rồi.”

Chán ngán là còn nhẹ đấy. Cô đã ngấy lên tận cổ cái cảnh đó. Nhưng mỗi khi nghĩ đến những cảnh ái ân xác thịt, nóng bỏng và trần tục, người duy nhất cô nghĩ đến là Mick. Ryan đáng yêu thật, nhưng cuối cùng cũng là một gã lạ hoắc gặp ở quán bar, và cô từ lâu đã không quan hệ cái kiểu như vậy nữa. “Không cần phải lo cho cuộc sống độc thân của tôi.”

Mick nhìn xuống miệng, đến cằm và cổ, rồi dừng lại trên ngực cô. Bây giờ đã quá chín giờ, nên cô thấy lạnh là phải. “Cưng ạ, thân hình nóng bỏng kia không phải để dành cho cuộc sống độc thân.” Ngực cô in rõ ra ngoài thân váy cô đang mặc tạo thành hai núm tròn. “Nó cần được vuốt ve, được làm tình.” Mick nhìn lên khuôn mặt cô. “Những cuộc vui nóng bỏng, ướt át, những đêm dài vui vẻ cho đến tận sáng hôm sau.”

Bình thường nếu nghe một gã tuôn ra những lời đó, có lẽ cô đã cho hắn vài gậy. Nhưng khi người đó là Mick, cô lại cảm thấy cái gì đó râm ran. Và cơ thể cô thúc giục cô tự nguyện thực hiện cái nghĩa vụ của tạo hoá đó. “Độc thân là một trạng thái tinh thần.”

“Và là điều chứng minh cho sự điên rồ của cô.”

“Bây giờ ai mới là kẻ xấu xa đây?” Cô chỉnh lại cái dây túi xách để nó không tuột khỏi vai, nhưng Maddie còn chưa kịp vào cái túi thì Mick đã chụp lấy cổ tay cô và ấn nó vào cửa bên cạnh đầu cô.

Cô nhìn lên khuôn mặt anh, cách mặt cô khoảng vài centimet.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Tôi không ngu ngốc mà đứng chờ cô bắn năm mươi nghìn viên vào mông đâu!”

Cô cố nhin cười mà không được. “Tôi chỉ chỉnh lại cái quai túi trên vai thôi.”

“Cô nghĩ tôi bị hoang tưởng cũng được, nhưng tôi không tin đâu.”

“Anh thật sự nghĩ là tôi sẽ bắn anh à?” Trong đầu cô chưa bao giờ gợn lên một ý nghĩ nào như thế.

“Cô không định làm vậy à?”

Cô cười khê. “Không, một người đẹp như anh không đáng phải nhận năm mươi nghìn viên.”

“Tôi không đẹp.” Anh thở phào một cái, hơi thở ấy phả lên mặt và cổ cô. “Cô có mùi dâu tây.”

“Đó là kem dưỡng da của tôi.”

“Cái ngày tôi gặp cô ở cửa hàng dụng cụ Handy Man tôi cũng ngửi thấy mùi dâu tây.” Anh hít mùi hương trên tóc cô, Maddie thấy sốc như chính mình vừa bị điện giật vậy. “Mùi hương của em quyến rũ lắm. Nó làm tôi phát điên đấy.” Mick ấn sát người vào cô. “Khi tôi nhìn thấy em ở góc quán bar, tôi đã muốn được thế này.” Mặt anh giờ đang ở ngay bên cổ cô.

“Tôi tưởng anh muốn đá tôi ra khỏi đây chứ.” Sao tự dưng cô bỗng cảm thấy nóng ran vậy nhỉ? Vài phút trước cô còn đang lạnh đến phát run lên. Còn bây giờ sức nóng đang râm ran trên da cô.

“Tôi sẽ làm thế. Nhưng để sau đi.” Anh thả tay cô ra, nhưng hông vẫn ấn chặt cô vào cửa. Cái cửa anh ta nằm phía bên trái. Nó dài, cứng và cô cảm giác được nó giữa hai đùi cô. Bà Harriet đã nói đúng. Đàn ông nhà Hennessy đều may mắn. “Tôi muốn cảm nhận được mùi hương của em ở chỗ này.” Anh kéo cái áo len của cô xuống và hôn lên một bên vai trần của cô. “Thật mềm mại và có vị thật tuyệt.”

“Tôi thích một làn da mềm mại.” Cô thở nhẹ và nhắm mắt lại. Cô muốn anh hôn cô xuống bên dưới một chút nữa cơ. “Tôi có phần theo chủ nghĩa khoái lạc ở điểm đó đấy.”

“Làm sao một người theo chủ nghĩa khoái lạc lại cùng lúc sống độc thân được?” Anh hỏi bên cổ Maddie.

“Không dễ chút nào.” Và độc thân lại càng khó khăn hơn. Nếu cô không cẩn thận, cái chủ nghĩa khoái lạc trong cô có thể sẽ lấn át nửa kia, và cô sẽ dễ sa vào những thú vui xác thịt. Điều nghe cũng không đến nỗi kinh khủng cho lắm. Chỉ không phải là với anh ta. Cô đưa tay lên mặt anh và cọ lên những sợi râu thưa trên má. “Nhất là khi ở bên cạnh anh.”

Mick phì cười. Âm thanh đầy nam tính phát ra từ sâu trong ngực anh. Mick ngẩng lên, mắt anh đầy ham muốn và đôi lông mi thật dài. Sự ham muốn mãnh liệt đang cháy trong đôi mắt ấy trong khi tay anh đang tìm xuống thắt lưng cô.

“Nếu phải chọn một người đàn ông thì anh là người cuối cùng trên thế giới này.” Cô rướn người lên để chạm môi vào môi anh, Mick cũng nới lỏng sức mạnh đang đè lên người cô. “Và cũng là người tôi khát khao nhất.”

“Cuộc sống thật trở trêu,” anh thì thầm trên môi cô.

Maddie gạt đầu và kiễng chân lên. Đưa tay ra sau đầu Mick, cô ấn đôi môi mình vào môi anh, trong khi tay Mick ôm chặt lấy eo cô. Anh rên khe khẽ trong họng và đưa một tay ra phía sau thắt lưng cô, còn tay kia đặt đằng sau vai cô bên ngoài chiếc áo len. Anh ôm cô vào ngực, và hôn thật ngọt ngào, nhẹ nhàng. Đôi môi anh mới tuyệt làm sao. Anh kéo lưỡi cô sang miệng mình và mút nhẹ.

Chiếc túi của Maddie rơi xuống đất. Cô đưa một tay lên những cơ bắp rắn chắc trên vai và cánh tay anh. Hơi ẩm toả ra từ anh và hâm nóng cho bộ ngực cô, nơi đang áp sát vào ngực anh. Maddie chưa bao giờ là một người tình thụ động. Trong khi anh đang hôn cô, cô luồn tay qua những sợi tóc anh, và tay còn lại thì lẩn sờ trên những đê sườn. Nếu đây không phải là Mick Hennessy, cô đã cởi phăng cái áo trên người anh và cảm nhận làn da trần nhẵn nhụi.

Mick đưa miệng tới bên cổ cô. “Em là người đàn bà cuối cùng nếu tôi phải lựa chọn,” anh nói trong hơi thở gấp gáp. “Nhưng là người duy nhất khiến tôi không thể không nghĩ đến.” Anh dịch tay xuống thấp hơn,

còn hông cô thì ép chặt vào anh. “Không hiểu điều gì ở em khiến tôi si mê đến vậy nhỉ?” Áp chặt hơn nữa vào bụng cô, sức nặng làm hông cô hơi đau.

Hơi hơi thôi. Cô tựa người vào anh trong khi anh đang kéo chiếc áo len xuống cánh tay cô. Anh vớt chiếc áo lông đầu đỏ dưới sàn, nhưng cô cũng không quan tâm nữa. Cô đã thấy đủ nóng rồi. Bàn tay cô đặt trước ngực áo sơ mi của anh, và môi cô tìm đến cổ anh. Cảm giác thật tuyệt vời dưới đầu lưỡi. Da thịt ấm áp và trước mặt cô là một người đàn ông đầy sinh lực. Cô nắm lấy cổ áo anh và chà người cô lên anh đang cương cứng. Đã bốn năm rồi cô không được tận hưởng cái cảm giác thú vị này, và cô nhớ nó vô cùng. Cô mong mỗi những động chạm của bàn tay đàn ông, miệng anh và tiếng rên khe khẽ phát ra sâu trong cuống họng anh.

Ngón tay anh tìm tới cái nút của dây áo đằng sau cổ cô, kéo mạnh cho đến khi dải áo tuột ra trong tay anh. Anh kéo dải áo xuống trong khi lưỡi một lần nữa tìm đến lưỡi cô. Lần này không còn là nụ hôn ngọt ngào mềm mại. Nó đầy nhục dục và mạnh mẽ, ngẫu nhiên và đầy ham muốn. Cô tận hưởng tất cả cảm giác đó. Đáng lẽ cô có thể chặn anh lại. Nhưng cô không muốn thế. Chưa muốn, khi mà cô càng lúc càng khao khát. Phần trên của chiếc váy tuột xuống tới thắt lưng, Mick đưa hai tay lên hai gò bồng đảo của cô bên ngoài chiếc áo nịt không dây. Cái khung bằng kim loại giúp chiếc áo ôm chặt vào khuôn ngực cỡ DD của cô. Anh chà nhẹ tay lên hai cái núm in ra bên ngoài áo ngực bằng cotton. Cô ép sát hơn nữa vào người anh. Chạm vào nơi anh đang nhô lên cứng ngắc. Anh rên lên khe khẽ trong miệng cô. Cô gọi cảm và thật khiến người ta choáng váng. Da cô ngứa râm ran, và cô cảm nhận được sức nặng của bộ ngực đang căng lên. Đã quá lâu cô không cảm nhận được sự khoan khoái này, cô vuốt tay dọc theo ngực anh, qua cái dây lưng quần và xuống dưới. Ở đó cô cảm nhận được nó.

“Chạm vào anh đi.” Anh rên rỉ vào miệng cô. Maddie làm theo. Bản lĩnh trong cô biến mất và thay vào đó là cảm giác ướt át, nhức nhối. Nó thúc giục Maddie kéo tay anh vào giữa hai chân và chạm vào đó bên ngoài quần cô, và... Cô buông tay ra. “Dừng lại.”

Anh ngẩng đầu lên. “Chỉ một chút nữa thôi.”

Một phút nữa khoái cảm sẽ không cho phép cô dừng lại nữa. “Không.” Cô lùi lại một bước và tay anh rời khỏi người cô. “Anh biết là chúng ta không thể mà. Chúng ta không bao giờ có thể làm chuyện đó được. Cô nhìn anh trong khi hai tay đang buộc lại dây áo đằng sau cổ. “Không thể là anh và tôi.”

Anh ta lắc đầu, đôi mắt hơi dại một chút. “Anh nghĩ lại rồi.”

“Chẳng có gì để nghĩ lại cả.” Anh là Hennessy và cô là Maddie Jones. “Tin tôi đi, anh là người cuối cùng để tôi có thể ngủ cùng. Và tôi cũng là người đàn bà cuối cùng trong số những lựa chọn của anh.”

“Ngay bây giờ anh không nhớ lý do là gì cả.”

Cô nên nói với anh. Tất cả. Rằng cô thật sự là ai và hai người đang ở vị trí nào. “Bởi vì...” Cô liếm môi và nuốt cục nghẹn trong cổ, họng cô tự dừng khô cứng lại. Nhục dục kéo họ lại với nhau, một lực hút nóng bỏng không thể cưỡng lại được. Cổ anh đỏ lên do cô vừa “đánh dấu” lên đó, và đôi mắt xanh kia đang nhìn cô với sự khát khao. Và cô không thể để tất cả những ham muốn mãnh liệt trong đôi mắt đó biến mất và thay vào đó là sự khinh ghét, ghê tởm. Không phải là bây giờ. Vào một lúc khác. “Bởi vì tôi đang viết sách về bố mẹ anh và Alice Jones. Và tôi có ngủ với anh thì sự thật đó cũng không thay đổi. Nó chỉ làm mọi thứ tồi tệ hơn thôi.”

Anh lùi lại mấy bước và ngồi lên mép bàn. Mick hít một hơi dài rồi đưa hai tay lên vuốt tóc. “Tôi đã quên mất điều đó.” Anh buông thông tay. “Mấy phút vừa rồi, tôi đã quên mất rằng cô đến đây để đào bới quá khứ và biến cuộc sống của tôi thành địa ngục.”

Maddie cuối xuống nhặt cái túi xách, “Tôi rất tiếc.” Cô thực lòng cảm thấy vậy, nhưng tiếc nuối cũng đâu có thay đổi được điều gì? Cô đã ước mọi thứ có thể thay đổi.

“Hai tiếng ‘rất tiếc’ không đủ để dừng việc đó lại.”

“Không,” cô nói trong khi mở nắm đấm cửa ra vào. “Không phải tiếc vì chuyện đó.”

“Bao lâu hả Maddie?”

“Ý anh là sao?”

Anh hít thở một hơi thật sâu. “Cô sẽ ở lại đây và làm đảo lộn cuộc sống của tôi trong bao lâu nữa?”

Hỏi hay đấy. “Tôi không biết. Có thể tới mùa xuân năm sau.”

Anh cúi xuống nhìn chân mình. “Chết tiệt.”

Cô đeo cái túi lên vai và nhìn anh. Anh đang ngồi đó với mái tóc đen lờm chờm do tay cô làm rối. Cô cố nén để không chạy lại đó vuốt lại tóc cho anh.

Anh ngẩng lên. “Rõ ràng chúng ta không thể ở cùng nhau vài thước thế này mà không lao vào nhau. Tôi đã nói cô tránh xa quán bar của tôi rồi mà chẳng khác nào vấy mảnh vải đỏ trước mặt con bò tót. Nên tôi sẽ nói lại lần nữa, cô hãy tránh thật xa hai quán bar của tôi ra.”

Ngực cô vừa giãn ra lại vừa như thắt lại. “Anh sẽ không thấy tôi ở đây nữa đâu,” cô cam đoan và mở cửa bước ra ngoài, nơi đang nồng lên mùi bia và tiếng nhạc đồng quê inh ỏi. Cô hướng tới phía Adele. Khi bước chân vào đây cô đã tự hỏi không biết Mick có đá cô ra khỏi quán như khi anh đe dọa cô không.

Nhưng giờ cô đang nghĩ có khi anh làm vậy lại tốt hơn.

Mick đóng cửa văn phòng và tựa lưng vào đó. Anh nhắm mắt và đưa một tay xuống ấn vào nơi đang cương cứng. Nếu Maddie không ngăn anh lại, có lẽ anh đã đưa tay lên đùi cô, tháo hết những thứ cô mặc trên người và làm tình ngay tại đây, ngay ở cánh cửa này. Anh hy vọng lúc đó sẽ đủ tỉnh táo để bấm cái khoá cửa vào trước. Nhưng anh không chắc mình có thể nhớ được điều đó.

Anh buông tay xuống và đi vòng qua cái bàn. Cái áo len màu đỏ của cô đang nằm trên sàn, anh nhặt nó lên trước khi ngồi vào ghế, trong khi mắt nhìn vô thức vào cái kết kê sát tường phía bên kia. Vừa rồi, anh đã cực kỳ sốc khi nhìn thấy Maddie ngồi đó, nhâm nhi ly martini như thể lời nói của anh chẳng có chút trọng lượng nào với cô. Choáng váng như bị cái súng điện trong túi cô dí vào người vậy. Nhưng trên tất cả những điều đó là một nỗi tức giận và sự thôi thúc muốn được tận hưởng mùi hương trên cổ của cô.

Nhìn thấy cô cười nói với gã Aussie, anh cũng thấy một cảm giác gì đó. Một cái gì hơi khó chịu trong người. Cái gì đó khiến anh muốn vật đầu cái kẻ đang nói chuyện với cô ta. Thật nực cười. Anh chẳng thù hận gì với nhà Aussie cả, và lại càng chẳng có quan hệ gì với Maddie Dupree. Anh chẳng có cảm giác gì với cô, ngoại trừ tức giận, và cả ham muốn cuồng nhiệt nữa. Một khao khát cháy bỏng được vùi mặt vào cổ cô khi ấn mình vào sâu bên giữa cặp đùi mềm mại của cô. Hết lần này đến lần khác.

Có một cái gì đó ở Maddie, ngoài thân hình nóng bỏng và khuôn mặt xinh đẹp kia. Cái gì đó còn hơn cả mùi hương trên da thịt cô và khuôn miệng tinh nghịch. Nó hút ánh mắt anh vào chiếc bàn ở góc quán tối tăm cho dù quá bar đang chật ních người. Một cái gì đó không thể định nghĩa được, nhưng khiến anh phải hôn cô, chạm vào cô và ôm chặt cô vào ngực như thể cô thuộc về nơi đó, dù thực tế cô phải tránh xa anh.

Anh đưa chiếc áo len lên gần mặt. Nó có mùi hương của cô. Ngọt ngào như mùi dâu tây, và anh vùi nó xuống bàn.

Vài tuần trước, cuộc sống của anh vẫn đang tốt đẹp. Anh đã lên kế hoạch cho tương lai và trong đó không có chỗ cho quá khứ. Một quá khứ anh đã rất cố gắng để lãng quên.

Mọi thứ thay đổi khi Maddie cùng chiếc Mercedes đen của cô tới thị trấn này và làm đảo lộn cuộc sống của anh.

13. Chương 10

Chương 10

Phải hơn một tuần Maddie mới lần ra dấu vết người bạn và hàng xóm của mẹ cô khi sống ở nhà lưu động Roundup. Một thời gian ngắn sau khi mẹ cô qua đời, Trina Olsen-Hays bán căn nhà của mình và chuyển

tới Ontario, bang Oregon. Bà lấy một anh lính cứu hỏa vào giữa những năm 80, có ba đứa con đều đã lớn và hai đứa cháu. Giờ đây ngồi trước mặt bà trong quán cà phê, ký ức trong Maddie vụt hiện lên hình ảnh của một người phụ nữ nặng nề với mái tóc đỏ búi cao, làn da lấm chấm tàn nhang và đôi lông mày xám phun. Cô còn nhớ mỗi khi nhìn vào đôi lông mày đó, cô lại cảm thấy có chút sợ hãi. Việc gặp Trina còn gợi lại những quá khứ mờ nhạt về chiếc mền bông màu hồng với những cái chấm tròn. Cô cũng không biết tại sao và điều đó có ý nghĩa gì. Chỉ là cô cảm thấy ấm áp và an toàn khi được cuộn mình trong đó.

“Alice là một cô gái tốt,” Trina nói khi đang dùng cà phê và bánh hồ đào. “Trẻ nữa.”

Maddie liếc nhìn cuốn băng ghi âm đặt trên bàn giữa hai người. Rồi sau đó lại nhìn Trina. “Lúc đó cô ấy hai mươi bốn tuổi.”

“Chúng tôi từng chia nhau một chai rượu và nói chuyện về tương lai. Tôi muốn được nhìn ngắm cả thế giới, còn Alice chỉ muốn lấy chồng.” Trina lắc đầu và cắn một miếng bánh. “Có lẽ vì cô ấy có một đứa con nhỏ. Tôi không biết nữa, nhưng cô ấy chỉ muốn tìm một người đàn ông, kết hôn và tiếp tục có thêm con cái.”

Maddie không hề biết là mẹ cô từng nghĩ đến chuyện có thêm con, nhưng cô cho rằng điều đó cũng không có gì sai. Nếu mẹ cô còn sống, chắc chắn cô sẽ có một em trai hoặc em gái, hoặc là cả hai. Không phải lần đầu tiên cô bị choáng khi nghĩ đến việc cuộc sống của cô sẽ thay đổi hoàn toàn như thế nào nếu không có Rose Hennessy. Maddie yêu cuộc sống của mình. Cô sẽ không thay đổi vì bất cứ cái gì, nhưng thỉnh thoảng cô cũng tự hỏi không biết mọi sự sẽ khác biệt đến mức nào nếu không có chuyện xảy ra ngày xưa.

“Bà có biết cả Loch và Rose Hennessy không?” Khi cô nhìn Trina - người đang ngồi đối diện, cô tự hỏi không biết mẹ cô sẽ để kiểu tóc gợn sóng cổ điển hay sẽ thay đổi mẫu tóc liên tục nữa.

“Họ lớn tuổi hơn tôi, nhưng tôi biết cả hai người họ. Rose thì... không thể dự đoán được.” Trina uống một ngụm cà phê. “Và Loch có một vẻ hấp dẫn trời phú. Hèn gì Alice lại yêu anh ta. Ý tôi là mọi người đều như vậy. Hầu hết chúng tôi đều biết chuyện đó.”

“Bà có biết Loch cảm giác thế nào về Alice không?”

“Tôi chỉ biết là cô ấy cứ tin rằng anh ta sẽ rời bỏ gia đình để đến với cô ấy.” Trina nhún vai. “Nhưng phụ nữ nào cặp với anh ta chẳng nghĩ vậy. Chỉ có Loch là không. Tất nhiên rồi, anh ta có người tình, nhưng sẽ không bao giờ bỏ Rose.” “Vậy theo bà cái gì làm cho chuyện tình của Loch và Alice khác biệt? Điều gì đã làm cho Rose quá sức chịu đựng và lấp đạn đầy súng rồi lái xe tới Hennessy’s tối hôm đó?”

Trina lắc đầu. “Tôi thì nghĩ là cô ấy đã phải dồn nén quá nhiều.”

Có thể.

“Hay là vì Alice trẻ và xinh hơn những người khác rất nhiều. Ai mà biết được. Những gì tôi nhớ là Alice yêu Loch sau một thời gian cực ngắn. Cô sẽ không tưởng tượng được cô ấy yêu điên cuồng sau khoảng thời gian ngắn thế nào đâu.”

Sau khi đọc nhật ký của mẹ cô, Maddie thực ra có thể hiểu điều đó.

Trina lại cắn thêm một miếng bánh. Bà vừa nhai vừa nhìn vào miệng Maddie. Đôi lông mày bà nhíu lại, và bà nhìn lên đôi mắt cô. “Tôi nhận ra cái miệng của cô. Cô là con gái của Maddie đúng không?”

Maddie gật đầu. Được nói ra điều đó đúng là một sự giải thoát.

Trina mỉm cười. “Thế nào? Tôi luôn tự hỏi không biết cháu ra sao khi bà dì cháu tới đem cháu đi.”

“Đó là bà dì của cháu, và cháu tới Boise cùng với bà ấy. Mùa xuân năm trước bà mới qua đời. Đó cũng là lúc cháu phát hiện ra nhật ký của mẹ và thấy tên cô trong đó.”

Trina với qua cái bàn và vỗ nhẹ vào tay Maddie. Cái chạm nhạt nhẽo và có vẻ hơi lúng túng. “Alice sẽ rất tự hào về cháu.”

Maddie muốn nghĩ như vậy, nhưng cô sẽ không bao giờ biết chắc được điều đó.

“Vậy, cháu đã có gia đình chưa? Có con chưa?”

“Chưa ạ.”

Trina vỗ lên tay cô một lần nữa, sau đó cầm lấy cái đĩa. “Cháu vẫn còn trẻ. Vẫn còn nhiều thời gian mà.”

Maddie chuyển chủ đề. “Cháu nhớ lảng máng về những cái chăn có chấm tròn trang trí. Cô có nhớ chút nào về chúng không?”

“Hừm.” Bà cắn một miếng bánh và nhìn lên trần nhà ngẫm ngợi. “Có.” Bà cúi xuống nhìn Maddie cười. “Alice may nó cho cháu, và cô ấy còn thường cuộn cháu lại trong đó như...”

“Như một cái bánh cuộn,” Maddie tiếp lời, những kỷ niệm về người mẹ vụt thoáng qua đầu cô. Con là cái bánh cuộn lốm đốm của mẹ. Giả sử Maddie là phụ nữ đa cảm thì cảm giác nhói trong tim đó có thể làm cô khóc ngon lành. Nhưng Maddie chưa bao giờ là người dễ xúc động cả. Cô có thể đếm trên đầu ngón tay những lần cô khóc từ khi trưởng thành. Cô cũng không coi mình là một người lạnh lùng. Nhưng từ lâu cô đã biết những giọt nước mắt chẳng giải quyết được chuyện gì.

Cô hỏi chuyện Trina thêm bốn mươi lăm phút nữa trước khi cuốn gói sổ sách, băng ghi âm và hướng thẳng tới Boise. Chiều hôm đó cô lại phải thử thêm một bộ váy phù dâu nữa. Và cô gặp các bạn ở tiệm váy cưới Nan trước khi ăn vội bữa trưa muộn với họ và lại quay đầu về phía nhà ở Truly.

Cô dừng lại ở tiệm Value Rite để mua mấy cuộn giấy vệ sinh và sáu lon Cô ca ăn kiêng. Cửa hàng tạp hóa trưng bày những cái chuông gió và bình thức ăn cho chim ruồi. Cô chọn một chiếc chuông gió màu xanh lá cây đơn giản. Cô chưa bao giờ có bình thức ăn cho chim ruồi nên cô với lấy một cái và đọc tờ hướng dẫn. Ngớ ngẩn, ngớ ngẩn thật. Chắc chắn là cô sẽ biến khỏi đây trước mùa hè năm sau, việc gì phải tốn công trang trí nhà cửa nữa. Nhưng cô vẫn đặt cái bình thức ăn cho chim ruồi bên cạnh mấy lon Coca. Cô có thể đem nó theo lúc nào bán nhà cơ mà. Cô mua ngôi nhà đó cũng cốt để đầu tư. Cô chỉ là một phụ nữ. Một phụ nữ không cần đến hai ngôi nhà, nhưng theo cô cũng chẳng cần phải bán làm gì vội.

Carleen Dawson đang đứng ở quầy thức ăn cho chó, vừa xếp mấy cái xích và dây đeo cổ chó lên giá vừa nói chuyện với một người phụ nữ tóc đen, dài. Maddie mỉm cười khi thấy bà ta đẩy cái xe qua, ngắt quãng câu nói của Carleen.

“Cô ta đấy,” Maddie nghe thấy Carleen nói. Cô vẫn tiếp tục bước cho đến khi cảm giác có một bàn tay đặt lên cánh tay mình.

“Cho tôi xin một phút.”

Cô quay lại và nhìn vào đôi mắt màu xanh lá. Mấy sợi tóc con đằng sau gáy cô dựng lên, râm ran như thể nói đáng lẽ cô phải biết cô gái này. Cô gái mặc cái gì đó chắc là đồng phục, và có lẽ cô ta làm ở một nhà hàng hoặc quán ăn nào đó. “Vâng?”

Người phụ nữ bỏ tay xuống. “Tôi là Meg Hennessy, và cô đang viết chuyện về bố mẹ tôi.”

Meg. Chẳng trách Maddie thấy cô ta quen. Từ các bức ảnh của Rose mà ra. Nếu Mick là hình ảnh của Loch thì Meg trông giống mẹ cô ta kinh khủng. Cái cảm giác râm ran sau gáy lan xuống xương sống, giống như cô đang phải nhìn vào mắt một tên giết người vậy. Mẹ cô ta là tên giết người, nhưng rõ ràng Meg cũng ngây thơ vô tội, giống cô. “Đúng vậy.”

“Tôi trước đây từng đọc sách của cô. Cô viết về những vụ án giết người hàng loạt. Những sự thật giật gân. Nhưng mẹ tôi không phải vậy.”

Maddie không muốn nói chuyện ở đây, nhất là trong một cửa hàng tạp hóa với Carleen đang đứng ngoài trông vào. “Có lẽ cô cũng muốn chúng ta nói chuyện này ở một nơi nào khác chứ nhỉ?”

Meg lắc đầu và mái tóc đen của cô lắc lư sau gáy. “Mẹ tôi là người tốt.”

Đó còn là vấn đề phải tranh luận, nhưng không phải ở đây, giữa cửa hàng Value Rite như thế này. “Tôi viết dựa trên sự thật khách quan.” Và thực sự là như vậy. Cô đã viết về những sự thật có phần khó nghe về mẹ cô. Điều mà cô hoàn toàn có thể đánh bóng một cách dễ dàng.

“Tôi cũng hy vọng như vậy. Tôi biết Mick không muốn nói với cô về chuyện này. Tôi hiểu cảm giác của nó, nhưng rõ ràng là cô vẫn viết, bất kể chúng tôi có tham gia hay không.” Cô ta với cái ví lôi ra một tờ giấy bạc gói kẹo cao su và một cái bút. “Tôi chẳng hiểu sao cô lại thấy cái chết của cha mẹ tôi đáng viết thành

tiểu thuyết, chắc chỉ có cô hiểu,” cô ta vừa nói vừa viết cái gì đó vào mặt trong của tờ giấy bạc. “Hãy gọi tôi nếu cô có gì cần hỏi.”

Maddie không dễ bị sốc, nhưng khi Meg đưa cho cô tờ giấy, cô bất ngờ đến nỗi không biết phải nói câu gì. Cô liếc nhìn số điện thoại và gấp đôi tờ giấy.

“Có thể cô đã nói chuyện với họ hàng của cô hầu bàn đó.” Meg đút cái bút lại vào ví, mái tóc đen của cô xòa xuống gò má xanh xao của cô. “Tôi dám chắc là họ nói dối về gia đình tôi.”

“Alice chỉ có một người thân duy nhất thôi. Con gái của bà ấy.”

Meg ngẩng lên, vén tóc ra sau tai. “Tôi không biết cô ta nói với cô những gì. Thậm chí xung quanh đây chẳng có ai nhớ cô ta. Có lẽ cô ta cũng ở đâu đó bất thành linh chui ra như bà mẹ chuyên đi phá hoại gia đình người khác của cô ta.”

Maddie siết chặt tay cầm của chiếc xe đẩy hàng, nhưng cô vẫn cố nở một nụ cười vui vẻ. “Cô ta rất giống mẹ, và tôi nghĩ cũng như cô giống mẹ cô vậy.”

“Tôi chẳng có điểm nào giống mẹ.” Meg đứng thẳng lên, có vẻ lên giọng một chút. “Mẹ tôi giết người chồng phản bội, còn tôi thì ly dị chồng.”

“Thật tệ là mẹ cô không chọn phương án hay hơn là ly dị.”

“Thỉnh thoảng người ta bị cùng quẫn.”

Lộn ruột! Maddie đã nghe cái câu bào chữa đó quá nhiều lần mỗi khi phỏng vấn bọn tâm thần không ổn định. Cũng như câu biện hộ “Cô ta làm tôi không thể chịu đựng được nên tôi đã đâm cô ta một trăm năm mươi phát.” Cô đút mảnh giấy gói kẹo cao su vào túi và hỏi “Chuyện tình cảm của cha cô với Alice thì có gì mà làm mẹ cô phải cùng quẫn?”

Maddie chờ đợi câu trả lời tương tự như tất cả những lần trước mỗi khi cô đặt câu hỏi đó: một cái nhún vai. Nhưng không; thay vào đó Meg đang bận lục túi một lần nữa. Cô lôi ra một chùm chìa khóa và sau đó khoanh tay trước ngực.

“Tôi không biết.” Cô lắc đầu.

Cô ta nói dối. Maddie nhìn vào đôi mắt màu xanh lá của Meg. Còn Meg thì quay ra nhìn mấy túi thức ăn cho chó mèo hiệu Purina ONE và Beggin’ Strips. Cô ta phải biết cái gì đó. Cái gì đó cô ta không muốn nói ra.

“Chỉ có ba người biết chuyện gì xảy ra tối hôm đó. Bố tôi, mẹ tôi và cô hầu bàn đó. Họ đều chết rồi.” Meg móc tay vào cái móc chìa khóa và nắm lấy chùm chìa khóa trong tay. “Nhưng nếu cô muốn biết sự thật về cuộc sống của mẹ tôi thì cứ gọi cho tôi, tôi sẽ kể cho cô nghe,” cô ta nói rồi quay gót bước đi.

“Cảm ơn. Tôi sẽ gọi,” Maddie trả lời, mặc dù cô không hề bị thái độ hăm dọa giúp đỡ của Meg lừa phỉnh. Cô nghi ngờ cái sự thật về Loch và Rose mà Meg nói sẽ kể cho cô. Trong phiên bản của cô ta, chắc chắn mọi thứ sẽ được đánh bóng và tô vẽ.

Cô đẩy xe đến chỗ quầy tính tiền và đặt hàng hóa lên quầy. Mick đã nhắc đến việc chị anh ta có thể khó tính. Liệu cô ta có bị thần kinh không ổn định như mẹ cô ta không nhỉ? Maddie cảm nhận được thái độ thù địch và oán giận của Meg đổ lên đầu mẹ cô và cả cô nữa. Meg thậm chí còn không muốn nhắc đến cái tên Alice, nhưng rõ ràng cô ta biết gì đó về tối hôm ấy. Maddie chắc chắn như vậy. Dù đó là gì, Maddie cũng sẽ tìm cho ta. Cô còn moi được thông tin của những người thông minh hơn và chưa đựng nhiều bí mật hơn Meg Hennessy cả vạn lần.

Khi Maddie bước vào nhà sau khi đã đi vắng cả ngày, chào đón cô là mùi chuột chết thối um. Tuần trước, Erni đã đến và đặt bẫy. Kết quả, Maddie tìm thấy xác chuột chết ở khắp nhà. Cô đặt cái túi mua ở cửa hàng Value Rite lên bàn bếp, sau đó rút vài cái khăn giấy. Cô nắm lấy cái đuôi nó và đem nó ra thùng rác.

“Cô đang làm gì thế?”

Maddie ngoảnh mặt lại, nhìn vào khoảng bóng tối tạo ra bởi những cây thông cao ngất. Lọt vào tầm mắt cô là hai cậu bé ăn mặc như lính chiến.

Cô gơ con chuột lên. “Vứt cái này vào thùng rác.”

Travis Hennessy gãi lên má bằng nòng khẩu súng đồ chơi mang hiệu Nerf. “Cái đầu của nó có đứt lia ra không?”

“Rất tiếc là không.”

“Chán quá nhỉ.”

Cô vứt xác con chuột vào thùng rác.

“Bố mẹ cháu chuẩn bị đến Boise đây,” Pete thông báo. “Vì dì cháu vừa sinh em bé.”

Maddie quay lại và nhìn Pete. “Thật à? Tin tốt lành đấy nhỉ!”

“Vâng, và Pete sẽ ở nhà cháu vào buổi tối.”

“Bố chuẩn bị dẫn cháu sang nhà Travis. Bố cháu nói chú Mick muốn đi uống rượu.” Pete nạp đạn cho khẩu súng đồ chơi với những cái phi tiêu bằng cao su. “Tên của hai đứa bé là Isabel và Lilly.”

“Các cháu có biết nếu...”

Louie gọi hai cậu bé làm ngắt lời Maddie. “Hẹn gặp lại cô sau.” Bọn chúng đồng thanh nói, sau đó quay gót và biến mất dạng sau những cái cây.

“Tạm biệt.” Cô đóng lại nắp thùng rác và quay trở vào nhà. Cô rửa tay và lau chùi sàn nhà chỗ vừa phát hiện con chuột chết. Lúc này là hơn bảy giờ, cô bỏ một miếng ức gà vào cái lò nướng George Foreman. Cô trộn salad và dùng bữa kèm hai ly rượu. Maddie đã có một ngày dài. Sau khi đã ăn uống xong xuôi, cô bỏ đĩa vào máy rửa chén. Cô thay bộ quần áo đang mặc bằng một chiếc quần dài Victoria’s Secret rộng rãi với chữ PINK in ngang hông, và một cái áo lạnh ngắn tay có mũ màu da trời. Sau đó cô buộc mở tóc thành cái đuôi ngựa phía sau.

Một tập giấy ghi nhớ màu vàng nằm trên bàn làm việc, cô cầm lấy nó trước khi bật thêm vài bóng đèn và nằm thư giãn trên ghế sofa. Cô với cái điều khiển và chợt nghĩ đến Meg và cuộc nói chuyện của họ ở cửa hàng Value Rite. Nếu Meg đã nói dối việc không biết động cơ của Rose thì cô ta cũng có thể nói dối về những thứ khác. Những thứ Maddie không thể chứng minh hay bác bỏ.

Trên ti vi kênh A&E đang chiếu phim Cold Case Files, Maddie vứt cái điều khiển sang một bên. Cô đặt chân lên cái bàn cà phê và ngắm nghĩ lại những ấn tượng của cô về Meg. Rồi cô viết một danh sách những câu định hỏi, và khi đang tới câu “Cô có nhớ gì về buổi tối hôm cha mẹ cô qua đời không?” thì chuông cửa réo lên.

Lúc này đã chín giờ rưỡi, và qua cái lỗ trên cửa cô nhìn thấy người đàn ông duy nhất từng vào nhà cô hay từng đứng trên bậc thềm nhà cô. Đã hơn một tuần sau khi cô hôn Mick trong phòng làm việc của anh ta ở quán Mort’s. Tám ngày sau khi anh ta cởi những cái khuy trên áo cô và khiến cô lúc nào cũng mong được gặp anh. Hôm nay anh ta không đeo một bộ mặt hạnh phúc, nhưng cơ thể cô dường như chẳng quan tâm. Bụng cô có cái gì đó nhói lên khi cô mở cánh cửa.

“Tôi vừa nói chuyện với Meg.” Anh ta vừa nói vừa đứng chống nạnh, với tất cả sự kích thích sôi sục và hiếu chiến của một người đàn ông.

“Chào, Mick.”

“Tôi nghĩ là tôi đã nói rõ với cô hãy tránh xa chị tôi ra cơ mà.”

“Còn tôi tưởng đã nói với anh là tôi không phục tùng mệnh lệnh của anh cơ mà.” Maddie khoanh tay trước ngực và nhìn chòng chọc vào anh. Bóng đêm nhàn nhạt bắt đầu phủ lên người anh với ánh sáng xám mờ và khiến đôi mắt anh xanh đến lạ lùng. Tiếc một điều là anh ta hách dịch không chịu nổi.

Họ nhìn nhau chằm chằm một lúc, rồi anh ta bỏ thông tay xuống hai bên sườn, “Chúng ta định đứng đây nhìn nhau hết đêm à? Hay cô có định mời tôi vào nhà không?”

“Cũng được.” Cuối cùng thì cô cũng mời anh vào nhà, nhưng cô không có vẻ sung sướng hơn hờ hững gì với chuyện đó. “Anh sắp sửa cư xử thô lỗ với tôi đúng không?”

“Tôi không bao giờ thô lỗ.”

Cô nhướn một bên mày.

“Tôi sẽ cố tỏ ra tử tế.”

Chỉ phần nào thôi, Maddie nghĩ. “Anh cố và đừng đưa lưỡi vào miệng tôi nữa nhé.”

“Còn tùy. Cô cũng kiềm chế đừng có đụng tay vào chỗ đó của tôi.”

“Đồ bệnh hoạn.” Cô quay người đi vào phòng khách, mặc kệ anh ta tự dẫn xác vào.

Tập giấy ghi chú màu vàng nằm ngửa mặt trên bàn cà phê, cô úp nó xuống khi anh ta bước vào phòng.

“Tôi biết Meg bảo cô gọi cho chị ấy.”

Maddie với cái điều khiển và tắt ti vi. “Đúng rồi, cô ấy nói thế đấy.”

“Cô không được gọi.”

Cô đứng thẳng người lên. Đặc trưng của anh ta là cứ nghĩ mình có thể ra lệnh cho cô. Anh ta đứng trong nhà cô, cao lớn và bệ vệ, như thể anh ta làm vua trong cái lâu đài của cô vậy. “Tôi tưởng anh phải biết từ lâu là tôi không làm theo lệnh của anh chứ?”

“Đây không phải là một trò chơi, Maddie.” Anh ta mặc cái áo phong cổ bẻ đen của quán bar Mort’s được nhét trong quần Levi’s cạp trễ. “Cô không biết Meg. Cô không biết chị ấy sẽ trở nên thế nào đâu.”

“Vậy sao anh không nói cho tôi nghe?”

“Phải rồi,” anh ta giễu cợt. “Để cô có thể viết về chị ấy trong cuốn sách của cô chứ gì?”

“Tôi đã nói là tôi không viết về anh và chị gái anh.” Cô ngồi trên một bên thành của chiếc ghế sofa và gác một chân lên bàn cà phê. “Nói thẳng ra là, anh chẳng có cái quái gì thú vị để viết cả, Mick ạ.” Chúa ơi, một lời nói dối trắng trợn đến nỗi cô cũng phải ngạc nhiên sao mũi mình không bị dài ra.

Anh nhìn cô. “À ra thế.”

Cô đưa một tay lên ngực. “Tôi đã tránh xa Meg như anh yêu cầu, nhưng cô ấy tiếp cận và nói chuyện với tôi. Tôi không đến gần cô ấy.”

“Tôi biết điều đó.”

“Cô ấy là một người lớn. Cô ấy lớn tuổi hơn cả anh kia mà. Cô ấy có thể tự quyết định liệu có nên gặp và nói chuyện với tôi hay không.”

Anh ta tiến tới cái cửa sổ kiểu Pháp và nhìn ra hiên sau và cái hồ bên ngoài. Ánh sáng từ chiếc đèn gần cái ghế sofa chiếu lên vai và một nửa mặt anh. “Chị ấy lớn tuổi hơn thật, nhưng không dễ đoán chút nào.” Anh ta im lặng một hồi, rồi ngoái cổ lại nhìn cô. Mick đổi giọng: cái lối hạch sách của anh ta biến mất, “Làm sao cô biết được dấu chân của mẹ tôi in khắp quán bar? Nó nằm trong báo cáo của cảnh sát à?”

Maddie từ từ đứng dậy. “Đúng vậy.”

Cô hầu như không nghe câu hỏi thứ hai của anh ta. “Còn gì nữa?”

“Có những bức ảnh chụp dấu chân của bà ấy.”

“Chúa ơi.” Anh ta lắc đầu. “Ý tôi là, trong bản báo cáo đó còn có gì nữa?”

“Những thứ bình thường thôi. Mọi thứ từ thời gian họ tới đó cho đến vị trí của xác chết.”

“Thế cha tôi đã sống thêm được khoảng bao lâu?”

“Khoảng mười phút.”

Anh đứng đôn hết trọng lượng lên một chân và khoanh tay trước khuôn ngực vạm vỡ. Anh im lặng thêm vài giây nữa rồi nói, “Bà ấy đáng lẽ có thể đi xe cứu thương và cứu được tính mạng ông ấy.”

“Có thể.”

Anh nhìn cô qua một khoảng cách ngắn giữa hai người. Lần này cảm xúc đang bùng cháy trong đôi mắt xanh của anh ta. “Mười phút là quá dài để một người vợ đứng nhìn chồng quần quai và chảy máu cho đến chết.”

Cô bước thêm vài bước đến bên anh. “Đúng thế.”

“Ai đã gọi cảnh sát?”

“Mẹ anh gọi. Ngay trước khi bà ấy tự kết liễu đời mình.”

“Vậy là bà ấy chờ để chắc chắn cha tôi và cô phục vụ đã chết hẳn rồi mới gọi cảnh sát.”

Maddie dừng lại. “Cô phục vụ cũng có một cái tên đấy.”

“Tôi biết.” Anh ta cười buồn. “Từ khi lớn lên bà tôi đã gọi cô ta là ‘cô phục vụ’. Đó là thói quen thôi.”

“Anh không biết gì thêm nữa à?”

Anh ta lắc đầu. “Bà tôi không nói về những việc không hay. Tin tôi đi, mẹ tôi đã giết bố tôi và Alice Jones là sự việc đứng đầu trong danh sách những thứ chúng tôi không bao giờ đề cập đến. Cô có ảnh chứ?”

“Có.”

“Cô có mang theo à?”

Cô nghĩ ngợi một lúc xem nên trả lời làm sao, và quyết định sẽ nói sự thật. “Đúng.”

“Còn gì nữa không?”

“Bên cạnh những bản báo cáo và ảnh chụp hiện trường của cảnh sát, tôi còn có những cuộc phỏng vấn, các bài báo, bằng biểu và báo cáo của nhân viên giám định pháp y.”

Mick mở cái cửa sổ kiểu Pháp và bước ra ngoài. Những cây thông nặng cao vút lòa xòa in bóng lên thêm nhà, xua đi màu xám lặng lẽ của hoàng hôn. Một làn gió nhẹ thoảng vào không gian buổi tối mùi gỗ thông và làm bay bay những sợi tóc trước trán của Mick. “Lúc mười tuổi, một lần tôi đã lên thư viện định nghiên cứu các bài báo cũ về sự việc đó. Nhưng người thủ thư lại là bạn của bà tôi nên tôi bỏ đi.”

“Anh đã bao giờ đọc bản báo cáo nào về tối hôm đó chưa?”

“Chưa.”

“Anh có muốn đọc không?”

Anh ta lắc đầu. “Không. Tôi không nhớ gì nhiều về bố mẹ tôi, đọc về những gì xảy ra tối hôm đó sẽ chỉ phá hoại những ký ức còn lại của tôi.”

Cô cũng vậy, chẳng nhớ gì nhiều về mẹ cô. Gần đây, với sự giúp sức của mấy quyển nhật ký, một số kỷ niệm mới dần quay trở lại. “Có thể là không.”

Anh ta cười, nhưng không cố ý làm vẻ hài hước. “Trước khi cô xuất hiện ở thị trấn này, tôi chẳng hề biết là mẹ tôi đã đứng nhìn bố tôi qua đời. Tôi không biết là bà lại ghét ông ấy đến vậy.”

“Có thể bà ấy không ghét. Cả yêu và ghét đều là những cảm xúc mạnh mẽ. Người ta vẫn hay giết chết người mình yêu. Tôi không hiểu vì sao lại thế, nhưng chắc chắn là có những chuyện như vậy.”

“Đấy là một thứ gì đó, không phải tình yêu.” Anh ta bước đến mép hiên sau nơi đang bị bóng tối che phủ, tay anh bám lấy cái lan can bằng gỗ. Bên kia hồ, mặt trăng bắt đầu nhô lên sau rặng núi và phản chiếu một cách hoàn hảo lên mặt hồ phẳng lặng như gương. Trước khi cô tới đây, mọi thứ vốn được chôn vùi trong quá khứ. Đó là nơi chúng. Sau đó cô bắt đầu đào bới, xoi mói chúng. Và giờ thì mọi người xung quanh đây lại bàn tán về chuyện đó. Giống hệt hồi tôi còn nhỏ.”

Cô bước về phía anh và dựa hông vào lan can, khoanh tay trước ngực và nhìn vào hình dáng khuôn mặt anh trong bóng tối. Cô đang ở rất gần, tay anh đặt ngay cạnh tay cô, trên cái lan can. “Ngoài nhà anh ra, tôi nghĩ câu chuyện về bố mẹ anh là đề tài thường xuyên của tất cả mọi người?”

“Có thể nói như vậy.”

“Đó là lý do tại sao anh hay đánh nhau à?”

Anh nhìn vào mắt cô và cười lớn nhưng không thành tiếng. “Có thể chỉ là do tôi thích đánh nhau thôi.”

“Hoặc là do anh không muốn mọi người nói những điều không hay về gia đình anh.”

“Cô nghĩ là cô biết về tôi. Cô nghĩ rằng cô hiểu rõ tôi à?”

Cô nhún vai. Đúng. Cô hiểu anh. Ở khía cạnh nào đó, cô nghĩ cuộc sống của hai người cũng chẳng khác nhau là mấy. “Tôi nghĩ sống trong một thành phố nơi mọi người đều biết chuyện mẹ anh giết bố anh và cô nhân tình trẻ thì quả là địa ngục. Trẻ con có thể nói những điều rất tàn nhẫn. Đó không chỉ là câu nói sáo rỗng, đó là sự thật. Tin tôi đi, tôi biết. Bọn trẻ con thật xấu tính.”

Ngọn gió thổi những sợi tóc dài xòa lên má Maddie, Mick đưa tay gạt chúng ra khỏi mặt cô.

“Bọn chúng làm gì? Không chọn em đi chơi bóng chày chứ?”

“Chẳng ai chọn tôi đi chơi cái gì cả. Hồi đó tôi hơi béo một chút.”

Anh vén mấy sợi tóc ra sau tai cô. “Một chút á?”

“Rất béo.”

“Em nặng bằng nào?”

“Tôi không biết, nhưng hồi lớp sáu tôi có một đôi bốt đen rất đẹp. Nhưng bấp chân tôi quá to và tôi không thể kéo khóa lên được. Vì thế tôi đã gập nó xuống, và hy vọng mọi người sẽ tưởng đôi bốt đó phải đi kiểu như vậy. Nhưng chúng đã không bị mắc lừa, và tôi không bao giờ đi đôi bốt đó thêm lần nào nữa. Từ năm đó chúng bắt đầu gọi tôi là Cincinnati Maddie. Lúc đầu tôi rất vui mừng vì chúng không gọi tôi là Maddie Béo nữa. Nhưng rồi tôi cũng phát hiện ra lý do tại sao chúng gọi tôi như vậy, đúng là không có gì đáng để vui vẻ.” Qua bóng tối lơ mờ ngăn cách giữa hai người họ, Mick nhướn một bên mày với vẻ băn khoăn, sau đó cô giải thích, “Chúng nói tôi béo vì tôi ăn Cincinnati.”

“Bọn trẻ con xấu tính thật.” Anh ta bỏ tay xuống. “Chẳng trách mà cô cũng xấu tính vậy.”

Cô xấu tính ấy à? Có thể. “Lý do của anh là gì?”

Cô cảm giác được tia mắt của anh nhìn cô một lúc trước khi trả lời, “Vì tôi không xấu tính bằng em.”

“Phải,” cô nói với giọng chế giễu.

“Thôi được, ý tôi là tôi không xấu tính lắm trước khi em chuyển tới thị trấn này.”

“Trước khi tôi chuyển đến đây thì anh suốt ngày làm ông cảnh sát trưởng Potter điều đúng.”

“Lớn lên ở thị trấn này thỉnh thoảng cũng đủ làm tôi điều đúng rồi.”

“Tôi hiểu.”

“Không, em không hiểu.” Anh ta hít một hơi dài và thở ra. “Người ta xôn xao bàn tán, liệu sau này tôi có giết người rồi tự kết liễu giống mẹ tôi không. Hay khi lớn lên tôi có giống tính bố không. Đó là những lời rất khó nghe mà một đứa trẻ phải chịu đựng.”

“Anh có lo lắng về điều đó không?”

Anh lắc đầu. “Không, không bao giờ. Vấn đề của mẹ tôi, một trong số đó là, đáng lẽ bà không nên chịu đựng một người đàn ông liên tục lừa dối mình hết lần này đến lần khác. Và vấn đề của ‘ông già’ nhà tôi là đáng lẽ ông không nên lấy vợ.”

“Vậy giải pháp của anh là không lấy vợ à?”

“Đúng thế.” Anh ngồi cạnh cô, trên lan can và nắm lấy tay cô trong tay mình. “Cũng gần giống như em tránh thức ăn có nhiều năng lượng ấy.”

“Khác nhau chứ. Tôi là người theo chủ nghĩa khoái lạc và tôi phải tránh nhiều thứ ngoài thức ăn giàu năng lượng ra.” Lúc này, bản năng khoái lạc của cô cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang cánh tay mình, rồi lên đến tận ngực.

“Em còn tránh cả sex nữa chứ?”

“Đúng vậy, và dù phạm phải điều gì trong hai điều cấm kỵ trên thì tôi sẽ trở nên xấu xa.”

“Xấu xa thế nào?”

Bỗng nhiên cô thấy anh đang ở rất, rất gần bên cạnh. Cô đứng dậy, “Tôi sẽ không điều khiển được bản thân.”

“Trong chuyện tình dục à?”

Cô cố rút tay ra khỏi tay anh, nhưng anh giữ thật chặt. “Hay là về chuyện ăn uống?”

Anh nắm lấy gấu áo cô bằng tay còn lại. “Trong chuyện tình dục đúng không?”

“Đúng.”

Trong bóng tối chia cách giữa hai người, anh nở một nụ cười đầy khêu gợi. “Em sẽ xấu xa đến mức nào nhỉ?” Dần dần, anh kéo cô lại gần cho đến khi Maddie đứng hẫng giữa hai đùi của Mick.

Hơi ấm của bàn tay anh, cảm giác đùi anh đang chạm vào người cô cùng nụ cười ranh mãnh, tất cả hiệp lực khiến cô ngã gục, dập tắt ý chí phản kháng và khiến cô vi phạm những nguyên tắc của chính mình. Cô cảm giác ngực căng và nặng, da cũng căng lên. Và cái ý muốn thôi thúc mà Mick tạo ra từ lần đầu tiên anh hôn cô giờ lại nổi lên, mạnh mẽ và choáng ngợp.

“Anh không muốn biết đâu.”

“Có chứ,” Mick nói. “Anh nghĩ là có đấy.”

14. Chương 11

Chương 11

“Em tưởng anh sẽ không đưa lưỡi vào miệng em nữa chứ?”

Mick đưa mắt nhìn lên khuôn mặt cô đang chìm ngập trong ánh trăng, rồi đưa tay lên chiếc khóa phía trước áo cô kéo nhẹ. “Anh nghĩ mình sẽ phải đặt môi vào đầu đó ngoài đôi môi em,” chiếc khóa tuột xuống làm lộ ra khe ngực sâu mờ ảo dưới ánh trăng. Cô không mặc gì bên trong chiếc áo lạnh và bộ ngực trần của cô hiện ra trước mắt anh, các mạch máu căng lên và khiến anh cương cứng.

“Ai đó có thể nhìn thấy chúng ta đấy,” cô vừa nói vừa nắm chặt lấy cổ tay Mick.

“Người nhà Allegrezza đều tới Boise rồi.” Anh tiếp tục kéo phեcmơtuya cho đến khi nó tách ra hai ở thắt lưng cô.

“Còn hàng xóm hai bên thì sao?” Cô hỏi, nhưng không hề ngăn Mick lại khi anh đẩy hai vạt áo sang hai bên. Bầu ngực căng và trắng ngần hiện ra trong ánh trăng xám nhạt, cùng với đường nét của hai bầu ngực cô hiện lên trong bóng tối.

“Chẳng có ai ở ngoài đâu em, và nếu có đi chẳng nữa họ cũng không thể nhìn thấy chúng ta ở nơi tối thế này”, anh lướt nhẹ bàn tay quanh eo cô rồi vòng ra sau thắt lưng, kéo Maddie lại gần hơn nữa. “Không ai thấy anh làm thế này”, anh cúi xuống hôn lên bụng, “và thế này nữa”, rồi anh hôn lên giữa hai bầu ngực cô.

“Mick”

“Gi hả em?”

Cô luồn tay vào tóc anh, móng tay cô chạm lên da đầu tạo cho anh một cảm giác rạo rức chạy xuống cả xương sống. “Có lẽ chúng ta không nên làm thế này”, cô nói trong hơi thở gấp gáp và đứt quãng.

“Vậy em có muốn anh dừng lại không?”

“Không.”

“Được rồi. Anh biết phải hôn em ở đâu rồi.” Anh đặt môi lên ngực cô bắt đầu hôn lên chúng. Tối nay cô có mùi bánh quy đường vậy, và hình như lưỡi anh cũng cảm nhận được vị đó trên cơ thể của cô.

“Mmm,” cô rên rỉ và kéo anh lại gần hơn nữa. “Tuyệt quá Mick ạ, đã lâu lắm rồi...” Cô vốn là người nói nhiều và anh cũng có thể đoán ra điều đó. “Dừng ngừng lại.”

Mick cũng không có ý định ngừng, không phải lúc này, khi anh được làm cái việc mà anh đã khao khát từ ngày anh gặp cô tại cửa hàng đồ gia dụng. Anh vòng tay từ sau lưng lên ôm lấy bầu ngực cô. “Em đẹp lắm Maddie!” Anh lùi người lại phía sau đủ để ngắm nhìn khuôn mặt cô với đôi môi hé mở và nỗi khao khát đang rực cháy trong đôi mắt ấy. “Anh muốn hôn khắp cơ thể em. Bắt đầu từ chỗ này.” Anh mút chặt rồi nhả ra nhẹ nhàng. Từng thớ thịt trên người cô co lại, anh thích vô cùng cái cảm giác đó và hương vị trên cơ thể cô. Anh dịch bàn tay trên ngực cô xuống dưới vòng bụng phẳng lì và đưa tay vào cạp quần cô lỏng lẻo. Từ cái đêm được hôn cô ở Mort’s, trong đầu anh đã tưởng tượng đến những gì anh sẽ làm với cô nếu hai người được ở bên nhau lần nữa. Anh luồn tay xuống giữa hai đùi cô và chạm vào bên ngoài chiếc quần lót mỏng manh. Cô thật ấm áp và ẩm ướt khiến sự ham muốn trỗi dậy và nhức nhối trong anh. Anh muốn có cô. Muốn có cô như thể đã lâu lắm rồi anh không gần gũi với đàn bà. Anh đã cố tránh xa cô đấy chứ, nhưng sau đó lại kiếm cớ để gặp cô. Và giờ thì anh đang hôn lên ngực cô và tay anh đang vuốt ve bên dưới cô. Anh sẽ không đi đâu cho tới chừng nào thỏa được lòng khao khát đang rạo rức khắp cơ thể anh. Cô cũng muốn có anh. Và anh còn hơn cả sẵn sàng để đem đến cho cô những cảm xúc mà cô mong muốn. Anh sẽ không đi đâu cho tới chừng nào cả hai cùng kiệt sức.

“Mick, đúng rồi,” cô nói như thì thầm, “em muốn anh chạm vào đó.” Chiếc áo rơi xuống chân cô, anh lùi lại ngắm nhìn khuôn mặt cô. Anh đẩy nhẹ ngón tay mình vào bên trong chiếc quần lót và đứng lên.

“Ở đây đúng không?” Anh lách nhẹ thớ thịt mềm mại và chạm vào đó. Lúc này cô đã ướt đẫm, và anh không chỉ muốn đưa ngón tay vào đó.

“Đúng rồi.” Hơi thở cô trở nên gấp gáp và cánh tay cô ghi sát lấy vai anh.

“Thật tuyệt khi anh có thể làm em ướt đến như vậy,” anh thì thầm bên môi cô. “Anh muốn dùng lưỡi có được không nhỉ?” Anh đưa ngón tay vuốt nhẹ dọc theo nơi đó “Ồ đây à?” Cô gật đầu. “Em không ngại chứ?” Cô lắc, rồi gật, sau cùng là một hành động không biết gật hay là lắc nữa.

“Mick,” cô thì thầm trong khi tay nắm lấy vai anh ngày càng chặt hơn. “Nếu anh không ngừng lại...” Cô nói trong tiếng thở hổn hển. “Ồi Chúa ơi, dừng ngừng lại.” Cô rên rỉ khi cảm giác cực khoái làm đầu gối cô bủn rủn. Anh vòng tay đỡ ngang hông cô khi các ngón tay anh đang vuốt ve, chà xát lên xuống và cảm nhận khoái cảm anh đem đến cho cô. Anh hôn lên cổ cô và ham muốn được vào bên trong cô để cảm nhận hai bên bờ môi co bóp ôm chặt lấy anh theo từng nhịp.

Khi đợt khoái cảm đã qua, cô mới nói, “em không định để mọi việc diễn ra như vậy.”

Anh rút ngón tay ra khỏi quần cô và ấn “thằng nhỏ” vào đó. “Làm lại một lần nữa nhé, lần tới đây anh sẽ tham gia với em.” Anh quệt ngón tay đang ướt đẫm của mình lên ngực cô và đặt lên môi cô một nụ hôn, truyền cho cô sự thèm khát mà anh không thể kiềm chế được.

Cô lùi lại và hỏi: “Anh có mang ‘áo mưa’ theo chứ?”

“Ừ.”

“Anh có bao nhiêu vậy?” Cô nắm lấy tay anh bước vào nhà trong tình trạng bán khỏa thân.

Bao nhiêu? Bao nhiêu? “Hai, còn em?”

“Không có cái nào. Em sống độc thân mà.” Cô đóng cánh cửa phía sau hai người lại, rồi quay về phía anh. “Chúng ta phải tận dụng để dùng chúng được cả đêm nhé.”

“Em dự định làm gì?”

Cô ấn anh dựa vào cánh cửa, cởi chiếc áo anh đang mặc qua đầu và vứt nó sang một bên. “Một việc mà anh không nên bắt đầu.” Giờ cô là người chủ động và sự nóng vội của cô càng làm anh cứng tới mức có thể làm tung những cái cúc trên chiếc quần Levi’s trên người anh. “Nhưng là việc anh sẽ phải hoàn thành.” Ngực cô dụi vào ngực anh khi cô hôn lên cổ anh và tay cô mân mê cái khóa trên quần. “Em sẽ làm như thế đối với anh.” Cô mút nhẹ vào cổ anh và kéo chiếc quần Levi’s cùng quần nhỏ bên trong xuống tới đầu gối anh. “Anh không ngại chứ?”

“À, không.” Anh cọ vào bụng cô, và cô nắm lấy nó trong bàn tay ấm áp của mình. Tay cô vuốt ve lên xuống đều đều, mân mê hai “quả bóng nhỏ” trong tay.

“Anh là người đàn ông tuyệt vời, Mick Hennessy.” Cô xoa nhẹ ngón tay cái lên đầu nó. “Nó cứng thật đấy.” Chết tiệt.

“To nữa.”

Mick thở gấp. “Em có thể tùy ý với nó.”

“Em biết điều đó mà.” Cô cắn nhẹ vào yết hầu anh và từ từ quỳ xuống, hôn lên bụng anh và từ từ tiến về phía dưới. “Thế này có được không?”

Ồi, lạ Chúa. Cô chuẩn bị dùng đôi môi tuyệt diệu của mình với anh. Tiếng “Ừ” của anh bật ra theo hơi thở ngắt quãng.

“Anh không ngại nếu em dùng lưỡi chứ?” Cô quỳ trước mặt anh, ngược lên cười mỉm hỏi. “Anh?”

“Không đâu. Chúa ơi!”

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào anh khi chiếc lưỡi mềm như nhung của cô chuẩn bị liếm qua chỗ đó. Anh khép đôi môi lại để giữa nguyên tư thế. “Anh có thích em làm ở chỗ này không?”

“Có.” Chúa ơi, cô ấy định nói suốt cả buổi sao?

Lưỡi cô đưa lên cái rãnh ở trên đầu. “Ồ đây nhé?”

Cô đang khiến anh phát điên lên nhưng anh cảm thấy hình như cô đang cố tình làm vậy. “Ừ.”

Cô mỉm cười. “Rồi anh sẽ thích à xem.” Cô ngậm vào anh sâu tới tận cổ họng. “Khỉ thật,” anh thì thầm và vuốt nhẹ tóc cô. Phần lớn phụ nữ thường không thích dùng miệng khi làm chuyện ấy, nhưng cô lại khác. Cô cuốn anh vào cơn lốc nhục dục khiến anh không thể nghĩ tới gì khác ngoài cô. Không gì khác ngoài bàn tay ấm áp, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng và chiếc lưỡi mềm mại mang tới cho anh khoái cảm thể xác trần tục. Lưng anh tựa lên cánh cửa kính mát lạnh và đôi mắt lim dim. Anh những tưởng cô sẽ dừng lại vào một lúc nào đó như hầu hết phụ nữ vẫn làm, nhưng cô đã không làm vậy. Cô vẫn tiếp tục đưa anh tới cơn cực khoái dữ dội và mạnh mẽ, hơi thở bị dồn nén như đè nặng lên anh. Cô tiếp tục như thế đến khi đỉnh điểm qua đi và anh có thể thở bình thường trở lại. Phụ nữ thường nghĩ họ rất giỏi dùng miệng để làm vừa lòng đàn ông. Người này có thể làm tốt hơn người kia một chút. Nhưng anh chưa bao giờ trải qua những cảm xúc mãnh liệt mà Maddie vừa mang tới cho anh.

“Cám ơn em.” Giọng anh gấp gáp trong tiếng thở dồn dập.

“Không có gì.” Cô đứng trước mặt anh và đưa một tay lên khoe môi. “Vậy, anh có thích không?”

Anh vươn tay ôm lấy người phụ nữ đang đứng trước mặt mình. “Em biết câu trả lời rồi mà.”

Cô vòng tay ôm quanh cổ anh khi ngực hai người chạm vào nhau. “Bây giờ chúng ta mỗi người đã có được một lần rồi, em hy vọng anh không có kế hoạch làm việc, vì em có một kế hoạch này dành cho anh.”

Hôm nay anh không cần phải tới Mort's. Người quản lý mới của anh đang làm việc rất ổn rồi. Anh hôn lên cổ cô rồi đưa một tay lên chạm vào bầu ngực. Nổi khao khát vừa dứt mới cách đây không lâu giờ lại bùng cháy trong anh.

Anh cũng có kế hoạch của riêng mình.

Đáng lẽ cô không nên vượt khỏi chủ nghĩa độc thân của mình. Quan hệ với Mick thực sự là điều sai trái, dù có nhìn ở phương diện nào. Nhưng thời điểm mà họ có thể kiểm chế bản thân đã qua hàng tiếng trước. Cô nên cản anh lại ngay khi anh đặt môi lên ngực và đưa bàn tay xuống dưới. Nhưng rõ ràng là cô đã không làm thế. Ngay khi cảm nhận được đôi môi ẩm ướt và những ngón tay điêu luyện của anh, cô trở nên tham lam và ích kỷ. Cô muốn bàn tay ấy chạm khắp cơ thể mình, tới những nơi đã lâu lắm rồi chưa có ai chạm tới. Cô muốn nhìn vào mắt anh để thấy anh ham muốn cô biết nhường nào.

Trong ánh sáng lờ mờ của cây đèn bàn trải trên chiếc chăn màu vàng đỏ, Mick hôn từ thắt lưng dọc lên trên tấm lưng trần của cô. “Mùi của em lúc nào cũng thật tuyệt.” Anh chống tay và quỳ xuống hôn lên vai cô, cọ lên đùi cô cái vật trên người anh đang cương cứng.

Đáng lẽ cô không nên ngủ với Mick, nhưng cô không hối hận về việc này. Ít ra là chưa. Không phải lúc này khi anh đang đem đến cho cô những cảm xúc dâng trào. Những cảm xúc tuyệt vời đã lâu lắm rồi cô không được trải qua. Có thể sáng mai thôi cô sẽ bắt đầu hối hận về việc cô đã làm khiến cuộc đời họ thêm phức tạp. Nhưng đêm nay cô cứ muốn trở nên ích kỷ, để tận hưởng trọn vẹn những phút ân ái với người đàn ông đang nằm bên cạnh cô.

Maddie quay người và nhìn vào đôi mắt xanh đầy nhục dục với hàng mi đen dày. “Anh tuyệt lắm,” cô mỉm cười và đưa tay vuốt dọc cánh tay anh, lên bờ vai săn chắc của anh. “Anh làm lây sang em đấy.”

Anh khom người, cẩn nhẹ lên bờ vai cô, cái đầu của anh cọ vào giữa hai chân cô. “Cho anh biết em định làm gì với anh nào?”

“Anh sẽ ngạc nhiên cho xem.” Cô quay người thì thầm vào tai anh.

“Anh có nên sợ không nhỉ?”

“Nếu như anh chưa chuẩn bị tinh thần.”

Anh ấn nhẹ vào cô. “Đó không phải là vấn đề”. Và thực sự là vậy. Anh hôn, trêu chọc và “tra tấn” cô bằng đôi tay và cái miệng của mình, đưa cô lên tới đỉnh, rồi lùi lại. Ngay khi cô định ấn anh xuống giường và ngồi lên trên, anh với tay lấy cái bao cao su đặt trên bàn. Maddie vừa đeo nó cho anh vừa hôn lên bụng anh. Rồi anh ấn cô xuống giường và quỳ giữa cặp đùi cô. Anh bắt đầu đi vào trong cô từng chút một, nóng bỏng và to lớn. Cô thở dồn dập ngay khi anh ấn mạnh vào trong.

“Em ổn chứ?”

“Vâng, em thích lúc này mà.”

Anh kéo ra rồi lại ấn vào, lần này sâu hơn một chút. “Thế này thì sao?”

Cô liếm môi và gật đầu. Cô vòng một chân quanh hông anh ấn xuống để anh vào sâu hơn. Bằng một vài động tác, anh đẩy mạnh vào trong cô làm cơ thể cô trượt tới phía đầu giường.

Cô thét lên, chính cô cũng không biết vì đau hay vì sung sướng. Chỉ có một điều chắc chắn, đó là cô không muốn cuộc vui này kết thúc.

“Anh xin lỗi.” Anh hôn khắp gò má cô. “Anh nghĩ em đã sẵn sàng rồi.”

“Em đã sẵn sàng rồi,” cô rên rỉ. “Anh làm lại đi.” Anh làm theo lời cô. Một lần rồi lại một lần nữa. Maddie đã lâu lắm rồi không biết đến sex. Nhưng cô không nhớ chuyện ấy có thể đem lại cảm giác tuyệt vời đến thế. Nếu như trước đây nó thực sự tuyệt vời thì cô rõ ràng không từ bỏ nó lâu như vậy.

Anh rên khẽ trong lồng ngực, rồi đặt một tay lên má cô. “Anh cảm giác được em rất chặt.” Anh hôn lên môi cô và thì thầm, “và thật tuyệt.”

Một sức nóng phát ra từ nơi hai con người hòa hợp, lan truyền khắp làn da cô. Cô vuốt dọc bờ vai anh, lên mái tóc anh. “Mick, nhanh nữa đi,” cô thì thầm. Cô thích cái cảm giác khi anh đi sâu vào cơ thể mình. Anh chạm vào điểm G của cô, đưa cô lên đến đỉnh. Cô thích cảm giác khi làn da ẩm ướt của anh chạm vào và đôi mắt anh càng thêm xanh đến lạ thường. Không chần chừ, anh đưa tay vuốt dọc bên người cô xuống hông và sau đó là bắp đùi.

“Em vòng chân quanh lưng anh đi,” tiếng anh thì thầm. Anh dụi trán vào cô, hơi thở anh dội về phía cô. Động tác của anh nhanh hơn, mạnh hơn.

“Mick,” cô kêu thét lên khi anh ấn lên và xuống, đưa cô tới gần hơn cảm giác cực khoái. “Đừng ngừng lại.”

“Không đâu.”

Như một tia lửa vụt cháy, sức nóng lan tỏa từ đùi cô đi khắp cơ thể, cô không còn nhận thức được điều gì ngoài Mick và sự dễ chịu của cơ thể anh. Cô gọi tên anh một lần, hai lần, có thể là ba lần. Cô muốn nói với anh cảm giác đó tuyệt thế nào, rằng cô mong mỗi và khao khát tình dục biết nhường nào. Nhưng cô chỉ bật ra những từ gãy gọn, không đầu không cuối khi anh không ngừng ấn về phía cô, đẩy cô lên tới cảm giác khoái cảm tột đỉnh khiến cô phải thét lên. Tiếng rên tắt trong cổ họng cô như từng đợt sóng. Các cơ của cô rung lên và co lại xiết chặt lấy anh. Anh ấn xuống không ngừng, hơi thở nồng ấm của anh dội vào bờ má cô cho tới khi anh đẩy vào trong cô lần cuối và tiếng rên rỉ cũng chìm trong cổ họng anh.

“Lạy... Chúa... tôi...,” cô nói khi cô lấy lại được hơi thở.

“Ừ.” Anh chống khuỷu tay dậy và nhìn cô.

“Em không nhớ rằng sex lại tuyệt đến thế.”

“Không phải lúc nào cũng vậy đâu em.” Anh gạt những sợi tóc dính trên trán cô. “Thú thực là anh cũng không nghĩ là nó tuyệt đến vậy.”

“Không có gì.”

Anh bật cười, hai lúm đồng tiền hiện rõ trên má. “Cám ơn em.” Anh nhúu mày khi không thấy cô đáp lại.

Cô mỉm cười, gỡ chân ra khỏi hông anh. “Cám ơn anh.”

Anh ra khỏi cô, nhòe dậy và ra khỏi giường. “Không có gì.” Anh nói trong khi đi vào buồng tắm.

Maddie nằm nghiêng sang một bên, mắt nhắm nghiền. Cô thở dài và tận hưởng dư âm ngọt ngào của cuộc giao hoan. Cô chưa thấy cơ thể mình căng lên như vậy, cũng không thể nhớ mình đã từng thấy dễ chịu đến thế. Cô có thể nghe thấy tiếng dội nước trong phòng tắm, Maddie vươn tay ôm lấy chiếc gối dưới đầu mình. Có lẽ cô nên làm chuyện ấy thường xuyên hơn, như một cách để giải tỏa stress vậy.

“Carlos là ai thế?”

Maddie mở to mắt và những dư âm ngọt ngào chợt tan biến. “Gì cơ?”

Mick ngồi xuống giường và ngoảnh lại nhìn cô. “Em gọi anh là Carlos.”

Sao cô không nhớ chuyện đó nhỉ. “Lúc nào thế?”

“Khi em lên tới đỉnh.”

“Em đã nói gì?”

Một chút cấu kính hiện lên trên khóe môi anh. “Đúng rồi, đúng rồi, Carlos.”

Cô thấy nóng bừng từ cổ lên mặt. “Em nói vậy ư?”

“Ừ, anh chưa bao giờ bị gọi bằng tên của một thằng đàn ông khác.” Anh nghĩ gì lúc, rồi tiếp lời, “anh không cho rằng mình thích điều đó đâu.”

Cô ngồi lên và nói. “Em xin lỗi.”

“Carlos là ai vậy?”

Rõ ràng là anh không hề muốn bỏ qua chuyện này và cô không còn cách nào khác ngoài thú nhận sự thật. “Đó không phải gã đàn ông nào hết.”

Anh chớp mắt và nhìn chằm chằm vào cô vài giây. “Thế hóa ra là đàn bà à?”

Cô bật cười và chỉ về phía ngăn kéo tủ. Đôi mày anh nhíu lại rồi từ từ giãn ra. “Đây là...”

“Đúng vậy, đó chính là Carlos.”

Anh quay lại nhìn cô. “Em đặt tên cho nó ư?”

Maddie ngồi dậy. “Em và nó đã quá thân mật với nhau vì thế em nghĩ nó cũng xứng đáng có một cái tên chứ.”

“Nó có màu tía.”

“Và phát sáng trong bóng tối.”

Anh cười khúc khích và đóng ngăn kéo lại. “Nó to thật đấy.”

“Không bằng của anh.”

“Có thể thế, nhưng anh không...” Anh gãi gãi lên má. “Nó có thể làm được những gì?”

“Đập, rung, gây xung, và làm nóng.”

“Tất cả những việc đó cộng thêm cả phát sáng nữa à?” Anh bỏ tay xuống giường.

“Anh tuyệt hơn Carlos nhiều.” Cô quỳ xuống bên anh, vuốt tay lên ngực anh. “Em muốn được ở bên anh hơn.”

Anh nhìn lên khuôn mặt cô. “Nhưng anh không phát sáng trong bóng tối được.”

“Nhưng ánh mắt anh thật lôi cuốn. Em thích cách anh hôn và chạm vào người em.” Cô dụi ngực vào lưng anh. “Anh khiến em rung động và cảm thấy mình nóng bỏng.”

Anh quay người lại và đặt cô nằm xuống giường. “Em ngồi anh nhớ lại lần trước khi anh làm chuyện đó tại chính căn phòng này. Anh cảm giác mình trở lại tuổi mười lăm và hằng hái làm chuyện đó suốt đêm vậy.”

Một lọn tóc rơi xuống trán anh và cô vuốt chúng gọn gàng trở lại. “Căn phòng này có thay đổi gì nhiều từ ngày anh ở đây cùng với... cô ta tên là gì nhỉ?”

“Brandy Green.” Anh nhìn quanh căn phòng, với chiếc tủ gỗ đựng quần áo, chiếc bàn cạnh giường, và cây đèn ngủ. “Thực sự là anh không còn nhớ hồi đó căn phòng trông thế nào nữa.”

“Đã lâu quá rồi sao?”

Anh quay lại nhìn cô. “Bận ‘làm việc’ nên chẳng chú ý gì xung quanh cả.” Nụ cười làm nhăn nơi khóe mắt anh. “Brandy là sinh viên năm cuối còn anh mới chỉ là một cậu sinh viên năm hai. Và anh chỉ muốn chứng tỏ bản thân với cô ta.”

“Anh làm được chứ?”

“Gây ấn tượng với cô ấy ư?” Anh nghĩ trong chốc lát rồi lắc đầu. “Anh không rõ nữa.”

“Anh thực sự gây ấn tượng với em.”

“Anh biết.” Anh trườn từ người cô xuống giường rồi ôm cô vào ngực.

“Sao anh biết?”

“Vì cách em rên rĩ.”

Cô hất tóc ra sau vai. “Thật sao?”

“Ừ. Anh thích điều đó.” Anh vuốt dọc cánh tay cô. “Điều đó cho anh biết em thực sự thích thú trước những gì anh làm.”

Cô nhún vai. “Em thích sex, kể từ lần đầu tiên với bạn trai khi em còn học năm hai ở Đại học Los Angeles. Người đàn ông đầu tiên của em là Frankie Peterson.”

Tay anh ngừng lại. “Em đợi cho tới khi em... em hai mươi tuổi à?”

“Đừng quên em là Cincinnati Maddie. Nhưng khi em rời khỏi nhà bà di để lên học đại học, em giảm những hai mươi bảy cân vì quá nghèo nên không đủ tiền mua thức ăn. Những ngày đó, em phải làm thêm rất nhiều, nhiều tới mức em kiệt sức. Bây giờ em sẽ không làm bất cứ công việc gì khiến em chán ngấy và đau đớn.” Cô vuốt những sợi lông tơ trên bụng anh.

“Em không cần phải ăn kiêng nữa.” Anh xoa nhẹ lưng cô xuống dưới đôi môi. “Em thế này là hoàn hảo lắm rồi.”

“Em thật yếu đuối.”

“Em là phụ nữ, đó là việc bình thường mà.”

“Nhưng em...”

Anh đặt cô nằm xuống và nhìn vào cô. “Coi này, chẳng có gì ở em khiến anh không muốn được ở bên cạnh em cả.” Ánh mắt anh nhìn cô đắm đuối. “Anh đã cố gắng tránh xa em, tránh không chạm vào người em, nhưng anh không thể.” Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Biết đâu sau tối nay anh lại có thể nhỉ?”

Cô thấy ghen nơi lồng ngực. Cô không chỉ muốn một đêm, cô muốn nhiều hơn thế. Nhưng anh là Mick Hennessy, còn cô là Maddie Jones. Cô sẽ phải nói với anh. Giây phút đó sẽ tới sớm thôi.

“Vậy chúng ta phải làm thật tốt.” Cô vuốt phía sau đầu anh, luồn ngón tay vào những sợi tóc ngắn. “Và ngày mai anh sẽ lại điên tiết khi nhìn thấy em và em lại trở lại làm người độc thân. Mọi thứ sẽ lại như cũ, trước buổi tối nay.”

Anh khẽ nhếch môi. “Em nghĩ vậy sao?”

Cô gật đầu. “Cả anh và em, chúng ta đến với nhau đâu phải vì tình yêu, cũng chẳng có giao ước nào ở trong căn phòng này cả. Chúng ta đều vì một mục đích giống nhau, Mick ạ.” Cô kéo anh xuống, thì thầm sát môi anh. “Không có mối liên hệ nào cả. Chỉ là tình một đêm thôi.” Bởi đây sẽ là lần cuối cùng cô ngủ với anh trước khi trở lại với nguyên tắc độc thân của mình, cô muốn làm cho nó thật đáng nhớ.

Cô vào nhà tắm bật bình tắm hơi, và rót nước tắm tạo bọt hương xoài vào. Rồi cô nắm tay anh kéo vào buồng tắm. Họ đùa giỡn trong làn bọt. Cô ngồi lên anh như đang cười một con cá ngựa. Và lần này cô chắc chắn rằng đã gọi đúng tên anh khi cô lên tới đỉnh.

Sau cuộc truy hoan, Mick tháo chiếc bao cao su cuối cùng vứt đi và cô chìm vào giấc ngủ, lưng tựa vào ngực anh trong khi tay anh ôm lấy ngực cô. Anh kể cho cô nghe chuyện gì đó, và cô ngủ thiếp đi. Cô định khoác áo ngủ và tiến anh ra cửa nhưng đã lâu lắm rồi cô mới lại có cảm giác bình yên, an toàn và được che chở như vậy. Đó chỉ là ảo ảnh, dĩ nhiên. Tất cả chỉ là ảo ảnh mà thôi. Ngoài cô ra không ai có thể khiến cô cảm thấy bình yên, an toàn và được che chở, nhưng cảm giác lúc này quá tuyệt vời.

Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy mình nằm một mình trên giường. Đúng như cô mong muốn. Không có sợi dây ràng buộc. Không giao kèo. Không đòi hỏi. Anh thậm chí không chào từ biệt cô.

Cô xoay người và nhìn ánh nắng ban mai hắt trên tường. Cô nắm chặt tay và đặt nó lên chỗ lõm trên chiếc gối kế bên. Có lẽ như thế thì tốt hơn.

Cho dù cô không thể kể với anh sự thật về bản thân cô, cả khi cô rời bỏ thành phố này, không bao giờ nhìn thấy anh nữa, thì cuối cùng anh cũng sẽ phát hiện ra. Anh sẽ biết khi cuốn sách của cô được xuất bản.

Có lẽ sẽ tốt hơn khi anh rời đi không một lời từ biệt. Một đêm đã quá tệ rồi, không thể thêm điều gì tồi tệ hơn được nữa.

15. Chương 12 Phần 1

Chương 12

Giọng nói của Trina Olsen-Hays tràn ngập căn phòng làm việc của Maddie. Và cô đang ghi lại cuộc hội thoại trong băng vào các thẻ phân mục, cố gắng sắp xếp chúng theo trật tự nhất định. Một khi đã ghi chép và phân loại thích đáng, cô sẽ gộp chúng theo một chuỗi thời gian, và ghim chúng lên trong văn phòng. Điều cô học được sau cuốn sách đầu tiên là mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu thông tin được ghi lần lượt trên thẻ thay vì biểu diễn trên một trục thời gian.

Sau một giờ ghi ghi chép chép, cô tắt cuốn băng và ngã người lên thành ghế. Cô vừa ngáp vừa đan ngón tay vào nhau và đặt lên trán. Hôm nay đã là Chủ nhật, chắc hẳn người dân Truly đang lũ lượt rời nhà thờ. Maddie lớn lên mà không theo bất kỳ một tôn giáo nào. Cũng giống như hầu hết mọi vấn đề khác khi cô còn nhỏ, việc Maddie đến nhà thờ là tùy hứng và phụ thuộc hoàn toàn vào bà di lập trường không bao giờ kiên định, hoặc một trong những “chương trình” lập sẵn của bà. Nếu bà Martha tình cờ xem một đoạn nói về tôn giáo trong phim 60 phút, bà sẽ chợt nhớ ra mình đang lơ là bổn phận với Chúa và có nguy cơ bị Ngài “sa thải”, bà sẽ đưa vợ Maddie đến một nhà thờ quảng xiên nào đó và tự nhủ trên đường về rằng mình vẫn là một con chiên ngoan đạo. Và sau đó một vài Chủ nhật tiếp theo, Martha sẽ quên luôn chuyện nhà thờ hay Thượng đế và xoay sang dành thời gian cho việc khác.

Nếu Maddie được chọn một tôn giáo, cô có lẽ sẽ chọn đạo Thiên chúa. Lý do chẳng có gì ngoài những tấm kính màu, chuỗi tràng hạt có hình thánh giá và thành phố Vatican. Maddie đã đến thành phố Vatican vài năm về trước. Và nó thật sự đẹp đến kinh hoàng, thậm chí đối với một người ngoại đạo như cô. Nhưng nếu cô là tín đồ Thiên chúa giáo, cô sẽ phải đến nhà thờ và thú nhận toàn bộ những tội lỗi cô đã làm với thân xác Mick Hennessy. Nếu cô biết thế nào là xưng tội, cô đã cảm thấy ăn năn, nhưng đằng này cô lại không thấy thế. Cô có thể nói dối linh mục một cách điêu luyện, nhưng Chúa thì không dễ bị lừa.

Maddie đứng dậy và ra phòng khách. Khoảng thời gian tối qua với Mick thật tuyệt vời. Họ đã ngủ với nhau. Một đêm mặn nồng và bây giờ chuyện đó đã kết thúc. Cô biết đáng lẽ cô phải cảm thấy tồi tệ vì đã không nói cho Mick biết mẹ cô là Alice Jones, nhưng cô chẳng thấy thế. Ừ thì có thể có một chút, nhưng nó không quá tệ đến nỗi cô phải cảm nhận được. Và lẽ ra cô phải thấy tệ hơn khi có bất kỳ mối quan hệ nào với Mick, nhưng một lần nữa cô không cảm thấy thế. Thậm chí khi đó là tình bạn. Và nếu cô có cảm thấy tệ thì đó là bởi vì cô và Mick không bao giờ có thể trở thành bạn bè. Đáng lẽ cô nên thích điều đó mới phải. Không phải vì sex, mà vì cô thích Mick.

Cô đến bên cánh cửa kiểu Pháp và nhìn ra phía hồ. Cô nghĩ về Mick, chị gái anh ta và những lần anh ta khẳng khái cảnh cáo cô không được nói chuyện với Meg. Tại sao thế nhỉ? Meg đã là một phụ nữ trưởng thành. Một người mẹ độc thân đang nuôi sống chính bản thân và cả con trai cô ấy. Mick sợ chuyện gì sẽ xảy ra chứ?

“Meoo.”

Maddie nhìn xuống dưới chân mình. Phía bên kia cửa kính có một chú mèo con đang ngồi. Nó trắng tinh, có một bên mắt màu xanh dương và bên còn lại màu xanh lá. Đầu của nó quá to so với thân hình, có thể do bẩm sinh hoặc bị một cái gì đó. Maddie chỉ thẳng vào mặt con mèo, “Về nhà đi.”

“Meoo.”

“Mình ghét bọn mèo.” Lũ mèo bắn thử. Lông chúng rụng khắp quần áo bạn, chúng cào đồ đạc trong nhà bằng móng vuốt, đã thế còn ngủ suốt cả ngày.

“Meoo.”

“Thôi kệ nó.” Cô quay vào nhà và trở về phòng ngủ. Khăn trải giường, vỏ gối và vỏ chăn đang xếp một đống trên sàn, cô phải gom chúng lại và mang qua phòng giặt là đằng sau nhà bếp. Cô cần phải quăng tất cả mọi thứ nhắc cô nhớ về Mick ra khỏi nhà cô. Một vết lõm trên gối cũng không. Vỏ bao cao su trên bàn ở đầu giường cũng không được. Mick giống như cái bánh phô mai, và cô không thể để bất cứ thứ gì xung quanh khiến cô nhớ và thèm cái bánh đó được. Đặc biệt là khi nó ngon đến nỗi đêm hôm qua cô như bị mê đi vì nó.

Cô nhét khăn trải giường và bao gối vào máy giặt, đổ đầy bột giặt và mở máy. Ngay khi cô vừa đóng nắp, chuông cửa vang lên, tạo ra trong một cảm giác vừa nhẹ nhàng lại vừa nặng trĩu. Từ trước đến giờ chỉ có duy nhất một người bấm chuông cửa nhà cô. Cô cố gắng quên đi cái cảm giác đó, và bỗng nhiên tim cô đập thật mạnh khi cô bước ra phía cửa. Cô nhìn xuống chiếc áo phông Nike màu xanh lá và quần sooc đen của mình. Nó đã cũ và thoải mái, chứ không phải loại quần áo dùng để gợi tình. Nhưng cũng không phải chiếc áo lạnh và chiếc quần cô mặc tối qua. Hình như Mick cũng chẳng quan tâm điều đó.

Cô nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, nhưng đó không phải là Mick. Meg đang đứng dưới mái hiên với chiếc kính râm trên mặt, và Maddie thì đang không hiểu sao Meg lại biết nơi ở của mình. Có thể là từ Travis. Cô cũng tự hỏi Meg cần gì ở đây vào một buổi chiều Chủ nhật thế này. Câu trả lời rõ ràng là cô ta muốn nói với Maddie về quyển sách. Nhưng Meg nhìn giống mẹ của cô đến nỗi Maddie phải đưa ra một đáp án thứ hai: cô ta đến để đối đầu với Maddie. Maddie đang nghĩ không biết có nên đem súng bắn điện ra không. Nhưng cô ghét phải bắn Meg với năm mươi nghìn vốn nếu cô ta chỉ tới để kể về chuyện xảy ra hai mươi chín năm về trước. Điều đó sẽ chẳng hay ho chút nào, và thậm chí có thể trở thành phản tác dụng, bởi cô đang muốn nghe những gì Meg muốn nói. Cô mở cửa.

“Chào Madeline. Tôi hy vọng là tôi không làm phiền cô,” Meg bắt đầu. “Tôi vừa ghé qua nhà Pete ngay bên cạnh, và không biết liệu có thể nói chuyện với cô một chút không?”

“Nhà Allegrezza về sớm vậy à?”

“Ừ, họ về sáng nay rồi.”

Một làn gió nhẹ thổi qua đuôi tóc sẫm màu của Meg. Cô ấy không có vẻ gì kích động hay điên rồ cả. Maddie bước lùi lại, “Mời cô vào.”

“Cảm ơn.” Meg đẩy chiếc kính râm lên đầu và bước vào. Cô mặc một chiếc váy kaki và chiếc áo cánh ngắn tay màu đen. Cô ta giống mẹ tới mức làm người ta sợ hãi. Nhưng Maddie biết sẽ thật không công bằng nếu phán xét cô ta dựa trên những hành động của mẹ cô, chẳng khác gì khi người ta phán xét Maddie bằng Alice Jones vậy.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Maddie hỏi khi hai người cùng đi vào phòng khách.

“Em tôi có ở đây tối qua không?”

Bước chân Maddie có phần ngập ngừng trước khi cô bước tiếp vào phòng khách. Trong khi loay hoay tự hỏi cái gì đã đem Meg đến đây, cô không thể ngờ đến việc Meg tới để nói về đêm “trụy lạc” của cô ngày hôm qua. Tình hình này chắc cô phải dùng đến súng mất. “Có.”

Meg thở dài. “Tôi đã nói nó đừng có đến đây. Tôi đã là người lớn và có thể tự chăm sóc bản thân. Nó lo là nếu tôi nói chuyện với cô về cha mẹ tôi, chắc chắn tôi sẽ thấy đau khổ buồn bực.”

Maddie cười, thở phào nhẹ nhõm. “Mời ngồi,” cô nói và chỉ ra cái trường kỷ. “Chị muốn uống gì không? Tôi chỉ có Coca cho người ăn kiêng và nước lọc thôi.”

“Không, cảm ơn.” Meg ngồi xuống tràng kỷ, còn Maddie chọn cái ghế. “Tôi xin lỗi vì Mick cứ khăng khăng đến đây yêu cầu cô không được nói chuyện với tôi.”

Anh ta đã làm hơn như vậy rồi. “Cũng như cô, tôi cũng là người lớn và tôi không nhận mệnh lệnh từ em trai cô đâu.” À, trừ lúc hai người ở chung trong bồn tắm, khi anh nhìn cô bằng đôi mắt đẹp đến kỳ diệu, “Lại đây và ngồi vào lòng anh đi.”

Meg đặt ví tiền lên bàn cà phòng hè. “Mick không phải là người xấu. Nó chỉ tự vệ thôi. Hồi nhỏ nó đã trải qua cả một thời gian khó khăn, nó không thích nói về chuyện của bố mẹ. Nếu cô gặp nó trong hoàn cảnh khác hợp khác, tôi cá là cô sẽ thích nó.”

Chính trong hoàn cảnh này cô mới thích anh hơn cả. Cô thậm chí không muốn nghĩ đến việc liệu mình có thể thích ngồi vào lòng một ai đó không, nếu người đó không mang họ Hennessy. “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Một nếp nhăn lo lắng hiện lên trên trán Meg. “Trong thị trấn đang đồn đại rằng người ta sắp làm phim dựa trên cuốn sách của cô.”

“Thật à?”

“Ừ, hôm qua Carleen đến chỗ tôi làm và nói Angelina Jolie sẽ vào vai mẹ tôi, còn Colin Farrell còn chấp nhận được một chút vì anh ta là người Ireland. Nhưng còn Angelina Jolie? Chưa thấy ai đề nghị tôi ký hợp đồng làm phim cả.” Điên thật, cô thậm chí còn chưa nói với người quản lý về cuốn sách. “Vì vậy nên cô có thể nói với mọi người sẽ chẳng có bộ phim nào cả, ít nhất là trong thời gian tới.”

“Thật nhẹ cả người,” Meg nói, sau đó chuyển hướng chú ý qua cái cửa kiêu Pháp. “Con mèo của cô đang muốn vào kia.”

“Nó không phải của tôi. Chắc là mèo đi lạc.” Maddie lắc đầu và tựa người vào thành ghế. “Cô thích mèo con không?”

“Không, tôi không thích nuôi thú kiểng cho lắm. Tôi đã hứa với con trai mua cho nó một con chó nếu nó cư xử ngoan ngoãn trong một tháng.” Cô ấy cười thầm. “Chắc còn lâu nữa tôi mới phải thực hiện lời hứa này.”

Khi Meg cười, trông cô có phần giống Mick. “Tôi cũng chẳng thích vật nuôi,” Maddie thú nhận và tự hỏi chẳng biết Meg tới đây để tán ngẫu về các loại thú nuôi hay là để nói về cha mẹ cô? “Nuôi chúng phiền lắm.”

“À, tôi không để tâm điều đó. Tôi không nuôi thú kiểng vì chúng dễ chết.”

Đối với Maddie, chắc lũ mèo chỉ có mỗi điểm đó là tốt.

“Hồi nhỏ, chúng tôi có một con chó xù tên là Princess. Con chó đó của Mick là chủ yếu.”

Mick có một con chó xù ấy à? Cô không bao giờ nghĩ Mick lại nuôi chó xù, và hơn thế, cô không thể tưởng tượng sao anh ta lại đặt tên cho con chó là Princess. “Anh anh ta đặt tên cho nó à?”

“Ừ, và nó chết khi Mick mười ba tuổi. Lần duy nhất tôi thấy Mick khóc khi nó chôn con chó. Thậm chí trong đám tang bố mẹ, nó vẫn cắn răng chịu đựng.” Meg lắc đầu. “Trong đời tôi đã chứng kiến nhiều người chết. Nên tôi không muốn gắn bó với một con vật và rồi thấy nó chết trong tay mình. Nhiều người không hiểu được điều đó, nhưng tôi cảm thấy vậy đấy.”

“Tôi hiểu.” Và cô đã từng. Hơn cả những gì Meg biết. Hay ít nhất là biết cho đến thời điểm này.

“Chắc cô đang tự hỏi tại sao tôi lại tới đây thay vì chờ cô liên lạc với tôi.”

“Tôi đoán cô đang rất muốn kể cho tôi biết về bố mẹ cô và điều gì đã xảy ra vào đêm tháng Tám đó.”

Meg gạt đầu và vén tóc ra phía sau tai. “Tôi không hiểu tại sao cô lại muốn viết về những gì đã xảy ra nhưng cô thì biết rõ lý do. Vậy nên tôi nghĩ cô nên nghe nó từ phía gia đình tôi, và Mick chắc là sẽ không nói cho cô đâu. Nên hãy để tôi.”

“Cô phiền không nếu tôi thu âm lại đoạn đối thoại này?”

Meg mất khá nhiều thời gian để trả lời câu hỏi này, Maddie đã nghĩ có thể cô ta sẽ từ chối. “Tôi nghĩ là không sao. Tôi sẽ ngừng lại nếu cảm thấy không thoải mái.”

“Tuyệt lắm.” Maddie đứng dậy khỏi ghế và đến bên bàn làm việc. Cô ột cuộn băng cát xét mới vào chiếc máy thu âm nhỏ, vớ lấy một tệp tài liệu và cây viết máy, sau đó quay lại phòng khách. “Cô không cần phải nói những gì cô không thích.” Maddie nói, mặc dù công việc của cô là khiến Meg tiết lộ tất cả. Maddie cầm máy thu âm đưa lên trước miệng, nói tên của Meg và ngày tháng, sau đó đặt nó ngay cạnh gờ chiếc bàn cà phê.

Meg nhìn cuộn băng thu âm và hỏi, “Tôi nên bắt đầu từ đâu?”

“Nếu cảm thấy thoải mái, cô có thể kể về những gì cô nhớ về cha mẹ mình.” Maddie ngồi lại xuống ghế của mình và đặt tay nhẹ vào lòng. Kiên nhẫn và không tỏ ra đe dọa. “Cô biết không, đó là những khoảng thời gian vui vẻ.” Và sau khi Meg nói chán chê về những khoảng thời gian tốt đẹp đó, họ sẽ chuyển qua phần tồi tệ.

“Tôi chắc là cô đã nghe chuyện cha mẹ tôi cãi nhau.”

“Vâng.”

“Họ rất hòa thuận, trừ những lúc họ cãi nhau...” Cô ngừng lại và nhìn xuống cái váy đang mặc.

“Bà tôi thường nói là họ rất say đắm. Say đắm cả khi cãi vã và khi yêu nhau, hơn những người khác rất nhiều.”

“Cô có tin điều đó không?”

Meg nhún vai và siết chặt hai bàn tay trong lòng. “Tôi chỉ biết rằng cha tôi... rất mạnh mẽ. Ông luôn luôn hạnh phúc. Lúc nào cũng ca hát. Mọi người yêu mến ông vì ông luôn sống theo cách của mình.” Cô nhìn lên, đôi mắt xanh của cô bắt gặp ánh nhìn của Maddie. “Mẹ tôi ở nhà chăm sóc Mick và tôi.”

“Mẹ cô có hạnh phúc không?”

“Bà... đôi khi bà ấy buồn. Nhưng điều đó không có nghĩa bà là người mẹ tồi.” Meg nói say sưa kể về những chuyến dã ngoại và những buổi tiệc mừng sinh nhật tuyệt vời. Cả một gia đình lớn tụ họp và Rose đọc các câu chuyện trước giờ đi ngủ khiến khung cảnh giống như hình ảnh một gia đình hạnh phúc in trên tấm thiệp Hallmark thật to vậy.

Chết tiệt. Sau khoảng ba mươi phút ngồi nghe Meg tô vẽ những câu chuyện của cô ta, Maddie hỏi, “Chuyện gì xảy ra khi mẹ cô thấy buồn?”

Meg ngồi ngay ngắn lại và khoanh tay lại trước ngực. “À, chuyện này cũng không phải bí mật gì cả. Tôi đoán ông Potter cũng đã nói với cô về lần mẹ tôi làm cháy quần áo của bố tôi.”

Thật ra ông cảnh sát vẫn chưa kể chuyện đó. “Mmm...”

“Thực ra bà vẫn có thể kiểm soát được đồng lửa. Lúc đó hàng xóm cũng đâu cần phải gọi cứu hỏa cơ chứ!”

“Có lẽ họ lo lắng bởi quanh đó là rừng, lửa sẽ rất dễ bén ra xung quanh.”

Meg nhún vai. “Lúc đó là tháng Năm. Vì vậy không có khả năng đó. Mùa cháy còn lâu mới tới mà.”

Nhưng nó không có nghĩa là ngọn lửa sẽ không gây ra thiệt hại gì nghiêm trọng. Nhưng Maddie cũng hiểu thật vô nghĩa và có khi còn phản tác dụng nếu ngồi tranh cãi với cô ta. Giờ cô phải tiếp tục. “Cô nhớ được điều gì vào cái đêm bố mẹ cô mất không?”

Meg nhìn ngang qua căn phòng tới chiếc màn hình ti-vi đen sì. “Tôi nhớ đó là một ngày nóng nực, mẹ dắt Mick và tôi đi bơi ở bãi tắm công cộng. Bố thường đi với chúng tôi, nhưng ngày hôm đó ông đã không tới.”

“Cô biết tại sao không?”

“Không, tôi nghĩ là ông đã ở cùng cô phục vụ.”

Maddie cũng không buồn nhắc cô ta rằng cô phục vụ cũng có một cái tên. “Sau khi cô đến bãi tắm công cộng chuyện gì đã xảy ra?”

“Chúng tôi trở về nhà và ăn tối. Bố tôi không về, nhưng chuyện đó cũng không phải là hiếm. Tôi chắc chắn ông ở chỗ làm. Tôi nhớ là chúng tôi đã có những đêm ‘thế-nào-cũng-được’. Nghĩa là chúng tôi có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn cho bữa tối. Mick được ăn xúc xích nóng kẹp bánh mì, còn tôi có pizza. Sau đó ăn kem và xem Donny & Marie. Tôi còn nhớ những gì đã xem vì Mick tức điên lên khi nó cứ phải xem Donny & Marie Osmond. Nhưng sau đó được xem Người khổng lồ xanh nên nó mới nguôi ngoai. Mẹ đưa chúng tôi về giường. Nhưng tới nửa đêm, tôi tỉnh giấc bởi vì tôi nghe tiếng bà khóc. Tôi ra khỏi giường và vào phòng của bà, thấy bà ngồi ở cạnh giường và mặc quần áo chỉnh tề rồi.”

“Tại sao bà ấy khóc?” Maddie rướn người lên phía trước.

Meg quay qua nhìn Maddie và nói, “Vì bố tôi có người khác.”

“Bà đã nói vậy với cô à?”

“Tất nhiên là không, nhưng khi đó tôi đã mười tuổi rồi. Tôi hiểu mấy chuyện tình cảm đó chứ.” Meg nheo mắt lại. “Bố sẽ không bao giờ bỏ mặc ba chúng tôi. Tôi biết ông sẽ không bao giờ làm điều đó.”

“Alice nghĩ ông sẽ làm vậy đấy.”

“Tất cả bọn họ đều nghĩ thế.” Meg bật cười, nhưng không có vẻ gì hài hước cả. Hãy hỏi họ mà xem. Hãy hỏi Anna Van Damme, Joan Campbell, Katherine Howard và Jewel Finley ấy. Họ đều cho rằng ông sẽ rời bỏ mẹ tôi vì họ, nhưng ông không bao giờ làm thế. Ông chưa bao giờ bỏ bà, và ông cũng sẽ không bỏ bà vì một cô phục vụ đâu.”

“Alice Jones.” Maddie gần như thấy thương cho Meg khi phải nói ra tên những người tình của cha cô ta.

“Phải.”

“Jewel Finley, không phải là bạn với mẹ cô sao?”

“Phải,” Meg chế giễu. “Một kiểu bạn đấy.”

“Có điều gì khác thường xảy ra vào ngày hôm đó không?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Maddie chống tay lên đầu gối, rướn người tới trước và nhìn vào đôi mắt của Meg. “Thông thường khi nghe chuyện về một người phụ nữ ngoan hiền nào đó đã giết chồng cô ta và sau đó tự sát, chắc chắn người ta sẽ nghĩ chắc hẳn có điều gì đó khiến mối quan hệ trở nên căng thẳng. Và thường thì người ta tin rằng người phải chịu nhiều căng thẳng nhất sẽ cảm thấy bất lực, giống như người ta đang mất hết mọi thứ và chẳng còn gì để mất. Nếu đó không phải vì sự phản bội của bố cô thì chắc chắn phải có lý do nào khác.”

“Có thể bà chỉ định khẩu súng dọa họ thôi. Có thể chỉ đe dọa nhưng cuối cùng mọi việc thành ra như thế.”

16. Chương 12 Phần 2

Lúc nào người ta chẳng lý do như vậy, nhưng mấy khi có chuyện đó. “Cô tin là thế à?”

“Tôi tin là vậy. Có thể bà nhìn thấy họ đang ở cùng nhau và không một mảnh vải trên người.”

“Bọn họ đều có vải trên người đấy. Alice đứng phía sau quầy bar còn bố cô thì đứng phía trước. Họ cách nhau ít nhất cũng phải ba hay bốn mét ấy chứ?”

“Ồ.” Cô ta cắn móng tay. “Tôi vẫn nghĩ bà đến đó để hù dọa bố thôi, nhưng mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát.”

“Cô nghĩ vậy, nhưng cô đâu biết.”

Meg bỏ tay xuống và đứng dậy. “Mẹ tôi yêu bố tôi. Tôi chỉ nghĩ bà không có ý định đến đó để giết bất kỳ ai.” Cô ta đeo cái túi lên vai. “Tôi phải đi về đây.”

Maddie đứng dậy. “Dù sao cũng cảm ơn vì cô đã giúp đỡ.” Cô nói và tiễn Meg ra cửa. “Tôi rất cảm kích vì điều đó.”

“Nếu tôi có thể giúp cô làm rõ điều gì, hãy gọi điện cho tôi.”

“Tôi sẽ làm thế.” Sau khi Meg đi khỏi, Maddie đi vào phòng khách và tắt băng ghi âm. Cô cảm thấy thương hại Meg. Cô thật sự cảm thấy vậy. Meg là nạn nhân của quá khứ, cũng giống như cô. Nhưng Meg lớn tuổi hơn cả Mick và Maddie, nên cô ta nhớ được nhiều hơn về cái đêm kinh hoàng ấy. Và Meg còn nhớ được hơn những gì cô ta muốn kể cho Maddie nhiều. Hơn cả những gì cô muốn Maddie biết, nhưng không sao cả - ít nhất là tính đến giờ. Maddie đã viết chương đầu tiên của quyển sách nhưng phải ngừng lại để viết lại sự việc theo mốc thời gian.

“Meoo.”

Maddie ngoáy đầu ra sau. “Lạy Chúa.” Cô đi ra cửa và nhìn xuống con mèo con ở phía bên kia. “Đi đi.”

“Meoo.”

Cô kéo sợi dây và đóng rèm lại để khỏi phải thấy con mèo phiền phức đó nữa. Cô đi vào bếp làm một bữa tối nhẹ. Cô ngồi ăn trước màn hình ti vi với âm lượng được bật khá lớn. Sau bữa tối, cô đi tắm thư giãn và sử dụng sữa tắm hương vani. Một hũ trắng kem bôi cơ thể Marshmallow Fluff được đặt trên bàn bên cạnh chiếc khăn tắm. Cô nhận được nó trong hòm thư nhà cô ở Boise hôm qua và đã nhét nó vào ví.

Chúa ơi, cô tối gặp Trina, thử áo phù dâu và về ngủ với Mick, mọi việc mới chỉ diễn ra tối qua sao? Cô rút nút tháo nước trong bồn tắm và đứng dậy. Cô luôn là người bận rộn.

Meddie sấy khô tóc, thoa kem dưỡng da lên người. Cô mặc một chiếc quần pyjama kẻ sọc và áo thun hồng, sau đó ra phòng khách và cầm lấy cuộn băng thu âm từ bàn cà phê - nó vẫn ở đó từ tối đến giờ. Một mẫu quảng cáo điện thoại phát ra om sòm từ ti vi và cô nhấn vội nút tắt trên cái điều khiển. Cô muốn nghe lại những hồi tưởng của Meg về cái đêm mẹ cô ta đã giết chết hai người rồi tự sát.

“Meoo.”

“Chết tiệt thật.” Cô kéo dây rèm và kia, kẻ quấy rối cô đang ngồi như quả bóng tuyết trắng tinh trong bóng tối đen kịt xung quanh. Cô chống tay ngang hông, và nhìn trừng trừng qua phía bên kia cửa kính. “Mày thử thách sợi dây thần kinh cuối cùng của tao à?”

“Meoo.”

Maddie không thể hiểu nổi làm thế nào mà tiếng ồn lại có thể phát ra từ cái mồm bé xíu ấy được chứ. “Cút đi!” Như hiểu được cô nói gì, con mèo đứng dậy, đi thành vòng tròn, sau đó ngồi y nguyên chỗ cũ.

“Meoo.”

“Tao biết rồi.” Maddie quay vào phòng giặt là, xỏ vào một chiếc áo khoác jean, sau đó huỳnh huých đi ra cửa. Cô đẩy mở cửa và xốc con mèo lên. Chú mèo con thật sự rất nhỏ, thân hình nó vừa khít trong một lòng bàn tay. “Mày chắc đầy rận hoặc ghẻ trên người nhỉ,” cô nói.

“Meoo.”

Cô giơ con mèo ra xa hết mức có thể. “Thứ cuối cùng mình cần là một con mèo đầu-bự bẩm sinh thế này.”

“Meoo.”

“Suyt, tao sẽ tìm ày một mái nhà tốt.” Quỷ tha ma bắt con mèo bắt đầu kêu lên rừ... rừ một cách thích thú như thể họ sẽ làm bạn hay cái gì đó vậy. Nhẹ nhàng hết sức, cô đi nhón chân qua bãi cỏ lạnh giá sang sân nhà gia đình Allegrezza. Đèn trong nhà bếp sáng và qua cánh cửa kéo bằng kính, cô thấy Louie đang làm sandwich. “Mày sẽ yêu những người này à xem,” cô thì thầm.

“Meoo.”

“Thật mà. Họ có một đứa trẻ, và trẻ con thì yêu mèo con. Cố mà tỏ ra dễ thương và mày sẽ được vào.” Cô đặt nó lên sàn, sau đó chạy thực mạng về nhà. Giống như cô đang cố thoát khỏi quỷ vậy, cô đóng cửa, khóa lại và kéo chặt rèm. Cô ngồi trên trường kỷ và tựa đầu lên thành ghế. Yên lặng. Cảm ơn Chúa. Cô nhắm mắt và tự nhủ mình vừa làm một việc tốt đẹp. Cô có thể đuổi nó đi bằng cách ném cái gì đó vào người nó. Pete Allegrezza là một đứa trẻ dễ thương. Nó chắc chắn muốn một con mèo và sẽ cho nó một mái nhà tốt. Nó rõ ràng đã không ăn trong một thời gian và Louie sẽ không lưỡng lự khi nghe thấy nó và cho nó ăn một phần to của chỗ thịt dành cho bữa trưa. Maddie thật là một kẻ thánh thiện “ma lạnh”.

“Meoo.”

“Mày đùa đấy à?” Cô ngồi dậy và mở mắt.

“Meoo.”

“Được rồi. Tao đã cố làm điều tốt.” Cô xông vào phòng ngủ và xốc chân vào một đôi dép đi trong nhà màu đen. “Con mèo ngu si.” Cô quay ngược trở lại phòng khách, mở tung cửa lần nữa, và xách chú mèo con lên. Cô giơ nó lên trước mặt và nhìn trừng trừng vào đôi mắt hoảng sợ của nó. “Mày thật sự rất ngu. Mày phải biết tao đã tìm ày một mái nhà tốt chứ.”

“Meoo.”

Đây là nghiệp chương. Nghiệp chương tồi tệ. Dứt khoát là quả báo ột số việc cô đã làm. Cô chộp lấy cái ví bằng bàn tay còn lại rồi bật đèn bên ngoài trước cửa phòng giặt ủi. Cô vừa bước ra ngoài, bộ điều khiển từ xa trong ví của cô mở khóa cửa xe hơi. “Đừng có mà nghĩ đến việc cào vào cái ghế da này đây,” cô nói trong khi đặt con mèo vào ghế bên cạnh. Hôm nay là Chủ nhật và mấy nhà “tị nạn” cho động vật đều đã đóng cửa. Vậy là cô không thể vứt con mèo này ở đó. Nếu cô lái xe qua bờ hồ bên kia và vứt nó trên ngưỡng cửa đằng kia, chắc con vật chết tiệt này sẽ không thể tìm được đường quay lại.

Cô nhấn nút khởi động trên cần sang số. Cô cũng không đến nỗi quá nhấn tâm. Cô sẽ không vứt nó ở một nơi nào đó với những cái hố lớn và dây xích như ở công trường. Cô không muốn gây ra kiểu nghiệp chương như thế.

Cô đánh xe vòng ngược lại và liếc nhìn chú mèo con đang ngồi trên chiếc ghế da đắt tiền của cô và bắt đầu nhắm thẳng hướng. “Hẹn gặp lại nhé cưng.”

“Meoo.”

Mick lái chiếc Dodge của anh vào bãi đỗ xe cửa hàng tạp hóa D-Lite và đậu nó cách cửa trước vài hàng. Trên đường vào, anh nhìn thấy chiếc Mercedes đen đỗ ngay bên dưới một chiếc đèn trong nhà xe. Mặc dù anh chưa nhìn thấy chiếc xe, mọi người trong thị trấn đều biết Madeline Dupree lái một chiếc Mercedes màu đen trông như Người Dơi vậy. Bên trong tấm cửa kính màu, Mick chỉ có thể nhìn thấy những đường nét của cô ấy và gương mặt. Anh tiến đến chiếc xe và gõ vào cửa phía tay lái. Không một âm thanh phát ra, chiếc cửa kính thấp xuống từng chút một. Ánh đèn trong nhà xe chiếu qua cửa sổ, và anh đang nhìn vào đôi mắt nâu đậm của người phụ nữ đã siết lấy anh đêm hôm trước.

“Xe đẹp đó,” anh nói.

“Cảm ơn.”

“Meoo.”

Anh nhìn xuống quả bóng lông trắng chằm chằm trong lòng cô. “Tại sao, Maddie, em có một con mèo thế?”

“Đừng có nói nữa.”

Anh cười lớn. “Em có nó khi nào vậy?”

“Nó không phải của em. Em ghét mèo.”

“Vậy tại sao nó lại ở trong... lòng em?”

“Nó không chịu đi.” Cô quay đi và nhìn thẳng phía trước; tay cô ấy siết chặt tay lái. “Em đã cố tìm cho nó một căn nhà phía bên kia hồ. Em thậm chí còn chọn cho nó một căn nhà tốt nhất. Một căn nhà dễ thương với cái cửa chớp màu vàng.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

Cô lắc đầu. “Em không biết. Em đã len lén chuẩn bị thả nó ở hiên và cầm đầu chạy, nhưng con vật ngu ngốc này cứ kêu rừ... rừ và cọ cọ đầu vào cầm em.” Cô ngược nhìn lên anh và cau mày. “Và bây giờ thì em ở đây, đang phải cân nhắc tất cả các loại thức ăn eo quảng cáo trên tivi và không biết nên chọn Whiskas hay Fancy Feast đây!”

Anh cười khùng khục. “Nó tên gì?”

Cô nhắm mắt và thì thầm, “Quả bóng tuyết.”

Giờ thì anh cười phá lên, thay cho điệu cười lúc nãy. Và cô mở mắt, liếc anh trừng trừng. “Cười cái gì?”

“Quả bóng tuyết.”

“Nó trắng mà.”

“Meoo.”

“Nó thật nữ tính.”

“Đây là lời nói từ chàng trai đã đặt tên cho con chó xù của anh ta là Công chúa đó hả?”

Nụ cười trên môi anh tắt ngấm. “Làm thế nào em biết thế?”

Maddie mở cửa xe và anh bước lùi lại. “Chị anh nói với em.” Cô cuộn cửa sổ lên, túm lấy chú mèo bằng tay còn lại và ra khỏi xe. “Anh đừng lên mặt hồng hách vội. Chính chị anh xuất hiện trước hiên nhà em trưa nay và muốn kể cho em biết về bố mẹ anh.”

“Chị ấy đã nói gì?”

“Nhiều lắm.” Cô khóa cửa xe. “Tuy nhiên, em nghĩ chủ yếu là chị ấy muốn em nghĩ rằng anh đã có một tuổi thơ hạnh phúc như tất cả những thằng bé khác cho đến khi Alice Jones chuyển đến thị trấn.”

“Em tin chị ấy không?”

“Đương nhiên là không.” Cô nhét con mèo con vào bên trong chiếc áo khoác jeans và đeo một chiếc túi xách to ở một bên vai. Cùng là chiếc túi cô đựng súng bắn điện trong đó. “Đặc biệt khi chị ấy tiết lộ việc mẹ anh đã làm cháy một chồng quần áo của bố anh.”

“Ừ, anh nhớ chuyện đó.” Nó chắc chắn không phải là bí mật. “Anh còn nhớ là cỏ ở sân trước đã không thể mọc lại trong một thời gian dài.” Lúc đó chắc anh lên năm tuổi. Một năm trước khi mẹ anh cho đi đời tất cả.

“Và không biết anh đã nghe lời đồn này hay chưa, nhưng sẽ không có bộ phim nào với Colin Farrell và Angeline Jolie cả.”

Anh đã nghe lời đồn và cũng nhẹ cả người khi biết đó không phải là sự thật. “Em có đang mặc pyjama bên trong không?”

Mèo con thò đầu ra khỏi áo khoác của cô ngay lúc Maddie nhìn xuống. “Em không nghĩ người ta sẽ để ý.”

“Anh để ý.”

“Ừ, nhưng em mặc pyjama giống buổi tối hôm trước.” Cô nhìn lên và đôi môi cô nở một nụ cười chọc ghẹo quyến rũ. “Dù sao thì chỉ đi có một tí.”

Và cô không nghĩ là họ lại ngủ với nhau lần nữa. Phải. “Phải em không?” Anh hỏi.

“Em thế nào?”

“Anh ngửi thấy mùi Rice Krispies.” Anh bước tới nghiêng đầu về phía cô. “Dĩ nhiên là em.”

“Đó là mùi bơ dưỡng da Marshmallow Fluff.”

“Bơ dưỡng da?” Ôi, Chúa ơi. Cô thật sự nghĩ họ sẽ không kết thúc trên giường một lần nữa chứ?

“Anh nghĩ về em cả ngày.” Anh đặt tay lên cổ cô và cụng trán anh và trán cô. “Trần tròng.” Mạch máu cô đập mạnh bên dưới ngón tay cái của anh.

“Em quay lại thời kỳ trước rồi.”

“Em quay lại cái thời kỳ ‘đại khái là độc thân’ ấy hả?”

“Phải.”

“Anh có thể làm em đổi ý đấy.” Anh đang cố thuyết phục một người phụ nữ lên giường với anh, một điều anh thường không bao giờ làm. Cho dù họ muốn hay không.

“Không phải lần này,” cô nói.

Nhưng đối với Maddie, anh chẳng bao giờ hành động bình thường được. “Em yêu cái cách anh hôn và chạm vào người em mà. Nhớ không?”

“Em, à...,” cô nói lắp.

Thường thì anh không nghĩ nhiều và bị ám ảnh bởi một người phụ nữ cả ngày trời như thế. Anh chẳng quan tâm cô ta đang làm gì. Nếu cô ta đang làm việc hay đang tìm xách mấy con chuột chết, hay làm sao để “hạ” cô ta thêm lần nữa. “Em đã mặc sẵn quần áo ngủ rồi cơ mà.” Anh chạm nhẹ môi mình vào môi cô và cô hơi hé môi một chút. Bình thường anh sẽ chẳng phải phí thời gian thuyết phục thế này, bởi còn vô số những phụ nữ khác đang xếp hàng mà anh chẳng phải tốn chút công nào thuyết phục. “Em biết em cũng muốn vậy mà.”

“Meoo.”

Cô bước lùi lại và tay anh buông xuống. “Em phải mua đồ ăn ẹo.”

Mick hạ thấp tầm nhìn xuống cái đầu lông trắng lộ ra khỏi áo khoác jeans của Maddie. Con mèo ấy đúng là đồ quý.

“Mèo ngoan. Quả bông tuyết,” cô nói và vỗ nhẹ vào đầu chú mèo con. Cô ngược nhìn anh, sau đó quay người đi về phía cửa hàng. “Coi chừng hấn nha. Hấn là một gã tệ lắm đấy.”

17. Chương 13 Phần 1

Chương 13

Maddie tìm thấy một chiếc vòng cổ có những hạt màu hồng lấp lánh và một cái chuông bé xíu cũng màu hồng khi kiểm tra thùng thư lúc khoảng ba giờ chiều. Không thư từ. Không thiệp. Chỉ có mỗi chiếc vòng cổ ở đó.

Mick là người duy nhất biết về Quả bông tuyết. Cô không kể với bất kỳ người bạn nào vì nó có thể gây ra cú sốc nặng cho họ. Maddie Jones – đang nuôi một con mèo. Không thể tin nổi. Từ trước đến giờ cô vẫn là người ghét mèo, nhưng lúc này đây, cô đang đứng với chiếc vòng cổ hồng trong tay, nhìn chăm chăm vào cục bông trắng đang nằm cuộn tròn mình trên chiếc ghế làm việc của cô.

Cô bế chú mèo con bằng cả hai tay và đưa lên ngang tầm mắt. “Đây là ghế của tao,” cô nói với con vật bé nhỏ. “Tao sẽ làm ày một cái giường.” Cô bế con mèo vào phòng giặt và đặt nó lên một chiếc khăn tắm trải trong một cái hộp Amazon. “Quy định đầu tiên: Tao là chủ. Thứ hai: mày không được trèo lên đồ đạc trong nhà và làm rụng lông ra đó.” Cô quỳ xuống và đeo chiếc vòng quanh cổ cho Bông tuyết.

“Meoo.”

Cô cau mày với con mèo.

“Meoo.”

“Ổn rồi. Trông mày thật đáng yêu.” Cô đứng dậy và chỉ tay vào con mèo. “Quy định thứ ba: Tao ày vào nhà rồi và sẽ ày ăn nữa. Và chỉ có vậy thôi. Tao ghét mèo mà.” Cô quay gót và bước ra khỏi phòng giặt. Tiếng leng keng của chiếc chuông bé xíu bám theo cô vào tận bếp. Cô nhìn xuống dưới chân, thở dài và lấy quyển danh bạ từ trong ngăn kéo ra. Cô gỡ tới những trang màu vàng rồi với tay lấy điện thoại và nhập vào bảy con số.

“Quán bar Mort xin nghe,” một người đàn ông trả lời, nhưng đó không phải là Mick.

“Mick có đây không ạ?”

“Thường thì anh ta sẽ không xuất hiện trước tám giờ đâu.”

“Vậy anh có thể gửi lời nhắn cho Mick không?”

“Đợi tôi lấy cái bút.” Đầu kia im lặng một lúc, “được rồi ạ.”

“Mick, cảm ơn vì chiếc vòng cổ màu hồng. Quả bông tuyết.”

“Cô vừa nói ‘Quả bông tuyết’ ấy à?”

“Đúng vậy. Ký tên ‘Quả bông tuyết’ cho tôi.”

“Hiểu rồi.”

“Cám ơn anh.” Maddie tắt máy và gấp quyển danh bạ lại. Tám giờ một phút chuông điện thoại reo khi Maddie đang liếc qua mấy trang báo về tội phạm.

“Xin chào.”

“Mèo nhà em vừa gọi cho anh.”

Chỉ nghe thấy giọng của Mick thôi cũng khiến cô cười được, việc đó chẳng hay ho chút nào. “Nó gọi làm gì vậy?”

“Nó cám ơn anh vì chiếc vòng cổ.”

Maddie đưa mắt nhìn con mèo nằm trên chiếc ghế đỏ đang liếm chân và thản nhiên vi phạm quy định số hai. “Nó biết cách cư xử đấy nhỉ.”

“Tối nay em làm gì vậy?”

“Dạy Bông tuyết nên dùng cái nĩa nào.”

Anh cười khúc khích. “Khi nào thì con mèo đi ngủ vậy?”

Cô giở trang báo và đưa mắt nhìn qua bài viết về người đàn ông giết ba trong số những người vợ của mình. “Để làm gì?”

“Anh muốn gặp em.”

Cô cũng muốn gặp anh. Thật tệ. Đó thực sự là vấn đề rắc rối. Cô không muốn lòng mình thấy rạo rực khi chỉ nghe giọng anh trên điện thoại. Cô cũng không muốn gặp anh tại bãi đỗ xe và nhớ lại khi bàn tay và đôi môi anh chạm vào cô. Càng gặp anh cô lại càng nghĩ về anh, muốn có anh, và cuộc đời họ lại càng gắn với nhau. “Anh biết là em không thể mà,” cô nói và lật thêm vài trang báo.

“Gặp anh ở Hennessy và nhớ mang theo mấy ảnh nhé.”

Bàn tay cô bắt động. “Không phải anh cho phép em chụp ảnh trong quầy bar của anh đấy chứ?”

“Đúng thế.”

Cô không thường xuyên chụp hình cho những bài viết của mình. Nhưng đó cũng không phải là vấn đề nếu cô làm việc đó.

“Anh muốn gặp em.”

“Anh không mua chuộc em đấy chứ?”

Yên lặng một chút. Và rồi anh lên tiếng, “có vấn đề gì sao?”

Có không nhỉ? “Có đấy, nếu anh nghĩ có thể dụ em lên giường với anh chỉ bằng mấy tấm ảnh...”

“Em yêu,” anh nói với giọng dường như rất bức tức, “anh chỉ ước có thể làm điều đó dễ dàng như vậy, nhưng không có chuyện đó đâu.”

Việc cô tới Hennessy’s chụp vài tấm hình chẳng liên quan gì đến sex hết. Cô đã sống cuộc sống không tình dục bốn năm nay và chắc hẳn cô có thể tự kiểm chế bản thân.

“Hay là em đến vào khoảng nửa đêm. Quán bar sẽ vắng và em có thể chụp bao nhiêu tùy thích.”

Nếu cô tới đó, cô sẽ lợi dụng sự cuốn hút không thể cưỡng lại giữa hai người để có được những gì cô muốn. Cũng như anh đang lợi dụng mong muốn được chụp ảnh trong quán bar của Maddie để đạt được mục đích của mình. Cô bắn khoăn liệu ý chí có thể trỗi dậy và dập tắt những cảm dỗ đang dấy lên trong cô không. Nhưng cũng như hết lần này đến lần khác khi cô đối mặt với công việc hay do dự trước điều gì đó, ý thức trong cô thường cảm lạnh.

“Em sẽ đến.” Cô tắt máy, hít một hơi sâu rồi giữ trong lồng ngực. Tới quán bar này không giống như những lần cô tới khám phá những hiện trường phạm tội trước đây. Lần này là vì việc cá nhân.

Cô thở ra một hơi, rồi xem ảnh về vụ án và đọc các báo cáo. Hai mươi chín năm sau sự thật không phải là một vấn đề lớn. Cô đã từng đối mặt với những tên giết người, nghe chúng đe dọa và miêu tả một cách chính xác những gì sẽ làm với cô khi bọn chúng có cơ hội. So với những lúc đấy thì đi tới Hennessy’s là một việc quá dễ dàng. Không phải toát mồ hôi như vậy.

Quán Hennessy’s được sơn với màu ghi và trông rộng hơn khi nhìn từ phía bên ngoài. Ở đó có hai bàn bi-a, một sàn nhảy ở hai bên quầy bar. Ở giữa quán bar, ba bậc thang dẫn tới một khu thấp hơn bao quanh bởi một dây hàng rào màu trắng và kê vừa đủ mười chiếc bàn tròn.

Ở Hennessy’s chưa bao giờ có những cô gái bốc lửa phóng túng như trong quán Mort’s. Không khí nơi đây thư thả hơn và nơi này nổi tiếng với đồ uống và âm nhạc. Và có một khoảng thời gian, nổi tiếng vì vụ giết người. Hennessy’s sau này cũng gột rửa được cái tiếng xấu đó cho tới khi một nhà văn chuyên viết về tội phạm xuất hiện ở thị trấn này.

Mick đứng sau quầy bar và đang rót rượu South Gin vào trong bộ đồ pha cocktail. Anh ngẩng lên nhìn cô. Ánh đèn hắt lên mái tóc làm rực lên những lọn tóc màu nâu đỏ trên tóc cô. “Cụ anh đã xây nơi này vào năm 1925.”

Maddie đặt chiếc máy ảnh trên quầy bar và nhìn lên. “Từ thời có lịch cấm rượu à?”

“Ừ.” Anh đưa tay chỉ về khoảng giữa quầy bar, “nơi này trước từng là phòng ăn của quán. Cụ đã sản xuất và bán rượu lúa mạch trái phép.”

Maddie nhìn anh bằng đôi mắt nâu to tròn, đôi mắt đã từng trở nên thật ảm áp và quỳn rũ khi anh hôn lên cổ cô. Lúc này cô đang mở to mắt như thể nhìn thấy ma. “Cụ không bị bắt ư?” cô hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn quanh căn phòng và cô rõ ràng không để tâm vào câu chuyện anh đang cố gắng kể. Khi anh mở cửa sau và nhìn cô đang đứng đó, trông cô thật căng thẳng. Anh phải suy nghĩ một lúc rồi mới đẩy cô vào tường và hôn cô ngấu ngiến.

“Không.” Anh lắc đầu. Cả anh và cô đều biết rõ cô tới đây để chụp ảnh. Và Mick ngạc nhiên khi thấy cô bực dọc khi bước vào quầy bar. Anh nghĩ lẽ ra cô phải vui vẻ chứ. Anh đã cho cô cái cô muốn, nhưng cô dường như chẳng có vẻ gì như vậy. Trông cô như chuẩn bị gây gổ vậy. “Những ngày đó thị trấn này quá nhỏ bé và chẳng quan trọng chút nào, mà cụ lại được rất nhiều người ở đây yêu quý. Khi lệnh cấm được bãi bỏ, cụ phá gần như tất cả nơi này và biến nó thành quán bar. Trừ việc bảo trì và một vài thay đổi nhỏ thì nơi này gần như còn nguyên trạng so với thời đó.” Anh rót thêm một ít vermouth rồi đẩy nắp chiếc bình lại. “Ông đã biến chỗ này thành sàn nhảy còn bố anh đã mua bàn bi-a.” Anh lắc rượu gin thượng hạng với vermouth bằng một tay và đặt tay kia phía dưới quầy bar. “Anh định giữ nguyên nơi này như vậy.” Anh đặt một rồi thêm một ly martini đá lên quầy và cắm mấy quả ô liu lên mấy chiếc tăm. Trong khi anh rót anh liếc nhìn từ cằm xuống dưới cổ cô, rồi chiếc áo khoác trắng với cái cúc trên cùng như chực bung ra để lộ khe ngực của cô. “Anh đã bỏ nhiều tiền và công sức vào Mort’s. Tuần tới bạn anh – Steve và anh sẽ có một cuộc gặp mặt với những nhà đầu tư để bàn về thương vụ mở tour du lịch bằng trực thăng ở đây. Ai biết được, có khi lại thành công. Quản lý quán bar là công việc hiện tại của anh. Nhưng anh rất muốn mở rộng việc kinh doanh và có những sở thích khác nữa. Như vậy anh mới không cảm thấy mình đang giậm chân tại chỗ.” Anh đẩy cốc martini về phía cô và tự hỏi liệu cô có thềm nghe mình nói.

Cô chạm ngón tay vào chân cốc. “Tại sao anh lại cảm thấy mình giậm chân tại chỗ?”

A, hóa ra là vẫn nghe. “Anh không biết. Có thể vì khi anh còn là một đứa trẻ anh chỉ mong mỗi được thoát khỏi nơi này.” Anh cắm chiếc tăm cắm trong cốc martini của mình và cắn một quả ô liu. “Vậy mà giờ anh vẫn ở đây.”

“Gia đình anh ở đây. Còn em thì không có gia đình, ngoại trừ một vài người họ hàng mà em chẳng mấy khi gặp. Nếu em có anh hoặc chị, em sẽ sống cùng họ. Ít ra thì em cũng mong em có thể sống cùng họ.”

Anh nhớ ra là mẹ cô đã mất khi cô còn nhỏ. “Thế bố em đâu?”

“Em không biết. Em chưa bao giờ gặp bố.” Cô khuấy ly martini với cái tăm cắm quả ô liu. “Sao anh biết em muốn uống gì?”

Anh tự hỏi không biết có phải cô đang cố tình chuyển chủ đề hay không. “Anh biết mọi bí mật của em mà.” Trông cô bỗng trở nên cảnh giác khiến anh bật cười. “Anh vẫn nhớ em uống gì trong lần đầu gặp em.” Anh bước vòng qua quầy bar và ngồi cạnh bên cô. Cô quay người nhìn về phía anh. Anh đặt một chân lên thanh chắn trên ghế cô ngồi. Cô mặc chiếc váy đen và đầu gối anh kéo chiếc váy lên tận cặp đùi mềm mại của cô.

“Thật à?” Cô đưa ly lên uống và nhìn anh qua miệng chiếc ly. Cô uống cạn một nửa. Loại rượu tốt nhất trong quán của anh mà cô uống như nước lọc vậy. Và nếu cô không cẩn thận, anh sẽ phải đưa cô về. Đó cũng không phải là một kế hoạch tồi. “Em ngạc nhiên là anh vẫn nhớ được những thứ khác ngoài việc Darla ‘khuyến mại’ anh cặp mông của cô ta.” Cô đưa lưỡi liếm môi dưới.

“Anh vẫn nhớ trông em sắc sảo tối hôm đó.” Anh nắm lấy tay cô và đưa ngón tay cái vuốt ve nhẹ lên chỗ khớp ngón tay. “Và ngay lúc đó anh đã tự hỏi nếu được hôn đôi môi tuyệt vời của em thì sẽ thế nào nhỉ.”

“Giờ anh biết rồi còn gì.”

“Ừ.” Anh đưa mắt nhìn khuôn mặt cô rồi tới má, cằm và đôi môi mềm mại của cô. Anh lại nhìn vào mắt cô. “Giờ thì anh đã biết, và nghĩ tới những nơi trên cơ thể em mà tối hôm trước anh chưa được hôn.”

Cô đặt cốc lên quầy bar. “Chúa ơi, anh làm tốt lắm rồi.”

“Anh có thể làm tốt nhiều việc lắm.”

“Đặc biệt trong việc nói những lời hay ho khiến phụ nữ tin sái cổ.”

Anh buông tay cô. “Em không nghĩ anh thật lòng sao?”

Cô cầm lấy máy ảnh và quay vòng trên chiếc ghế đang ngồi. Mick dịch chân ra và cô đứng dậy. “Em chắc chắn là anh thật lòng chứ.” Cô quay lưng về phía anh và cầm chiếc máy ảnh lên. “Lần nào cũng thật lòng, và với mọi người phụ nữ đều thật lòng như vậy.”

Mick cầm cốc của anh và đứng dậy. “Em cho rằng anh cũng nói như thế với những người phụ nữ khác sao?”

Cô chỉnh tiêu cự của máy ảnh và chụp mấy cái bàn trống. Ánh đèn flash lóe lên và cô tiếp lời, “đúng thế đấy.”

Anh thấy thật là đau, nhất là khi đó không phải sự thật. “Được rồi, em yêu, em đúng là không có lòng tin gì cả.”

“Em có lòng tin rất lớn.” Một tiếng click và ánh đèn flash lại sáng, cô tiếp lời, “nhưng em cũng biết mọi thứ như thế nào mà.”

Anh uống thêm một ngụm rượu và dòng rượu chảy thành một dòng nóng trong cổ họng anh làm anh lại thấy khô trong miệng. “Vậy em nghĩ là em biết cái gì, em nói đi.”

“Em biết mình không phải là người phụ nữ duy nhất ở bên anh.” Cô hạ máy xuống và tới ngồi ở phía bên kia quầy bar.

“Em là người phụ nữ duy nhất trong mắt anh lúc này.”

“Chỉ lúc này thôi. Rồi anh sẽ khác. Chúng ta đều sẽ thay đổi mà.”

Mick bỏ đi khi ánh đèn flash lóe lên. “Anh không nghĩ em có vấn đề với chuyện đó.” Anh ngồi trong bóng tối và dựa hông vào chiếc máy phát nhạc tự động.

“Em đâu có vấn đề gì. Em chỉ đang nói là trong bóng tối thì tất cả chúng ta đều giống nhau.”

Cô bắt đầu làm anh cảm thấy bức bối. Nhưng anh cảm giác rằng đó mới chính là Maddie. Anh tự hỏi sao lại muốn gặp cô đến thế. Người phụ nữ trước mặt anh tin vào tất cả những lời đồn thổi về anh, nhưng việc gì anh phải để ý điều đó nhỉ? Cô chẳng thêm quan tâm anh có hẹn hò với những người phụ nữ khác hay không. Và anh lại càng không hiểu tại sao mình thấy khó chịu đến như vậy. Lẽ ra a phải đá cô khỏi cửa

và gọi ngay một người đàn bà khác. Lẽ ra phải thế chứ. Nhưng vấn đề là anh không muốn làm như vậy, và điều này cũng làm anh tức giận chẳng kém gì so với cái thái độ đáng ghét kia.

Cô chụp vài bức hình của sàn nhà phía trước quầy bar từ những góc độ khác nhau. Rồi anh lên tiếng, “Em nói không đúng. Không phải ‘bé yêu’ nào cũng giống nhau trong bóng tối đâu.”

Cô liếc nhìn anh. Anh định công kích lại cô. Nhưng Maddie không hành động giống như những người phụ nữ khác. Ngược lại, cô hít một hơi sâu rồi thở ra từ tốn. “Anh định làm em phát điên đấy à?”

“Anh chỉ muốn công bằng thôi. Em cũng đang làm anh phát điên đấy.”

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi thú nhận, “anh nói đúng.”

“Gì cơ?”

“Có lẽ là em không muốn nghĩ về những điều em đang làm.” Cô rời về cuối của quầy bar, và nhìn về phía chiếc thảm chống trượt trên sàn nhà. Cô chụp thêm một vài bức hình, rồi lại hạ máy ảnh xuống. Cô nói bằng một giọng thì thầm, chỉ đủ cho anh nghe thấy, “điều này khó hơn em vẫn tưởng.”

18. Chương 13 Phần 2

Anh đứng thẳng dậy.

“Vẫn là quán bar này, những cái gương này, bóng đèn này và chiếc máy tính tiền cũ kỹ.” Cô đặt máy ảnh xuống và nắm lấy cạnh bàn phía cuối quầy bar. “Điều duy nhất khác biệt là dấu máu và thi thể nạn nhân.”

Mick bước về phía cô và đặt chiếc cốc cạnh quầy bar khi anh đi qua đó.

Cô nói có chút ngập ngừng, “Bà ấy đã chết ở ngay chỗ này. Làm sao anh vẫn chịu được mà ngày ngày đứng đây?”

Anh đặt tay lên vai cô. “Anh không nghĩ tới điều đó nữa.”

Cô quay người, nhìn về phía anh, đôi mắt mở to và sưng sốt. “Sao có thể vậy được. Mẹ anh đã giết bố anh ngay trên cầu thang.”

“Chỉ là một ngôi nhà mà, bốn bức tường với một mái nhà.” Anh vuốt nhẹ dọc cánh tay cô rồi vuốt ngược trở lại. “Việc đó đã xảy ra lâu rồi. Và anh đã nói anh không còn nghĩ tới nó nữa mà.”

“Em vẫn quan tâm tới việc đó.” Cô cắn môi và quay đầu ra hướng khác để lau nước mắt.

Trước khi quen Maddie, Mick chưa hề biết tới một ký giả nào. Nhưng anh thấy dường như Maddie đang đa cảm quá mức so với cương vị một nhà văn đang viết về những người cô chưa từng quen biết.

“Em không nghĩ rằng công việc này lại khó khăn nhiều đến thế. Em không hay tự chụp hình minh họa cho những cuốn sách của mình. Và em cứ nghĩ mình có thể làm điều đó.”

Có lẽ cô nên để tâm nhiều hơn tới các chi tiết và hình dung chúng theo trật tự để bắt đầu viết. Khi thật, anh ta thì biết cái gì chứ? Anh còn chẳng hay đọc sách.

Cô nhìn anh. “Em phải về rồi.” Cô cầm chiếc máy ảnh lên và bước qua chỗ anh. Trên đường ra cô lấy chiếc áo khoác và túi cô treo trên chiếc ghế đầu.

Tối hôm đó tự dưng trở nên thật đỡ hơi và anh chẳng hiểu có chuyện gì nữa. Anh không biết mình đã làm gì hay chưa làm gì. Anh đã tưởng là cô sẽ tới chụp vài bức hình. Sau đó cả hai sẽ cùng uống, cùng nói chuyện, và hy vọng là làm được một số việc khác nữa. Anh đi theo Maddie từ trong căn phòng tối ra tới hành lang.

“Em lái xe được chứ?” Anh hỏi khi vừa bước ra từ cửa sau.

Nơi cô đứng lơ mơ sáng và cô đang lóng ngóng đút tay vào ống tay áo. Cô gật đầu. Chiếc túi tụt khỏi tay cô rơi xuống chân. Nhưng cô đưa tay lên bưng mặt thay vì nhặt chiếc túi lên.

“Để anh đưa em về nhé?” Anh tiến về phía cô, cúi xuống và nhặt cái túi. Anh được nuôi dạy bởi những người phụ nữ nhưng anh không tài nào hiểu nổi Maddie Dupree. “Em không đủ tỉnh táo để lái xe.”

Cô nhìn anh bằng đôi mắt ướt đẫm. Một giọt nước mắt lăn xuống qua làn mi. “Mick, em phải nói với anh một chuyện. Một chuyện mà em lẽ ra nên nói với anh từ mấy tuần nay.”

Ồi, anh không thích điệu bộ đó chút nào. “Em đã kết hôn rồi phải không?” Anh đặt túi cô lên mui xe và chờ đợi.

Cô lắc đầu. “Em... em...” Cô thở dài và lau những giọt nước mắt lăn trên má. “Em không... em sợ là... em không thể...” Cô vòng tay qua cổ và ôm chặt lấy anh. “Em không thể gạt những hình ảnh của hiện trường vụ án ra khỏi đầu được.”

Chuyện có thể thôi à? Vì điều đó mà cô cảm thấy không thoải mái ư? Anh không biết phải nói gì lúc này, nên làm gì lúc này. Anh cảm thấy mình thật vô dụng. Anh vòng cánh tay ôm ngang người cô. Da bụng anh bắt đầu căng lên và anh biết mình muốn gì. Cô không đọc được ý nghĩ của anh lại là một điều tốt, dù sao cô cũng có lỗi. Cô không nên dựa vào anh và ôm ghì lấy cổ anh như vậy.

“Mick?”

“Hả?” Đêm nay người cô lại thơm mùi vani. Anh đưa tay dọc vuốt sống lưng cô. Cảm giác ôm cô vào lòng cũng tuyệt vời như làm chuyện ấy vậy.

“Anh mang bao nhiêu cái bao cao su vậy?”

Cánh tay anh dừng lại. Anh vừa mua một hộp hiệu Trogans hôm qua. “Anh có mười hai cái để trong xe.”

“Chùng đó có lẽ đủ.”

Anh lùi người lại nhìn vào khuôn mặt cô. Người cô được chiếu sáng bởi ánh đèn từ phía sau quán bar Hennessy. “Anh không hiểu nổi em nữa, Maddie Dupree.”

“Gần đây em cũng chẳng hiểu được mình.” Cô luồn từng ngón tay vào tóc anh và kéo nhẹ cảm anh xuống. “Cứ ở đâu có mặt anh là em chẳng thể làm cái gì được.”

Sáng hôm sau, Maddie đứng trong bếp, thưởng thức một cốc cà phê nóng. Người cô cuốn trong chiếc khăn tắm màu trắng và mái tóc ướt dính được vuốt ra sau. Đêm qua, cô suýt nữa đã kể cho Mick cô chính là con gái của Alice Jones. Cô nên nói với anh điều đó. Nhưng mỗi lần cô chuẩn bị nói với anh, cô lại không thể nói nên lời. Cô không sợ nói sự thật với anh, nhưng vì lý do nào đó mà cô chẳng thốt thành lời. Có lẽ là chưa đến lúc. Cô sẽ nói với anh vào một thời gian thích hợp khác.

Hơn bao giờ hết cô cần anh giúp cô xóa bỏ những hình ảnh kinh sợ đang ám ảnh cô lúc đó. Cô từng tới trước mộ của mẹ, vẫn đủ bình tĩnh để không trở nên quá quỵ lụy. Nhưng đứng ngay tại nơi mà mẹ cô mất, tim cô quặn thắt như thể bị ai đó bóp chặt. Cô chưa xem những bức ảnh người mẹ cô dính máu và mái tóc màu hạt dẻ của bà bị nhuộm màu máu như vậy.

Cô ghét những lúc bị xúc động mạnh như vậy, nhất là khi ở trước mặt người khác, và đặc biệt là Mick. Nhưng anh đã ở đó và chứng kiến. Và cô thấy mình cần ai đó để dựa vào, một người để tập trung chú ý khi mọi thứ đang rối tung lên trong đầu cô.

Anh đưa cô về tận nhà, cô cầm tay anh, kéo anh vào buồng ngủ. Anh hôn cô ở tất cả những nơi anh vừa nghĩ tới. Mọi đầu dây thần kinh trên người cô tràn đầy hưng phấn. Cô biết lẽ ra mình phải áy náy trong lòng nếu lại ở bên anh như vậy. Cô đã hành động rất sai lầm. Nhưng cảm giác ở bên anh quá tuyệt đến nỗi nó xua hết mọi cảm giác tội lỗi trong cô.

“Meoo.”

Cô nhìn xuống Quả bông tuyết khi con mèo con lượn vòng quanh chân cô. Sao cuộc sống của cô lại trở nên như vậy. Cô nuôi một con mèo trong nhà và lên giường với người nhà Hennessy.

Cô đặt cốc lên bàn và lấy túi thức ăn ẻo trong tủ. Quả bông tuyết đang ngủ ngủ con chuột chết nằm trên sàn. Cô đã vứt túi bã từ ngày quyết định giữ Quả bông tuyết nhưng điều đó không có nghĩa con chuột kia không bị dính bã từ trước hôm đó. “Đừng ăn, không là mày sẽ bệnh đấy.” Cô bế Quả bông tuyết vào trong phòng giặt. Chú mèo con dụi dụi đầu vào cằm Maddie. “Tao biết là mày không ngủ ở chỗ của mày. Tao nhìn thấy có lông trắng trên ghế làm việc của tao đấy nhé.” Cô đặt chú mèo xuống chiếc hộp và đổ một ít thức ăn ra chiếc đĩa nhỏ. “Tao không muốn ra đường mà mông dính đầy lông mèo đâu.” Quả bông tuyết nhảy ra khỏi hộp và bắt đầu đánh chén đĩa thức ăn như thể cả tuần nay nó chưa ăn gì. Đêm qua, khi Mick vừa bước ra khỏi phòng tắm với một nụ cười thỏa mãn trên khóe môi, con mèo này chạy vọt qua và tần công vào chân anh.

“Cái khi gì thế này?” Anh kêu lên và quay vòng vòng khi Quả bông tuyết chui tọt vào gầm giường. “Anh không thể tin là mình lại mua một chiếc vòng cổ cho con vật chết tiệt này.”

Maddie cười phá lên và vỗ nhẹ lên giường. “Anh lại đây, em sẽ là dễ chịu hơn sau cú tấn công của con mèo.”

Anh bước tới giường và xốc cô lên để cô quỳ trước mặt anh. “Anh sẽ bắt em trả giá vì đã cười anh.” Và anh đã làm điều đó. Suốt cả đêm. Nhưng sáng nay tỉnh dậy thì không thấy anh đâu, một lần nữa như thế. Cô thèm cảm giác thức dậy và được nhìn vào khuôn mặt anh, đôi mắt xanh trong của anh đang ngắm nhìn cô vừa ngái ngủ, vừa đầy thỏa mãn. Nhưng có lẽ cứ như thế này thì tốt hơn. Nên giữ một khoảng cách với anh cho dù về thể xác thì đêm qua hai người đã gần gũi nhau hết mức có thể.

Trong khi con mèo chén đĩa thức ăn, cô gói con chuột chết bằng một tờ khăn giấy và vứt nó vào thùng rác ở bên ngoài. Cô gọi điện ột bác sĩ thú y và hẹn ông khám cho Quả bông tuyết vào tuần đầu tiên của tháng Tám. Cái hộp đựng mấy thanh bánh ăn sáng ít đường có vết răng bên ngoài, nhưng bên trong chúng không bị làm sao. Chuông cửa reo khi cô vừa cắn miếng bánh đầu tiên.

Cô nhìn qua chiếc lỗ nhỏ trên cửa thấy Mick đang đứng trên hiên, trông bảnh bao và thoải mái trong chiếc quần hiệu Levi’s và chiếc áo sơ mi bỏ ngoài quần. Cô lờ đi chút cảm giác vừa nhói lên trong bụng và mở cửa cho anh.

“Đêm qua em ngủ thế nào?” Anh hỏi và nụ cười của anh làm lộ ra chiếc lúm đồng tiền.

Cô mở rộng cửa để anh bước vào. “Có lẽ lúc em ngủ là khoảng ba giờ.”

“Lúc đó là ba giờ rưỡi rồi.” Anh bước qua cô khi cô khép cánh cửa lại. “Con mèo của em đâu?” Anh hỏi khi họ cùng đi vào nhà.

“Đang ăn bữa sáng. Đừng nói là anh sợ mèo con nhé?”

“Cái cục bông trông như con Tasmanian đó ư?” Anh nói giọng chế giễu và lấy ra trong túi áo trước một con chuột bằng vải. “Anh ột ít lá bạc hà mèo để làm dịu nó.” Anh vứt chiếc túi trên bàn. “Kế hoạch của em là gì?”

Cô định tiếp tục công việc. “Anh hỏi làm gì?”

“Anh nghĩ chúng ta có thể đến hồ Redfish và ăn tối ở đó.”

“Như hẹn hò ấy à?”

“Chắc chắn rồi.” Anh với tay lấy chiếc khăn tắm đang quấn quanh người cô, kéo cô về phía anh.

Vì họ chưa từng hẹn hò với nhau. Và lẽ ra họ không nên gần gũi nhau như vậy. Không thể có chuyện hẹn hò cho dù bụng cô đang quặn lên hay làn da cô đang rạo rức.

“Anh đang đói và anh nghĩ em cũng thế.” Anh cúi xuống hôn lên cổ cô.

Cô nghiêng đầu về một bên. Dù vậy cô sẽ đi với anh. “Sao phải là Redfish?”

“Bởi vì ở đó có một nhà hàng rất ngon và anh muốn dành cả ngày bên em.” Anh hôn lên cổ cô. “Em đồng ý nhé.”

“Em cần thay đồ.” Cô gạt cánh tay anh ra và quay người lại. Cô vào phòng ngủ và nói vọng ra. “Redfish cách đây bao xa?”

“Khoảng một tiếng rưỡi lái xe.” Anh nói vọng lại từ hậu cửa.

Cô không nghĩ anh sẽ theo cô vào tận đây. Maddie quay ra nhìn anh khi đang lấy ra một bộ đồ lót từ trong ngăn tủ. Anh tựa người vào cửa, mắt không rời khỏi cô. Ánh mắt anh đưa theo cánh tay cô khi cô mặc lên người đồ lót lụa màu hồng. Ánh mắt anh nhìn cô say đắm. Say đắm hơn cả lúc anh hôn lên đầu cô và ánh mắt anh biến thành một màu xanh đậm quyến rũ. Họ say đắm nhau như một cặp đôi và việc anh ngắm nhìn cô thay đồ là chuyện bình thường. Say đắm như mối quan hệ này chưa từng và cũng không thể tốt đẹp hơn được nữa. Như thể vẫn còn ngày mai, và ngày sau nữa ối quan hệ giữa hai người. Cô nhún long mày. “Anh không ngại chứ?”

“Em không định mặc hết tủ quần áo đấy chứ? Sau đêm qua thì không ngại nữa rồi.” Cô vẫn nhìn chăm chăm anh cho tới khi anh thở dài và bước ra và đóng cánh cửa lại. “Được rồi, anh sẽ ra ngoài chơi với con mèo vậy.”

Cô nhìn anh đi ra và cố gắng không nghĩ tới ngày mai và ngày sau đó, những thứ sẽ không thể xảy ra. Cô mặc vội một chiếc váy vai trần màu hồng. Cô vuốt tóc, bôi son và chải một chút mascara.

Trong ánh sáng gay gắt ban ngày, khi mà những khao khát thể xác đã được thỏa mãn, và những cảm xúc của cô hoàn toàn được kiểm soát, cô biết mình sẽ phải nói với anh rằng cô chính là Madeline Jones. Anh xứng đáng được biết sự thật.

Ý nghĩ kể với anh về sự thật quặn thắt trong bụng cô và cô tự hỏi anh có nhất thiết phải biết chuyện đó. Đêm qua cô đã không thật khéo léo khi kể về một người phụ nữ khác. Cô rõ ràng đã làm anh phát điên nhưng sự thật là Mick Hennessy không chỉ đi lại với một người phụ nữ, chẳng khác gì bố anh ta, và cả ông nội anh ta nữa. Ngay cả bây giờ không có người phụ nữ nào khác thì một lúc nào đó anh ta cũng sẽ chán ngán Maddie. Anh ta sẽ chứng nào tật đấy không sớm thì muộn. Vậy tại sao phải kể với anh ta hôm nay?

Cô muốn xóa bỏ ký ức về sự bùng nổ đáng xấu hổ của cô đêm qua. Cô không phải loại đàn bà lúc nào cũng chỉ biết khóc lóc trên vai người đàn ông. Có thể cô không dễ bị tổn thương như một vài người thường vẫn vậy. Nhưng với cô, việc không kiềm chế được bản thân thật đáng xấu hổ. Cảm giác vẫn ám ảnh cô thậm chí cả mười hai giờ sau đấy.

Khi họ lái xe được nửa giờ, cô quyết định giải thích với anh. “Em xin lỗi vì tối qua.” Giọng cô át tiếng nhạc đồng quê đang bật trong cabin xe của Mick.

“Em không phải xin lỗi gì cả. Em có to tiếng nhưng anh thích điều đó ở em.” Anh mỉm cười và liếc nhìn cô qua cặp kính râm màu xanh, rồi quay trở lại với cái vô lăng. “Có lúc anh chẳng hiểu gì những điều em nói, nhưng em trông thật hấp dẫn lúc em nói những điều đó.”

Cô thấy hơi nghi ngại, hình như mỗi người nói một chủ đề thì phải. “Em đang nói về việc em đã quá xúc động ở quán bar ấy.”

“À.” Anh gõ tay lên tay lái theo nhịp một bài hát. “Đừng bận tâm về chuyện đó.”

Cô ước mình có thể nghe theo lời anh nhưng với cô việc đó chẳng dễ chút nào. “Nhưng có những tuýp phụ nữ mà em không hề muốn nhập bọn với họ. Một trong số đó là loại con gái dễ xúc động và hay khóc.”

“Anh không nghĩ em là người dễ xúc động.” Gió lùa từ khe cửa làm bay những sợi tóc mai trên trán anh. “Thế còn những tuýp người khác là gì?”

“Sao cơ?”

“Em vừa bảo có những tuýp người em không muốn trở thành còn gì.” Không rời mắt khỏi đường, anh tắt máy nghe nhạc, tiếng anh phá vỡ sự im lặng trong cabin. “Đầu tiên là những người dễ xúc động, còn những loại phụ nữ khác thì thế nào?”

“À.” Cô đếm từng ngón tay. “Em không muốn trở thành những cô gái ngốc nghếch, ghét bọn đàn bà lúc nào cũng say mềm và nhếch nhác. Không thích bọn con gái kênh kiệu hay mấy đứa hàng họ.”

Anh nhìn sang phía cô, “‘Gái hàng họ’ là thế nào?”

“Đừng bắt em phải giải thích.”

Anh quay lại nhìn đường và mỉm cười. “Thế chắc không phải là em nói về mấy cô có vòng ba quá khổ đâu nhỉ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Anh cho rằng anh chưa hề...”

“Quên chuyện đó đi.”

Anh cười lớn. “Có nhiều phụ nữ thích vòng ba như thế mà.”

“Ừ, còn có những người thích độn lên cho bự đấy, nhưng em chưa bao giờ cảm thấy thích thú với bất cứ cái gì trong hai chuyện đó.”

Mick với tay qua bảng điều khiển giữa hai người và cầm tay cô. “Thế còn bị trói trên giường thì sao?”

Cô nhún vai. “Em cũng khá thích trò đó.”

Anh đưa tay cô lên môi, mỉm cười. “Anh biết chúng ta sẽ phải làm gì mỗi khi anh đi làm về rồi.”

Cô bật cười và hướng sự chú ý của mình vào khung cảnh bên đường với những hàng thông cành lá rậm rạp và nhánh phía nam của sông Payette. Idaho không chỉ nổi tiếng với khoai tây mà còn hấp dẫn với cảnh đơn sơ hùng vĩ.

Trong nhà hàng, họ ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ, nhìn ra dòng nước xanh lam của sông Payette và đỉnh núi Sawtooth phủ đầy tuyết trắng. Họ dùng bữa trưa và nói về những người dân ở Truly. Cô kể với anh về bạn bè mình, về đám cưới Lucy hồi năm ngoái, và đám cưới sắp tới của Clare. Họ nói về mọi chuyện từ thời tiết tới các sự kiện trên thế giới, từ thể thao tới dịch bệnh virus đang bùng nổ ở bờ Tây của sông Nile.

Họ nói về tất cả mọi chuyện, trừ lý do tại sao cô tới Truly. Họ ngầm giao kèo với nhau rằng sẽ tránh nói về cuốn sách mà cô đang viết, về cái đêm mẹ anh đã giết hai mạng người và về chính bản thân cô.

Ngày hôm đó trải qua thật thú vị và dễ chịu. Và trong một khoảng khắc ngắn ngủi khi Maddie nhìn vào mắt anh, lương tâm nhắc nhở cô rằng anh sẽ không ở bên cô một khi anh biết sự thật. Cô cố nén lại trong lòng và lờ đi chuyện đó. Cô giả làm thính không nghe thấy gì. Trên đường trở về, cô chôn chặt cái lương tâm đó trong lòng, giờ chỉ còn như một lời thì thầm yếu ớt, dễ dàng bị bỏ qua.

19. Chương 14

Chương 14

Sau khi đi làm về vào tối hôm đó, Mick xuất hiện trước bậc thềm nhà Maddie với chiếc cà vạt trên tay và tay kia là con chuột đồ chơi. Mick buộc cổ tay Maddie lại trong khi Quả bóng tuyết đang chơi đùa với con chuột; và sau đấy- một lần nữa xem thường quy định - nó trèo tốt lên ghế của Maddie. Xem thường quy định là thói quen xấu của Quả bóng tuyết, cũng như Mick Hennessy đã trở thành một thói quen của Maddie. Một thói quen mà cuối cùng cô sẽ phải từ bỏ, nhưng thật không dễ như vậy. Maddie muốn ở bên anh, dù là trên giường hay không, và đó chính là vấn đề. Maddie vẫn chưa làm được việc gì ra hồn. Cô còn chưa viết xong các thẻ phân mục và chưa hoàn thành bảng thời gian, những thứ cần phải hoàn thành trước khi bắt đầu viết tiếp Chương hai. Cô cần phải nhớ lý do tại sao cô tới Truly và quay lại với công việc. Không nên ngừng trệ mọi thứ chỉ để vui vẻ với Mick. Vậy mà khi anh gọi cho cô vào tối hôm sau và nói muốn gặp cô tại Mort’s sau khi đóng cửa quầy bar, cô đã gạt đầu cái rụp mà không chút chần chừ. Đúng mười hai giờ rưỡi đêm, cô gõ cửa phía sau, mặc trên người một chiếc áo khoác màu đỏ, dưới chân là đôi guốc chục phân và đeo chiếc cà vạt xanh Mick tặng trên ngực.

“Em thích chiếc cà vạt chứ?” Mick nói khi giúp cô cởi áo choàng.

“Em nghĩ em sẽ trả nó lại.”

Anh đặt tay lên eo cô, kéo cô lại ngực mình. “Ồ em có cái gì đó rất đặc biệt Maddie ạ.” Anh nói và nhìn thẳng vào mắt cô. “Cái gì đó còn hơn cả cách em làm tình. Nó khiến anh nghĩ tới em ngay cả khi đang rót đồ uống hay xem Travis thi đấu bóng chày.”

Cô vòng cánh tay quanh cổ anh, hai cái núm nhỏ trên ngực cọ vào chiếc áo polo của Mick. Dưới đó, anh đã cứng và sẵn sàng. Lúc này đây, chính lúc này cô muốn nói cô cũng nghĩ về anh, nhưng cô đã không làm vậy phải vì cảm giác đó không thật. Nó hoàn toàn thật, nhưng cô nghĩ tốt hơn hết nên giữ mọi thứ như vậy cho tới khi anh tiến thêm bước nữa.

Không nói lời nào, cô kéo anh xuống, hôn lên môi anh và đưa tay xuống dưới. Mỗi tình một đêm giữa hai người giờ đã kéo dài sang rất nhiều đêm khác. Anh muốn có cô. Và cô cũng muốn có anh. Nhưng đó không phải là tình yêu. Cô không yêu Mick, chỉ là cô rất thích anh thôi. Đặc biệt là khi hai người ngủ với nhau ở quầy bar, qua những chai rượu cô sẽ nhìn thấy phản chiếu trên đó hình ảnh cơ thể cường tráng của anh đang chuyển động, đẩy cô lên tới xúc cảm tột cùng.

Đó là sex. Chỉ đơn giản là sex. Thật nực cười đó lại là mối quan hệ cô đã tìm kiếm suốt bốn năm nay. Không có gì khác. Và nếu như có lúc nào đó cô quên sự thật này, cô chỉ cần tự nhắc mình rằng cơ thể anh thì cô biết tường tận trong khi thông tin về số điện thoại nhà và nơi anh sống vẫn là con số không tròn trĩnh với cô. Mick nói có cái gì đó cuốn hút ở cô. Anh ta nói vậy đấy.

Nhưng dù đó có là gì đi nữa thì nó vẫn không đủ để anh cần có cô trong cuộc đời mình.

Vào buổi sáng ngày hẹn với bác sĩ thú y của Quả bông tuyết, cô cho chú mèo con lên xe và lái tới thị trấn. Tháng Tám là tháng nóng nhất mùa hè và dự báo thung lũng này có thể trải qua đợt nóng khủng khiếp lên tới ba mươi lăm độ C.

Maddie ngồi trong phòng khám, quan sát bác sĩ John Tannasee khám cho chú mèo con. John là một người đàn ông cao ráo với những cơ bắp săn chắc bên dưới chiếc áo blu và bộ ria mép theo kiểu Tom Selleck. Giọng ông trầm tới mức tưởng như được phát ra từ dưới chân ông chứ không phải từ trong cổ. Ông nhẹ nhàng khám tai của Quả bông tuyết, kiểm tra phần đuôi để chắc chắn rằng đó là một con mèo cái. Ông đo thân nhiệt của nó rồi viết một tờ chứng nhận sức khỏe bình thường và đưa cho cô.

“Hai màu mắt khác nhau không có ảnh hưởng gì tới thị lực của chú mèo.” Ông gãi gãi giữa hai tai nó và chỉ cho cô những khiếm khuyết bẩm sinh khác. “Và độ lệch giữa hai hàm của chú mèo không quá lớn để gây khó khăn cho việc ăn uống.”

Maddie có thể hiểu ý bác sĩ khi ông nói tới hai màu mắt khác nhau nhưng còn “lệch hàm” thì là cái gì?

“Con mèo của cô bị lệch hàm.”

Maddie chưa bao giờ nghe những bệnh như thế ở mèo và còn đang rất nghi ngờ, và cảm giác đó chỉ chấm dứt khi ông bác sĩ ngửa đầu con mèo ra sau để Maddie thấy hàm trên của Quả bông tuyết dài hơn hàm dưới một chút. Chẳng hiểu sao cái sự khiếm khuyết lạ lùng đó của chú mèo lại khiến cô càng thêm thích thú với nó hơn.

“Răng cửa con mèo chìa ra ngoài!” cô kinh ngạc thốt lên. “Nó chưa tiến hóa hết sao?” Cô hẹn bác sĩ vào một ngày khác để cắt buồng trứng của Quả bông tuyết, để chắc chắn nó sẽ không sinh ra thêm bất kỳ con mèo đầu to chưa tiến hóa hết nào nữa. Sau đấy cô cùng Quả bông tuyết đi tới cửa hàng tạp hóa.

“Phải ngoan đấy nhé.” Cô nói với con mèo khi cô đưa xe vào bãi đậu của quầy tạp hóa D-Lite.

“Meoo.”

“Nếu mày biết điều tao sẽ mua ít Whisker Lickin’s ầy à?” Cô khẽ lầm bầm khi rời khỏi xe và khóa cửa xe lại. Cô vừa nói tới Whisker Lickin’s ầy à? Cô tự thấy thẹn với chính mình. Trong lúc băng qua bãi đậu xe, cô tự hỏi liệu định mệnh có biến cô thành loại phụ nữ suốt ngày mê mẩn với con mèo của mình để rồi hào hứng kể những câu chuyện chán ồm về nó với mọi người mà không biết là họ chẳng quan tâm quái gì đến câu chuyện của cô.

Khi vào trong quầy hàng tạp hóa, cô chất đầy giỏ xe với ức gà, salad và Coca cho người ăn kiêng. Cô không thấy Whisker Lickin nên cô lấy một bịch Pounce Carribean Catch vớt vào giỏ. Cô đẩy xe hàng ra phía

trước quầy tạp hóa và dừng tại bàn thanh toán số 5. Một nhân viên tên Francine cho bịch thức ăn Pounce vào máy quét khi cô lục lọi ví của mình.

“Con mèo của cô bao tuổi rồi?”

Maddie nhìn lên khuôn mặt dài của Francine với mái tóc xoăn xù như trong phim Flashdance thuở những năm 80.

“Tôi cũng không rõ. Nó xuất hiện trên mái nhà tôi và không chịu đi đâu cả. Tôi nghĩ nó được lai cùng dòng.”

“À, chuyện đó xảy ra thường xuyên ở thị trấn này ấy mà.”

Francine ngược lên nhìn cô và Maddie tự hỏi không biết cô đang nói về chú mèo hay chính bản thân mình.

“Nghe nói có thêm một kẻ tình nghi trong cuốn sách của cô đúng không?” Francine vừa cho túi ức gà vào máy quét vừa hỏi.

“Gì cơ?”

“Tôi nghe nói cô đã tìm thêm được một kẻ tình nghi. Rất có thể Rose không phải là người đã bắn Loch và người phục vụ rồi sau đấy tự sát. Một kẻ nào đó đã vào và giết cả ba người.”

“Tôi không biết bà nghe tin đó từ đâu nhưng tôi chắc chắn một điều, đó không phải là sự thật. Chẳng có thêm kẻ tình nghi nào cả. Rose đã bắn Loch và Alice Jones, rồi tự bắn vào mình.”

“Ồ,” Francine có vẻ hơi thất vọng thì phải, hoặc có thể chỉ do hiệu ứng của đôi mắt bên to bên bé của bà ta. “Vậy chắc là cảnh sát trưởng sẽ không điều tra lại vụ này và cũng chẳng dựng thành một phần trong sê ri phim Cold Case rồi.”

“Không, không có kẻ tình nghi thứ hai nào cả. Không dựng thành phim gì hết, không có hợp đồng điện ảnh nào cả. Và Colin Farrell cũng không tới thị trấn này.”

“Thế mà tôi cứ tưởng là Brad Pitt,” bà quét món đồ cuối cùng và tính tiền.

“Chúa ơi,” Maddie đưa vừa đủ số tiền và xách túi đồ đi. “Brad Pitt nữa,” cô nói với giọng giễu cợt khi đặt túi đồ lên ghế sau.

Về đến nhà, cô cho Quả bông tuyết ăn với những hạt hình cá đủ màu sắc và nấu bữa trưa ình. Cô tiếp tục viết mốc thời gian cho cuốn truyện và viết những sự kiện như thể chúng được hé mở dần dần theo từng phút. Cô sắp xếp và dính chúng lên bức tường phía sau màn hình máy tính.

Mười giờ tối hôm đó, Mick gọi điện nói muốn gặp cô ở Mort’s. Bản năng của cô đồng tình ngay lập tức. Cô chẳng có lý do gì để từ chối ra ngoài vào một tối thứ Sáu, nhưng có gì đó níu cô lại. “Cái gì đó” liên quan đến vẻ hờn hờ trong bụng cô khi nghe giọng nói của anh.

“Em thấy không được khỏe,” cô nói dối. Cô cần có thời gian và khoảng cách giữa hai người. Một không gian để thở. Một sự đoạn tuyệt với điều mà cô sợ đang đi xa hơn xúc cảm tình dục thông thường. Ít nhất là đối với cô.

Qua điện thoại cô có thể nghe thấy tiếng nhạc ngắt quãng phát ra từ chiếc máy nghe nhạc chen giữa hàng tá những âm thanh huyền ảo khác. “Em sẽ ổn chứ?”

“Vâng, em đang chuẩn bị đi ngủ.”

“Một lát nữa anh có thể tới thăm xem em thế nào. Chúng ta không cần phải làm gì cả. Anh có thể mang cho em ít súp và aspirin.”

Cô cũng mong thế lắm chứ. “Không cần đâu, cảm ơn anh.”

“Vậy trưa mai anh sẽ gọi lại xem em thế nào nhé!” Nhưng anh ta nói một đằng mà làm một nẻo. Thay vì gọi điện, anh xuất hiện ngay trước bến tàu, trên người là chiếc áo phông trắng hiệu Cerveza Pacifico, một chiếc quần sooc màu xanh lính thủy trẻ tới ngang hông và lái chiếc xe Regal dài hơn sáu mét.

“Em thế nào rồi?” Anh hỏi khi bước vào nhà cô qua cánh cửa kiểu Pháp.

Anh bỏ chiếc kính râm. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điển trai của anh. “Về chuyện gì cơ?”

“Tôi qua em một còn gì?”

“À,” cô quên mất điều đó. “Không có gì. Em đỡ rồi.”

“Tốt,” anh ôm cô vào ngực và hôn lên mái tóc cô. “Em thay đồ bơi rồi đi với anh.”

Cô không hỏi anh họ sẽ đi đâu và trong bao lâu. Chỉ cần ở bên anh, cô không cần phải để tâm tới bất kỳ điều gì khác. Cô mặc bộ áo tắm một mảnh và quần chiếc khăn tắm màu xanh có hình những con cá ngựa đỏ quanh hông.

“Anh đã thấy chán ngấy em chưa?” Cô hỏi khi họ đang trên đường ra chiếc xuồng màu vàng pha trắng của anh.

Đôi lông mày anh nhíu lại. Anh nhìn cô như thể ý nghĩ đó chưa hề xuất hiện trong đầu mình. “Không, không hề.”

Anh đưa cô dạo một vòng trên hồ và qua những nhà gỗ nhỏ tuyệt đẹp mà bình thường sẽ không thể nhìn thấy từ trên đường cái. Anh đưa cô một lon Coca ăn kiêng và lấy ỉnh một chai nước từ trong tủ đá.

Từ trên bầu trời tháng Tám không một gợn mây, ánh mặt trời gay gắt sưởi ấm làn da của Maddie. Ban đầu đó là một cảm giác dễ chịu nhưng chừng một giờ sau, những giọt mồ hôi bắt đầu chảy xuống ngực và sau cổ cô. Maddie ghét bị đổ mồ hôi. Đó là một trong những lý do cô không tập thể dục. Cô không tin vào cái gọi là “khổ tận cam lai”. Với cô, tốt nhất là đừng có khổ đau vất vả gì hết.

Mick thả neo ở Vịnh Angel, và cởi chiếc áo phông đang mặc trên người. “Trước khi những người nhà Allegrezza khám phá ra nơi này, bọn anh thường ra đây tắm mỗi mùa hè. Ban đầu mẹ đưa bọn anh tới, sau đấy anh hoặc Meg có thể tự lái xe.” Mick đứng giữa thuyền và nhìn ra phía bờ cát trải dài, thấp thoáng những mái nhà to và bến tàu thì đủ loại tàu neo đậu. “Anh rất nhớ những bộ bikini và dầu trẻ em. Cát thì dính đầy quần và mũi anh bị tróc da như điên.” Anh vứt đôi dép lê và lùi về phía sau. “Đó là quãng thời gian thật đẹp.”

Maddie trút bỏ chiếc khăn tắm và đi theo anh. Họ đứng cạnh nhau trên thành bể bơi. “Cát dính đầy quần mà là khoảng thời gian đẹp ư?”

Anh bật cười. “Không, nhưng Vicky Baley bước lên khỏi mặt nước trong bộ bikini sắp sửa tuột dây và bộ ngực cô ấy tuyệt vời tới mức...”

Maddie đẩy anh xuống và trong khi đang loạng choạng, Mick kịp nắm cổ tay cô và họ cùng nhảy xuống hồ. Anh ngoi lên hét, “Whaaa, lạnh thật đấy,” trong khi Maddie ngoi lên, cố gắng thở. Mặt nước lạnh lẽo như lấy hết không khí trong hai lá phổi của cô. Và Maddie tóm lấy chiếc thang ở phía cuối con thuyền.

Tiếng của Mick như khê lướt trên mặt nước gợn sóng khi anh bơi lại gần chỗ Maddie.

Cô gạt những sợi tóc ướt ra khỏi mắt mình. “Có gì buồn cười lắm à?”

“Em ghen với Vicky Baley đấy à?”

“Em không ghen.”

“Uh-huh” anh bắm lấy thành ván nhảy rồi nói, “Cô ta không tuyệt bằng em đâu.”

“Tốt quá nhỉ, cảm ơn vì lời khen.”

Những giọt nước rơi xuống từ những lọn tóc xuống trán và má anh.” Em không phải ghen với bất kỳ ai cả. Em quá đẹp rồi.”

“Anh không phải nói vậy. Ngực em không...”

Anh đưa ngón tay chặn lời cô lại. “Đừng nói gì. Đừng coi những cảm xúc của anh là giả dối, như thể anh nói vậy chỉ để ngủ với em. Anh không phải như vậy. Trong chuyện ấy em thực sự rất tuyệt.” Anh luồn tay ra phía sau mái tóc cô và hôn cô. Một nụ hôn kết hợp nóng, lạnh, hơi ẩm của nước hồ và lưỡi hòa quyện vào nhau.

Nụ hôn của anh mỗi lần như vậy đều tuyệt đến mức kinh ngạc.

“Đêm qua anh nhớ em lắm,” anh lùi lại và nói. “Giá mà anh không phải làm việc quá khuya tối qua. Nhưng anh không thể làm khác được.”

Cô liếm nhẹ dư vị của nụ hôn trên môi và nuốt nước bọt. “Em hiểu.”

“Anh biết em sẽ hiểu. Anh nghĩ đó là lý do anh thích em đến vậy.” Anh mỉm cười. Chỉ một chút chuyển động nơi khoe môi anh cũng đủ để cô thấy nghẹt thở và xốn xang trong lồng ngực và cô biết rằng mình gặp rắc rối trong chuyện này. Một rắc rối khủng khiếp, thế mới đủ để miêu tả cái điều cô thấy mình đang chết chìm trong đôi mắt tuyệt diệu đó. Cô lặn xuống mặt nước và ngoi lên. Cô nghiêng đầu về phía sau và những sợi tóc không còn dính bết trên khuôn mặt cô nữa. “Chúng ta đều làm việc vào những giờ bất tiện,” cô vừa nói vừa trèo lên cầu thang. Cô đứng phía đuôi con tàu và vắt cho khô tóc. “Nhưng điều đó lại thuận lợi cho chúng ta vì chúng ta đều là những người làm việc về đêm và có thể thức khuya.”

“Và vì em muốn có anh nữa chứ?” Anh leo lên khỏi mặt nước.

Cô nhìn anh qua khoe mắt. Trên vầng ngực săn chắc của anh, một hàng lông sẫm màu ướt nhẹp trải dài xuống bụng và hông, rồi biến mất sau cặp cửa chiếc quần bơi anh mặc. “Thừa nhận.”

“Và Chúa biết rằng anh cũng muốn có em.” Anh nhổ neo và đặt nó vào ngăn bên của chiếc thuyền, rồi anh tiến lại chiếc ghế dành cho thuyền trưởng, ngắm nhìn Maddie khi cô đang quấn một chiếc sarong ngang hông.

“Gì vậy?”

Anh lắc đầu và khởi động mô-tơ, cái chân vịt kêu lên khàn khàn và bắt đầu quay làm tung lên những con sóng. Con thuyền trôi thành vòng tròn sang hai bên và Maddie ngồi ở ghế dành cho thủy thủ đoàn. Mick ngắm nhìn cô một vài giây trước khi anh quay đi và cho tàu tăng tốc.

Maddie giữ mái tóc mình bằng một tay khi họ lướt đi trên mặt hồ. Nói chuyện vào lúc này là điều không thể, và cô cũng không biết phải nói gì. Mick cư xử hơi lạ. Cô nghĩ rằng cô có thể hiểu được phần lớn biểu hiện của anh. Cô biết anh trông như thế nào khi anh giận dữ, khi anh quyến rũ và gọi cảm. Và cô chắc chắn biết rõ anh như thế nào khi có nhu cầu về sex. Hôm nay anh im lặng một cách lạ lùng như thể anh đang dăm chiêu về vấn đề nào đó, và vẫn không nói gì nhiều cho tới khi họ lên bến tàu hai phút sau đó.

“Nếu anh không phải đi làm đêm nay, anh sẽ ở đây cùng với em.”

“Anh có thể quay lại sau mà.”

Anh ngồi trên chiếc ghế Adirondack ngay trước mặt cô và kéo chiếc sarong quấn quanh người cô tụt xuống dưới chân. “Hay là em qua chỗ anh sau khi anh hết giờ làm việc vậy?” Anh đặt tay lên đùi cô và kéo chúng lại giữa hai đầu gối anh.

“Tới Mort’s ư?”

Anh lắc đầu. “Em mang theo ít đồ và tới nhà anh đi. Anh biết em thích ngủ thiếp đi trong khi anh rời khỏi nhà em vào buổi sáng trong lúc em ngủ. Nhưng anh nghĩ chúng ta đã đi xa hơn trong mối quan hệ này rồi. Chúng ta không thể giả vờ như giữa hai người không có gì khác ngoài sex như vậy được. Em có nghĩ vậy không?”

Cô cũng nghĩ vậy ư? Không thể nào. Không thể có chuyện đó được. Cô nhắm mắt và luồn những ngón tay lên mái tóc anh. “Vâng.”

Anh cắn nhẹ lên đùi cô. “Anh sẽ tới đón em, như thế em không phải đêm hôm lái xe tới chỗ anh nữa.”

Đó là một ý kiến tồi tệ. Sai lầm rõ ràng rồi, nhưng nó thật tuyệt, thật hợp lý. “Em có thể lái xe được.”

“Anh biết, nhưng anh sẽ tới đón em.”

Một giọng nói trẻ con vang lên sau lưng Maddie, “Này, hai người đang làm gì thế?”

Mick ngẩng đầu lên và như bị đóng băng. “Travis.” Anh buông tay và đứng lên. “Chào cháu, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả, vừa rồi cậu làm gì thế?”

Maddie quay lại và nhìn thẳng bé, cháu của Mick đang đứng trên bậc thang cao nhất của khoang thuyền.

“Cậu chỉ giúp cô Maddie sửa lại cái áo bơi của cô ấy.”

“Sửa bằng miệng à?”

Maddie che miệng cười.

“À...” Mick ngáp ngừng và nhìn Maddie trân trời. “Đó là lần đầu tiên cô thấy anh bối rối trước một việc gì đó. ”Áo bơi cô ấy bị tuột chỉ” anh tiếp lời và chỉ tay một cách băng quơ về phía đùi Maddie, “và cậu phải cần nó ra giúp cô ấy.”

“Ồ.”

“Cháu làm gì ở đây vậy?”

“Mẹ thả cháu ở đây để chơi với Pete.”

Mick nhìn sang hiên trước của nhà hàng xóm. “Mẹ cháu vẫn đang ở bên nhà Allegrazzas à?”

Travis lắc đầu. “Mẹ về rồi.” và cậu bé quay sang nhìn Maddie. “Cô bắt được nhiều chuột chết chứ?”

“Hôm nay thì không. Nhưng cô đã nuôi một con mèo và mấy tháng nữa thôi, nó sẽ đủ lớn để bắt chuột.”

“Cô nuôi mèo à?”

“Đúng vậy. Tên nó là Quả bông tuyết. Nó có hai màu mắt khác nhau và hàm trên chìa ra ngoài hàm dưới.”

Mick nhìn về phía cô. “Thật à?”

“Tôi sẽ chỉ cho hai người xem.”

“Hàm trên chìa ra ngoài là thế nào?” Travis hỏi khi cả ba cùng đi vào nhà.

Mick về nhà được nửa giờ thì chị anh tới gõ cửa. Chị không đợi anh trả lời.

“Travis nói với chị rằng nó nhìn thấy em hôn hôn Maddie Dupree,” cô nói trong lúc đi thẳng vào nhà bếp, trong đó cô thấy Mick đang làm cái bánh sandwich trước khi đi làm.

Anh nhìn lên. “Chào chị, Meg.”

“Có phải thế không?”

“Em không có hôn hôn cô ta.” Anh chỉ cần lên đùi cô thôi.

“Tại sao em lại ở đó? Travis nhìn thấy thuyền của em ở bến tàu chỗ cô ta. Có chuyện gì giữa hai người vậy?”

“Em thích cô ấy.” Anh thái miếng thịt xông khói và đặt nó lên chiếc đĩa giấy. “Chuyện đó chẳng có gì to tát.”

“Cô ta đang viết sách về bố mẹ.” Cô giật lấy cổ tay anh để anh chú ý vào câu chuyện. “Cô ta sẽ làm cho chúng ta trở nên xấu xa.”

“Cô ấy nói không thích kẻ xấu về ai cả.”

“Ngu ngốc. Cô ta đang lợi dụng để kiếm tiền từ nỗi đau mà chúng ta phải chịu đựng.”

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt xanh đậm của chị anh. “Em không giống chị, Meg ạ, em không bị ám ảnh bởi quá khứ.”

“Không.” Cô bỏ tay anh ra. “Em chỉ giả vờ không nghĩ về chuyện đó như thể nó chưa từng xảy ra thôi.”

Anh cầm nửa chiếc bánh sandwich và cắn một miếng. “Em hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng em không sống với những ký ức đó mỗi ngày.”

“Chị cũng không.”

Nuốt xong miếng bánh, anh uống một ngụm rượu từ chai Sam Adams. “Có thể không phải hàng ngày, nhưng bao nhiêu lần em tưởng chị đã vượt qua. Nhưng cứ có chuyện gì là chị lại hành động như thể mới lên mười tuổi vậy.” Anh cắn thêm một miếng bánh. “Em chỉ sống cho hiện tại thôi, Meg ạ.”

“Em nghĩ chị không muốn em sống cuộc sống của riêng mình à? Chị muốn chứ. Chị muốn em cặp với ai đó. Em cũng biết vậy mà, nhưng không phải với cô ta.”

“Chị đã tới nói chuyện với cô ấy.” Anh bắt đầu thấy phát ngán với câu chuyện. Anh thích Maddie. Anh thích tất cả mọi thứ về cô, và anh vẫn sẽ tiếp tục tới thăm cô.

“Chỉ vì chị muốn cô ta biết rằng mẹ chúng ta không phải là một người đàn bà điên khùng.”

Anh uống thêm ngụm rượu rồi đặt chai xuống bên quầy tính tiền. “Mẹ thực sự là như vậy.”

“Không.” Cô lắc đầu, kéo vai anh quay lại phía cô. “Em không được nói thế.”

“Vậy sao bà lại giết hai mạng người rồi tự sát. Sao bà nỡ bỏ hai đứa con mình thành trẻ mồ côi?”

“Bà không hề muốn vậy.”

“Chị nói xem, nếu bà muốn dọa họ, sao bà lại lên nòng khẩu súng lục ba mươi tám li?”

Meg buông tay xuống. “Chị không biết.”

Anh đặt miếng sandwich lại chiếc đĩa và khoanh tay trước ngực. “Chị có bao giờ tự hỏi liệu mẹ có nghĩ cho chúng ta chút nào không?”

“Có.”

“Vậy thì tại sao hả Meg? Sao việc giết bố rồi tự sát lại quan trọng hơn tất cả những đứa con của bà?”

Meg quay mặt đi. “Mẹ yêu chúng ta, Mick ạ. Em không nhớ những điều tốt đẹp về bà, chỉ nói những gì không hay. Mẹ yêu chúng ta và cũng yêu bố nữa.”

Anh không phải người có ký ức lệch lạc. Anh nhớ cả những việc tốt đẹp lẫn những điều không hay. “Em không nói rằng bà không yêu chúng ta. Chỉ có điều tình yêu đó không đủ lớn, em nghĩ vậy. Chị có thể bênh vực bà thêm hai mươi chín năm nữa. Nhưng em sẽ vẫn không bao giờ hiểu tại sao bà lại chỉ có một con đường là giết bố rồi tự sát.”

Chị nhìn xuống chân và nói như thì thầm, “Chị không hề muốn em biết điều này, nhưng...” Chị nhìn anh. “Bố định bỏ chúng ta.”

“Gì cơ?”

“Bố định bỏ chúng ta theo cô phục vụ đó.” Giọng cô nghẹn ngào như thể từng lời bị mắc kẹt trong cổ họng. “Chị nghe mẹ nói như vậy trên điện thoại với một người bạn của bà.” Chị cười cay đắng. “Chắc là một người bạn nào đó chưa từng ngủ với bố.”

Bố anh đã định bỏ rơi mẹ anh. Anh biết mình nên có cảm giác gì đó, tức giận hoặc thấy bị tổn thương. Nhưng anh chẳng thấy gì hết.

“Mẹ đã hết sức kiên nhẫn chịu đựng bố,” Meg tiếp tục. “Chịu đựng sự nhục nhã khi cả thị trấn biết những chuyện tình bần thỉu của ông. Hết năm này qua năm khác.” Chị lắc đầu. “Ông đã bỏ mẹ theo một người phục vụ hai mươi tư tuổi và mẹ không thể chịu đựng được sự thật đó. Mẹ không thể để bố làm điều đó.”

Anh nhìn vào đôi mắt đẹp và mái tóc đen nhánh của chị. Người chị đã từng che chở anh, và anh cũng vậy, quan tâm hết sức có thể. “Chị biết điều đó hàng chục năm nay và không hề nói với em chút nào?”

“Em không nên biết điều đó.”

“Sao lại không cần biết? Em biết rằng mẹ đã chọn cách giết bố thay vì để bố ly dị. Em biết rằng mẹ thực sự bệnh hoạn.”

“Mẹ không hề. Chỉ là bà bị dồn tới bước đường cùng. Mẹ yêu bố.”

“Đó không phải là tình yêu, Meg ạ.” Anh cầm chai bia cùng với đĩa ăn ra khỏi bếp.

“Em không biết đâu.”

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô đang đứng trong phòng ăn.

“Em đã bao giờ yêu chưa Mick? Em đã bao giờ yêu ai tới mức ý nghĩ sẽ mất cô ta khiến em thấy đau quặt quật trong lòng?”

Anh nghĩ tới Maddie. Nghĩ tới nụ cười và những câu chuyện hài hước của cô, tới con mèo lệch hàm mà cô đang nuôi trong khi không ngừng tuyên bố rằng mình là người ghét mèo. “Em không chắc, nhưng em chắc chắn một điều. Nếu em yêu một người phụ nữ nào tới mức đó, em sẽ không làm tổn thương cô ấy, và cũng sẽ cố hết sức để không làm tổn thương những đứa con em có với cô ấy. Em có thể không biết nhiều về tình yêu nhưng em chắc chắn.”

“Mick.” Meg tiến lại nắm lấy tay anh. “Chị xin lỗi. Chị không nên nói những lời đó.”

Anh đặt chiếc nĩa trên bàn. “Thôi bỏ qua đi.”

“Chị chỉ muốn những điều tốt đẹp nhất cho em. Chị muốn em kết hôn và có một gia đình vì chị biết em sẽ là một người chồng, người cha tốt. Chị biết điều đó vì chị biết em quan tâm tới chị và Travis nhiều như thế nào.” Chị ôm ngang người Mick và dựa đầu vào vai anh. “Nhưng ngay cả khi em không thể tìm được ai đó, em luôn có chị bên cạnh.”

Hơi thở nén trong lồng ngực Mick khiến anh cảm thấy như nghẹt thở.

20. Chương 15

Chương 15

Maddie ngồi trên ghế sofa, còn Quả bóng tuyết đang cuộn tròn trên đùi cô và chăm chú nhìn cái màn hình tivi trông huếch. Bụng cô đau nhói và ngực cô như thắt chặt hơi thở lại. Chắc là cô sắp ốm. Cô tính sẽ gọi điện cho bạn bè và xin mấy lời khuyên, nhưng cô không thể. Trong nhóm cô luôn là người mạnh mẽ nhất và không hề biết sợ hãi, nhưng lúc này cô chẳng hề thấy mình mạnh mẽ hay gan dạ chút nào. Ngược lại chẳng khác.

Lần đầu tiên sau một thời gian rất dài, Maddie Jones cảm thấy sợ hãi. Không thể phủ nhận điều đó. Cô không thể chỉ gọi đó là sự e sợ thông thường rồi bỏ qua. Cảm giác đó thật lắm. Quá sâu sắc, quá kinh hãi. Còn kinh khủng hơn cả việc ngồi đối diện những tên giết người hàng loạt.

Cô vẫn luôn cho rằng yêu một ai đó cũng giống như đâm sầm vào bức tường gạch. Bạn sẽ hện hò với nhau một thời gian theo thường lệ, rồi sau đó cùng nhau làm những chuyện mà ai cũng biết và bạn nghĩ “Chẹp, hình như mình đang yêu thì phải.” Nhưng không phải như vậy. Cứ như thể nó lẩn trốn cô cho tới trước khi cô nhận ra nó. Một nụ cười, một cái chạm nhẹ vào tóc đầu tiên. Một ánh mắt. Một nụ hôn. Một cái vòng cổ màu hồng cho con mèo. Một cảm giác nhói đau ở tim và tiếp theo là cảnh giác đề phòng nhưng đâu lại hoàn đấy, hết lần này đến lần khác, cho tới khi cô đã dần sâu tới mức không thể phủ nhận nó được nữa. Không còn cơ hội quay đầu trước khi quá muộn. Không thể tự dối lừa trước những cảm xúc của mình.

Maddie vượt dọc sống lưng bé xíu của Quả bóng tuyết mà không hề để ý long nó đang rung trên chiếc áo đen và vạt váy cô. Cô vẫn luôn nghĩ sẽ không bao giờ tự dối lòng điều gì. Nhưng rõ ràng là cô làm tốt việc đó hơn cô tưởng.

Cô đã yêu Mick Hennessy, nhưng ngay giây phút anh phát hiện ra con người thực sự của cô, cô sẽ mất anh. Cô chẳng có cách nào giải quyết chuyện này cả.

Chuông cửa reo, Maddie liếc nhìn lên chiếc đồng hồ đặt trên giá phía trên tivi. Tám giờ rưỡi tối. Mick vẫn đang làm việc và cô chẳng mong sẽ gặp được anh trước một giờ.

Cô đặt Quả bông tuyết xuống sàn và đi tới cánh cửa. Con mèo con chạy theo cô, cô bế nó lên để tránh dẫm phải nó. Cô nhìn qua khe cửa và cô nhận ra khuôn mặt cô nóng bừng lên. Quả nhiên là Mick đã trốn việc.

Anh mặc quần jeans và chiếc áo phông đồng phục của Mort's, đang đứng trên hiên nhà cô. Cô mở cửa và nhìn chăm chăm vào anh. Mick đứng đó và bóng tối nhá nhem hắt lên người anh thành một màu xám nhạt, khiến đôi mắt của anh xanh rực rỡ. Khi anh nhìn cô từ một khoảng cách gần thế này, niềm phấn chấn lẫn nỗi tuyệt vọng lại xung đột trong tim cô, khiến lòng cô quặn thắt.

“Anh cần phải gặp em.” Mick nói rồi bước qua ngưỡng cửa. Anh vòng một tay ôm ngang eo, còn tay kia vòng ra phía sau đầu cô. Anh cúi xuống và đặt lên môi cô một nụ hôn. Một nụ hôn dài như ma được khiến cô chỉ muốn gắn với anh mãi mãi không rời.

Anh ngẩng lên, ngắm nhìn khuôn mặt cô. “Ngày làm việc hôm nay lại tiếp tục quanh quẩn với công việc rớt bìa và nghe đi nghe lại những câu chuyện cũ rích. Và tất cả những gì anh có thể nghĩ được chỉ là em và cái đêm chúng ta bên nhau, ở ngay quầy bar đó. Anh không thể xua đi những ý nghĩ về em ra khỏi đầu được. Mà em bỏ con mèo xuống đi chứ.”

Cô cúi xuống đặt Quả bông tuyết xuống đất trong lúc anh đóng cánh cửa phía sau lưng. “Anh không muốn ở đó. Anh chỉ muốn ở đây thôi.”

Maddie đứng lên và nhìn vào khuôn mặt anh. Cả cuộc đời cô chưa bao giờ thấy mình yêu ai như lúc này. Đó không đơn thuần là thứ tình yêu với những hân hoan trong lòng hay cảm giác râm ran kích thích khắp làn da. Cũng không phải thứ tình yêu khiến cô muốn nắm chặt bàn tay anh mãi mãi, hay dính chặt lấy cơ thể nhau và không biết ở đâu thì anh nên dừng lại để cô bắt đầu. “Em rất vui vì anh đã quay lại.” Nhưng cô vẫn phải nói với anh sự thật rằng cô là Maddie Jones. Ngay bây giờ.

Anh vuốt tóc cô ra sau mang tai. “Anh có thể thư giãn khi ở bên em.”

Ít nhất thì một trong hai người họ có thể thư giãn được. Cô dụi má vào bàn tay anh. Và trước khi cô nói với anh cô là ai, trước khi cô mất anh mãi mãi, cô vòng cánh tay ôm quanh cổ anh và hôn anh lần cuối. Cô dồn tất cả tâm hồn và trái tim mình vào đó, nỗi đau và niềm vui sướng, không nói một lời nào, cô để tâm trạng mình bộc lộ trước anh. Cô hôn lên môi, cằm và dọc cổ anh. Bàn tay cô vuốt nhẹ khắp cơ thể anh, chạm và ghi nhớ những cảm nhận về anh ngay dưới bàn tay mình.

Mick vuốt nhẹ lồng bàn tay ấm áp của anh sau lưng cô và vòng xuống phía sau đùi. Anh nâng bổng cô lên cho tới khi chân cô quấn quanh thắt lưng anh. Một tiếng rên phát ra trong lồng ngực anh. Anh vồn vã đáp lại những nụ hôn của cô rồi bế cô vào phòng ngủ.

Cô sẽ nói cho anh. Nhất định cô sẽ nói. Chỉ một lúc nữa thôi. Cô tụt xuống từ trên người anh, trong lúc anh kéo chiếc áo qua đầu cô. Cô chỉ muốn nán thêm một vài phút, nhưng cô càng nồng nhiệt với những nụ hôn, anh lại càng ham muốn cô. Càng nồng nhiệt như rút hết hơi thở trong lồng ngực cô và khiến đầu óc cô choáng váng. Bàn tay anh đưa khắp cơ thể cô, lên vai, cánh tay, vòng ra phía sau lưng cho tới khi trên người cô chỉ còn chiếc áo ngực đã mở khóa hở hững phía sau.

Anh lùi lại một chút, thở hổn hển. Anh nhìn cô bằng ánh mắt đắm đuối sau mê. Cô không hề có một ý nghĩ dừng anh lại khi anh từ từ kéo dây và bầu áo bằng vải satin xanh trượt xuống bờ ngực cô, tuột dọc cánh tay và rơi xuống đất.

“Chúng ta mới chỉ biết nhau trong một thời gian ngắn.” Đầu ngón tay anh vuốt nhẹ trên hai núm vú cô, hơi thở cô gấp gáp. “Sao anh lại có cảm giác lâu hơn thế nhỉ?” Anh vòng ra phía sau cô. Maddie nhìn vào bàn tay to lớn đang ôm lấy ngực cô và vuốt ve, siết chặt lấy chúng. Một cảm giác râm ran chạy dọc sống lưng. Cô giờ cánh tay lên ôm lấy khuôn mặt anh, kéo môi anh xuống sát mặt và đặt lên đó một nụ hôn nóng bỏng đầy ham muốn. Cô khẽ xoay hông và cô đôi mông trần của mình vào anh đang cương cứng. Anh rên rỉ từ sâu trong lồng ngực trong khi vẫn đang mơn trớn bầu ngực cô. Anh vẫn đang mặc quần jeans và áo phông, và cảm giác vải bông và cotton cọ vào người cô đầy khô khan. Anh bắt đầu hôn xuống cổ, và đưa một tay trượt xuống bụng cô. Anh đặt một chân vào giữa hai chân cô và đưa tay giữa hai đùi cô. Cả người cô như tan chảy, cô trượt hôn xuống. Cô cho phép mình tận hưởng những cái vuốt ve của người đàn ông duy nhất cô yêu. Cô luôn tự hỏi liệu có gì khác nhau giữa tình dục và ái ân. Nhưng bây giờ thì cô đã biết. Tình dục đơn thuần bắt nguồn từ những ham muốn thể xác. Còn việc ái ân kia xuất phát từ trong tim.

Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đây, sau khi cô nói với anh sự thật, nhưng điều đó chẳng quan trọng. Cô quay người nhìn theo anh khi bàn tay cô trượt trên bụng anh cho tới phần cuối chiếc áo polo anh đang mặc. Anh giơ tay lên lúc cô kéo vạt áo bằng cotton co giãn. Cô giật mạnh chiếc áo ra khỏi đầu anh và vứt nó sang một bên. Ánh mắt Maddie hạ xuống từ ánh mắt đầy đam mê mãnh liệt của anh đến dưới bờ ngực rắn chắc. Hai núm vú cô chạm vào ngay dưới đầu ngực màu nâu bằng phẳng của anh. Những sợi lông mịn trải thành một đường dài từ trên ngực anh, đi qua giữa khe ngực cô xuống dưới tận phần thắt lưng của anh.

Giọng anh trở nên khàn khàn trong cơn ham muốn, “sao anh lại có thể nghĩ mình đã chán ngấy em được.”

Cô kéo chiếc cúc quần của anh và luồn tay vào trong, nắm lấy anh từ bên ngoài chiếc quần lót bó sát. “Em chưa bao giờ chán ngấy anh cả, Mick ạ. Dù thế nào đi chăng nữa, em lúc nào cũng muốn anh.” Cô nhắm mắt và hôn lên cổ họng anh. “Luôn luôn là vậy,” cô thì thầm.

Anh hít mạnh vào trong phổi khi cô luồn bàn tay vào trong chiếc quần và cuộc bàn tay mình nắm lấy anh. Mick rút chiếc ví ra khỏi túi quần và quăng nó lên giường.

“Em sẽ không bao giờ chán ngấy những gì đang cảm thấy trong bàn tay em,” cô thì thầm. “Căng cứng, nhưng cũng thật mềm mại. Em sẽ không bao giờ quên cảm giác chạm vào anh như thế nào.”

“Ai bảo em sẽ phải quên chứ?” Anh kéo cô ra sát thành giường và ấn vai cô cho tới khi cô ngồi xuống.”

Ai ư? Chính là anh đấy. Cô nằm xuống và nhìn anh nhanh chóng trút bỏ quần áo trên người cho tới khi anh khỏa thân hoàn toàn trước mặt cô. Một người đàn ông cao ráo, bảnh bao đã làm trái tim và tâm hồn cô thổn thức. Cô với tay kéo anh nằm lên người mình. Đầu ‘thằng bé ấm nóng’ và đầy khêu gợi của anh chạm vào giữa hai chân cô. “Em thích chúng mình ở bên nhau,” cô thì thầm trong khi mút vào tai anh và dụi vào cơ thể ấm áp của anh. Cô cắn nhẹ lên cổ và vai anh.

Mick đẩy nhẹ cô nằm ngửa ra. “Chúng ta sẽ có thêm nhiều thời gian ở bên nhau, như thế này và nhiều hơn nữa.” Vừa nói Mick vừa hôn lên cằm và cổ Maddie, rồi nhẹ nhàng xuống dưới ngậm lên đầu ngực cô bằng cái miệng ấm nóng của mình, trong khi bàn tay anh lướt dần xuống bụng cô. Khi anh hôn lên ngực mình, cô thấy như có một thứ cảm xúc mãnh liệt chảy trong huyết quản. Đó chính là Mick, người đàn ông khiến cô thấy mình trở nên quyến rũ và đầy khao khát. Người đàn ông cô yêu và sẽ phải đánh mất.

Mick ngẩng đầu lên, một làn hơi lạnh của buổi đêm thổi trên bầu ngực còn ướt đầm sau nụ hôn của anh. Anh với lấy chiếc ví và lôi ra một cái bao. Maddie đeo nó vào cho anh. Cô có thể cảm nhận sự rung động dưới bàn tay cô, mạnh mẽ và rắn rỏi. Cô đẩy anh ngã người ra sau và kéo mở đôi môi anh. Mi mắt anh trùng xuống hơi thở anh như đứng lại khi nhìn cô hạ người xuống để anh đi vào cơ thể cô.

“Em đẹp lắm,” giọng anh trầm xuống nghe thô ráp và tay anh đang ôm ghì lấy eo cô. “Anh thấy thật tuyệt.” Tay anh lướt dọc người cô lên tới ngực.

Xương chậu cô rung lên khi cô trườn người lên rồi lại nhún xuống. Cô rên lên từng tiếng trong cuồng hống. Người cô căng lên rồi lại chùng xuống theo từng nhịp đẩy. Một hơi nóng râm ran tỏa ra từ nơi hai cơ thể tiếp xúc nhau. “Mick, Chúa ơi.” Người anh cũng chuyển động hòa nhịp cùng từng lần nhún xuống mạnh mẽ của cô. Cho tới khi cảm khoái xâm chiếm hoàn toàn trong người, đầu cô ngửa ra sau cảm nhận cảm giác ngập tràn khắp cơ thể đang nóng rực và ẩm ướt của mình, bắt đầu từ xương chậu và lan tỏa tới từng đầu ngón tay, ngón chân cô. “Mick, em yêu anh,” cô hỗn hển nói khi những luồng xúc cảm mới bao quanh khiến trái tim cô đập thổn thức, ép chặt lồng ngực cô bằng cái ghì siết mạnh.

Khi cơn lốc qua đi, Mick vòng tay ôm ngang lưng người phụ nữ đang nằm cạnh anh và quay người anh về phía cô để hai người giáp mặt nhau. Anh vẫn đang ở sâu trong cơ thể cô, và một cách vô thức cô móc chân mình quanh hông anh. Cô biết anh thích điều đó.

Kéo môi anh xuống, Maddie hôn anh, một nụ hôn ẩm ướt và cuồng nhiệt trong khi anh lại tiếp tục dẫn mạnh vào trong. Cô bám chặt lấy anh trong khi anh thực hiện từng động tác. Ngực anh căng lên, rồi anh đặt tay lên giường bên cạnh đầu cô. Từng đợt, từng đợt lại đưa cô lên đỉnh thêm lần nữa, và cô rên lên khi hai người hòa vào nhau lần thứ hai.

Anh để mặc cho đôi mắt mình nhắm lại và hơi thở rít qua kẽ răng. “Khỉ thật,” anh chửi thề rồi rên rỉ trong sự thỏa mãn. Anh ấn thêm một lần nữa rồi nằm gác lên người cô.

Cả cơ thể to lớn của anh đè lên người cô, nặng nề và chào đón. Mặt anh ngả lên chiếc gối bên cạnh Maddie và anh hôn lên vai cô.

“Maddie.” Anh hỏi trong tiếng thở gấp gấp.

“Gì cơ?” Cô đưa tay vuốt dọc sống lưng anh.

Anh chống một khuỷu tay, nhìn cô, hơi thở của anh vẫn còn đứt quãng. “Anh không biết lần này khác với những lần trước như thế nào, nhưng đây là đêm nóng bỏng nhất mà anh từng trải qua.”

Cô biết sự khác biệt nằm ở đâu. Vì cô yêu anh. Mặt cô nóng bừng và cô dụi vào vai anh. Cô yêu anh và cũng đã nói với anh điều đó.

Anh nằm xuống bên cạnh Maddie.

“Em muốn uống chút nước,” cô vừa nói vừa trườn ra khỏi giường. Hai tai cô ù lại vì xấu hổ. Cô chạy vào phòng tắm và lấy chiếc áo choàng.

“Con mèo của em đâu nhỉ?” anh hỏi.

“Chắc ở trên ghế trong phòng làm việc.” Cô nhìn xuống bàn tay đang run run cuốn chiếc áo choàng quanh người.

“Nếu nó tấn công anh, anh sẽ cho nó ăn đạn G13 đấy.”

Maddie không để tâm tới anh đang nói gì. “Cũng được,” cô nói vọng ra từ buồng tắm.

“Anh còn một ít bao cao su trong túi quần,” anh vừa nói vừa hân hoan tiến vào buồng tắm. “Nhưng em phải cho anh thời gian để lấy lại sức nữa nhé!”

Trong khi Mick tắm, cô lấy một lon Coca cho người ăn kiêng trong tủ lạnh. Cô tì lon nước lên gò má nóng bừng và nhắm chặt mắt lại. Biết đâu anh không hề nghe thấy điều đó. Anh từng nói với cô trên đường tới Redfish rằng có những lúc anh không hiểu cô nói những gì khi hai người ngủ cùng nhau. Biết đâu cô cũng chẳng nói ra rõ ràng như cô vẫn nghĩ.

Cô bật nắp lon và uống một hơi dài. Cô mong đó chỉ là một khoảng khắc trong những lần chỉ phải quan tâm tới một vấn đề nào đó. Một vấn đề nghiêm trọng hơn đang hiện ra lơ mơ phía trước, đen tối, có sức tàn phá và không thể nào tránh được.

Mick bước ra từ trong phòng tắm và tiến lại bếp. Anh mặc chiếc quần Levi’s trễ tới hông và mái tóc rối bù. “Em xấu hổ vì điều gì đó đúng không?” anh hỏi khi anh di chuyển ra phía sau và vòng tay ôm chặt cô.

“Vì gì cơ?”

Anh cầm lon nước từ tay cô và đưa lên miệng. “Em chạy khỏi giường và anh thấy má em ửng đỏ.” Anh đưa cô lon nước sau khi uống một ngụm dài.

Cô nhìn xuống dưới chân. “Sao em phải thấy xấu hổ nhỉ?”

“Vì em đã thốt lên ‘Em yêu anh’ trong lúc cảm xúc lên tới tột đỉnh.”

“Chúa ơi.” Cô gơ tay lên bưng mặt.

Anh quay người cô lại, những ngón tay đỡ dưới cằm cô và buộc ánh mắt cô nhìn về phía anh. “Điều đó ổn mà Maddie.”

“Không, không phải vậy. Em không hề có ý phải lòng anh.” Cô lắc đầu rên rỉ, “em không hề muốn yêu anh.” Cô thấy nhói trong lồng ngực và nước mắt rơm rớm trên bờ mi. Cô không nghĩ rằng trên đời này lại có thể có nỗi đau nào đau đớn hơn vậy. “Cuộc đời em thật chẳng ra sao.”

“Tại sao?” Anh hôn nhẹ nhàng lên môi cô. “Anh cũng yêu em. Anh chưa từng có cảm giác với bất cứ người phụ nữ nào như anh cảm thấy với em. Anh rất muốn biết những ngày qua em cảm thấy thế nào?”

Cô ngồi lù lù lại và cánh tay anh buông xuống. Đó lẽ ra là những giây phút hạnh phúc vui vẻ nhất trong cuộc đời cô. Điều đó thật không công bằng như ngay khi cô nhận ra với một đứa trẻ năm tuổi, cuộc sống không

hề công bằng chút nào. Cô mở miệng và ép mình nói ra sự thật đang bí tắc trong cổ họng “Maddie Dupree là bút danh của em.”

Anh nhúu mày. “Madeline không phải là tên thật của em?”

Cô gật đầu. “Madele là tên em. Dupree thì không.”

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Vậy tên em là gì?”

“Maddie Jones.”

Anh nhìn cô, ánh mắt trống rỗng. Anh nhún một bên vai nói. “Anh hiểu.”

Cô không hề tin rằng anh nói hiểu có nghĩa là anh hiểu cô là ai. Anh vẫn chưa thấy mối liên hệ với câu chuyện. Cô liếm bờ môi khô trước khi nói. “Và mẹ em là Alice Jones.”

Một chút cau mày làm đôi lông mày anh nheo lại rồi bất thành linh anh ngồi bật ra sau như bị ai đó bắn. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô như thể đang cố kiếm tìm cái gì đó mà anh chưa hề để ý tới. “Hãy nói là em đang nói đùa đi, Maddie.”

Cô lắc đầu. “Đó là sự thật. Alice Jones không phải là một khuôn mặt nào đó trên báo khiến em chú ý tới. Bà là mẹ em.” Cô đưa tay về phía anh nhưng anh lùi người khiến cánh tay cô rơi xuống bên người. Cô chưa từng nghĩ cô lại có thể gặp nỗi đau nào lớn hơn, và cô đã lầm.

Đôi mắt anh nhìn chòng chọc vào cô. Người đàn ông mà chỉ mấy phút trước đây vừa nói yêu cô giờ đã biến mất. Cô từng biết Mick tức giận như thế nào, nhưng cô chưa từng thấy anh giận dữ tới mức lạnh lùng như vậy. “Xem tôi nói đúng không nhé. Bố tôi đã ngủ với mẹ cô. Và bây giờ tôi ngủ với cô. Có phải ý cô định nói vậy không?”

“Em không có ý đó.”

“Vậy cô còn ý gì khác nữa?” Anh xoay gót đi ra khỏi bếp.

Maddie đi sau anh qua phòng khách, vào tới phòng ngủ. “Mick...”

“Hắn cô thấy dễ chịu về những điều đã làm chứ hả?” Anh ngắt lời cô, nhặt chiếc áo sơ mi lên và xỏ chân vào quần. “Ngay từ đầu cô đã tính toán lừa dối tôi khi tới thị trấn này phải không? Đó có phải cách trả thù quái đản cho những gì mẹ tôi đã gây ra cho cô?”

Cô lắc đầu, cố ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra lấp đầy đôi mắt. Cô không thể khóc trước mặt Mick. “Em không muốn vụ này dính tới anh. Không bao giờ. Nhưng anh cứ thúc ép em, em thấy cần phải cho anh biết sự thật.”

“Vớ vẩn.” Anh tròng chiếc áo qua cổ rồi kéo xuống ngực. “Nếu cô muốn nói cho tôi, cô đã chọn một cách khác. Chẳng có vấn đề gì khi cô tâm sự với người khác những chi tiết về cuộc đời mình. Tôi biết cô trở nên mập, biết cô mất trinh tiết từ năm hai mươi tuổi. Biết cô mỗi ngày dùng một loại nước thơm khác nhau, và cô còn có cả một dụng cụ kích dục với cái tên Carlos để bên cạnh giường.” Anh cúi xuống, nhặt tất và giày, “Vì chúa, tôi thậm chí biết cô không phải loại gái mua vui.” Anh hướng một chiếc giày về phía cô, tiếp tục, “Tôi buộc phải tin rằng cô không hề muốn đề cập tới sự thật này vào bất cứ thời điểm nào chúng ta nói chuyện trước buổi tối hôm nay.”

“Em biết là có thể an ủi được. Nhưng em chưa bao giờ muốn làm anh bị tổn thương.”

“Tôi không hề thấy tổn thương.” Anh ngồi nơi mép giường và xỏ chân vào đôi tất trắng. “Tôi thấy ghê tởm.”

Cô cảm thấy một cơn giận dữ đang dâng lên. Cô kinh ngạc rằng mình còn có thể cảm thấy gì khác ngoài nỗi đau ghê gớm sâu thẳm trong ngực mình. Cô tự nhắc mình rằng anh hoàn toàn có quyền được nổi giận. Anh có quyền được biết sớm hơn về người mà mình đã qua lại thay vì để tới sau những chuyện hai người đã trải qua. “Những điều đó nghe thật cay nghiệt.”

“Cưng à, cưng chẳng biết thế nào là cay nghiệt đâu.” Anh ngẩng lên nhìn cô rồi lại cúi xuống đi đôi bốt màu đen và buộc dây giày. “Cả tối nay tôi đã bênh vực cô trước chị tôi. Chị ấy cố gắng thuyết phục tôi đừng có qua lại với cô. Lúc đấy tôi đã không dùng đầu mình để suy nghĩ.” Anh dừng lại, ánh mắt anh nhìn cô một

lượt. “Bây giờ thì tôi sẽ kể cho chị ấy biết về cô. Rằng cô chính là con gái của cô hầu bàn đã hủy hoại cuộc đời chị ấy, và giờ đang nhìn chị ấy suy sụp.”

Anh đáng lẽ ra được quyền giận dữ hơn cô nhưng khi nghe anh gọi mẹ cô là ‘cô hầu bàn’ và lo nghĩ về người chị gái hơn cô đã làm vỡ vụn những tình cảm mới chớm trong cô về anh và khiến cô không còn kiềm chế được. “Anh. Anh. Anh. Tôi phát ngán lên khi nghe về anh với bà chị anh. Thế còn tôi thì sao?” Cô chỉ về phía mình. “Mẹ anh đã giết mẹ tôi. Tôi đã phải tới ở với một bà dì già khi mới có năm tuổi, người mà không bao giờ muốn có con. Người mà dành tình yêu thương cho lũ mèo còn nhiều hơn cho đứa cháu của bà ta. Mẹ anh đã khiến tôi phải chịu cảnh như vậy đó. Tôi chưa bao giờ được bù đắp dù chỉ một chút từ anh hay gia đình anh. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì về anh hay bà chị khốn khổ của anh.”

“Nếu mẹ cô đừng có lăng nhăng...”

“Nếu bố anh đừng có lăng nhăng với tất cả phụ nữ trong cái thị trấn này và mẹ anh đừng có cư xử như một mụ đàn bà ghen tuông trả thù cuồng loạn tới mất hết cả lý trí, thì giờ chúng ta có thể sống hạnh phúc như người một nhà. Nhưng bố anh đã ngủ với mẹ tôi và mẹ anh đã lên nòng súng và giết họ. Đó là sự thật giữa chúng ta. Khi mới tới Truly, tôi đã nghĩ mình sẽ rất ghét anh và chị anh vì những gì gia đình anh đã gây ra cho tôi. Anh quá giống bố anh và tôi những tưởng mình sẽ ghê tởm anh ngay từ lúc gặp. Nhưng tôi không thấy vậy. Tôi càng hiểu về anh, tôi càng thấy anh không có gì giống với Loch cả.”

“Tôi từng nghĩ như vậy cho tới tối nay. Nếu cô biết cách giành giật tình yêu của người khác y như mẹ cô, giờ thì tôi đã hiểu sao ngày xưa bố tôi lại bỏ chúng tôi để đến với mẹ cô. Khi những người đàn bà nhà Jones trút bỏ quần áo, những thằng đàn ông nhà Hennessy trở nên ngu muội.”

“Khoan đã!” Cô ngắt lời và đưa một tay của mình lên. “Bố anh đã định bỏ đi? Đến với mẹ tôi?” Mẹ cô có lẽ đã nói đúng về Loch.

“Đúng thế. Tôi vừa mới được biết. Có lẽ cô lại có thêm thông tin để viết sách rồi đấy.” Nụ cười của anh không hề dễ chịu chút nào. “Tôi giống bố tôi, còn cô giống mẹ cô.”

“Tôi không giống mẹ tôi tí nào hết, và anh cũng không có nét gì giống bố cả. Khi tôi nhìn anh, tôi chỉ thấy anh. Đó là lý do tôi yêu anh.”

“Cô thấy gì không thành vấn đề, bởi khi tôi nhìn thấy cô, tôi không hề biết cô là ai.” Anh đứng dậy. “Cô không phải là người phụ nữ như tôi nghĩ. Giờ tôi nhìn cô tôi thấy phát ớn khi nghĩ mình đã lên giường với con gái của người hầu bàn.”

Maddie nắm chặt bàn tay thành nắm đấm. “Bà tên là Alice và đó là mẹ tôi.”

“Tôi chẳng quan tâm quá gì đến việc đó.”

“Tôi biết.” Cô lao ra khỏi phòng ngủ, chạy tới phòng làm việc, và một lúc sau quay lại với một vài tấm ảnh trên tay. “Đây là bà ấy.” Cô giơ tay lên một tấm ảnh đã cũ. “Nhìn bà đi, lúc đấy bà mới có hai mươi bốn tuổi, xinh đẹp và có cả một tương lai đón chờ phía trước. Bà vẫn còn chưa chín chắn và phù phiếm, và có những lựa chọn tệ hại trong suốt tuổi trẻ. Đặc biệt khi đó là những vấn đề dính tới đàn ông.” Cô lôi ra bức ảnh hiện trường vụ án. “Nhưng bà không đáng bị như thế.”

“Chúa ơi.” Mick quay đầu đi.

Maddie thả tất cả vào ngăn kéo. “Gia đình anh đã gây ra những điều đó cho tôi và mẹ tôi. Ít ra anh cũng nên gọi tên thật của bà khi nói về bà.”

Mick nhìn cô, đôi mày nhíu lại trên đôi mắt đẹp của anh. “Gần cả cuộc đời tôi cố gắng không nghĩ tới hay nhắc tới bà ấy. Và trong suốt phần còn lại của cuộc đời mình, tôi sẽ không nghĩ tới hoặc nhắc tới cô nữa.” Anh với tay lấy cái ví trên giường và bước ra khỏi phòng.

Ngoài tiếng đập trong lồng ngực mình, Maddie nghe thấy tiếng cửa đập mạnh và cô thấy ngán ngại. Việc này trở nên tồi tệ hơn cô tưởng tượng. Cô nghĩ anh có thể giận dữ, nhưng thấy ghê tởm? Điều này với cô như một cú đấm giáng mạnh vào bụng.

Cô bước về phía cửa trước, qua khe cửa cô nhìn thấy chiếc xe tải của anh đang đi ra đường cái. Cô cài then và tựa lưng vào cánh cửa. Những giọt nước mắt cô giữ không cho rơi xuống đang lấp đầy đôi mắt. Một âm

thanh cô không hề nhận ra rằng nó được phát ra từ sự tan vỡ vang lên giữa những xúc cảm chất chứa trong lòng ngực. Cô ngồi bệt xuống đất như một con rối bị cắt dây.

“Meoo.”

Quả bóng tuyết nhảy lên vạt áo và trôi lên chiếc áo choàng cô mặc. Chiếc lưới hồng xinh xắn của nó liếm đi những giọt nước mắt rơi trên gò má Maddie. Liệu nỗi đau có thể đem lại sự trống rỗng đến tận cùng trong lòng cô?

21. Chương 16

Chương 16

Meg đưa ngón tay lên day chỗ thái dương, như cô vẫn làm hồi bé. “Không thể tha thứ cho cô ta về điều đó.” Cái đuôi váy màu hồng bay ngang qua mắt cá chân khi cô đi vào căn bếp nhỏ. Lúc đó là chín giờ sáng và rất may hôm đó là ngày nghỉ của cô. Travis đem qua ở bên nhà Pete và thật sung sướng khi chẳng biết tí gì về những biến cố đang xảy ra trong nhà nó.

“Không thể để cô ta sống ở nơi này.” Meg bắt đầu ngoa ngoắt. “Cuộc sống của chúng ta vẫn bình yên cho tới ngày cô ta tới đây. Cô ta chẳng khác gì bà mẹ mình. Đến thị trấn này và làm đảo lộn cuộc sống của chúng ta.”

Rời khỏi nhà Maddie, Mick quay trở lại chỗ làm cố gắng quên đi cơn giận dữ và hỗn loạn trong lòng. Sau khi đóng cửa quầy bar, anh ở lại để tính toán công việc kinh doanh của mình. Anh kiểm tra các bản ghi chép ngân hàng và ký séc trả lương. Anh kiểm kê hàng tồn và ghi chú những thứ cần đặt mua. Khi đồng hồ điểm tám tiếng. Mick lái xe tới nhà chị mình.

“Phải có ai làm cái gì đó.”

Mick đặt tách cà phê lên chiếc bàn bằng gỗ sồi cũ kỹ nơi hồi nhỏ anh vẫn thường ăn tối, và sau đó anh ngồi xuống ghế. “Chị sẽ không làm gì chứ?”

Chị anh dừng lại, nhìn xéo qua phía anh. “Là thế nào? Chị làm gì cơ?”

“Hãy hứa với em rằng chị sẽ không tới gần chỗ cô ấy.”

“Đó là điều em nghĩ chị sắp sửa làm à?”

Anh chỉ nhìn Meg và cô như thể cái bánh xe đang xẹp xuống trước mặt anh.

“Chị không giống mẹ. Chị sẽ không làm ai tổn thương cả.”

Đúng, cô chỉ toàn tự làm tổn thương mình. “Chị hứa đi,” anh khấn khoản.

“Được rồi. Nếu điều đó khiến em thấy dễ chịu hơn. Chị hứa sẽ không làm những việc đại loại như đốt trụ nhà cô ta.” Cô cười khê khàng rồi ngồi xuống cái ghế cạnh chỗ anh.

“Đó không phải là chuyện đùa đâu, Meg.”

“Có thể là không, nhưng tối hôm đó có ai bị làm sao đâu.”

Chỉ là vì vào cái đêm Meg châm lửa đốt cái trang trại của họ, anh đã kịp xuất hiện để kéo cô ra. Cô vẫn luôn khẳng khái rằng cô không hề có ý định tự tử. Cho tới tận giờ, anh vẫn chưa dám chắc đó có phải sự thật hay không.

“Em không điên mà, em biết rồi đây.”

“Em biết,” anh trả lời như cái máy.

“Không, em chẳng biết gì.” Cô lắc đầu. “Có những lúc em nhìn chị như thể đang nhìn mẹ vậy.”

Điều cô nói gần đúng sự thật nên anh cũng chẳng buồn phủ nhận. “Em chỉ thấy đôi lúc cảm xúc của chị hơi thái quá.” “Với em thì thế. Nhưng giữa một người dễ xúc động hay nguyên rửa người khác với một kẻ cầm súng giết người hay tự sát khác nhau lắm chứ.”

Anh nghĩ đó là một cách nói giảm khi cô gọi cơn bùng nổ của mình chỉ là do quá nhạy cảm. Nhưng anh chẳng còn muốn tranh cãi về chuyện đó. Anh đứng dậy, đi về phía chậu rửa. “Em mệt rồi, em về nhà đây,” anh nói và đổ tách cà phê xuống chậu rửa.

“Ngủ một chút đi nhé,” chị anh yêu cầu.

Anh cầm chiếc chìa khóa khỏi bàn ăn và Meg ôm tạm biệt anh.

“Cảm ơn em đã đến và nói với chị về mọi chuyện.”

Anh đã không kể với Meg mọi chuyện. Anh không đề cập tới việc anh đã quan hệ với Maddie cũng như việc anh đã phải lòng cô. “Chị hãy nói với Travis là mai em sẽ tới và đưa nó đi câu cá.”

“Nó sẽ thích lắm đấy.” Cô tiễn anh ra tận cổng. “Dạo này em bận công việc quá nên hai người không có mấy thời gian đi chơi.”

Anh bận thật, nhưng phần lớn là bận theo đuổi Maddie Dupree. À không. Maddie Jones.

“Em nhớ tắm đấy,” chị anh gọi với từ phía sau khi anh trên đường ra xe. “Trông em bẩn lắm.”

Anh thấy Meg nói đúng quá, anh cũng đang cảm thấy thật dơ dáy. Anh nhảy lên xe và mười phút sau anh đứng trong buồng tắm, tự nghĩ sao cuộc đời anh cuối cùng lại trở thành địa ngục thế này.

Anh cởi áo qua đầu và bất chợt ngửi thấy mùi hương của Maddie. Đêm qua cô có mùi hương dừa và chanh. Sáng nay là sáng đầu tiên kể từ ngày gặp cô mà anh không muốn dụi đầu mình vào cổ cô. Không. Anh muốn siết cổ cô thì đúng hơn.

Anh ném chiếc áo vào giỏ đồ giặt trong phòng tắm rồi cởi giày. Đứng trong nhà bếp của cô tối qua, phát hiện ra thân phận thật của cô, điều đó đã giáng mạnh vào đầu anh một cú. Vậy mà vẫn chưa đủ, Maddie còn giơ bức ảnh chết tiệt của mẹ cô lên, cho anh thêm một cú quyết định đau thấu tới tận ruột gan. Cô tra tấn anh liên tiếp và anh đã hoàn toàn gục ngã.

Anh tháo giày, cởi quần áo. Anh là một thằng đàn. Lần đầu tiên trong đời, anh có tình cảm sâu đậm với một người phụ nữ. Sâu đậm tới mức nó ăn mòn cõi lòng anh như axit. Chỉ có điều cô không phải cái người mà anh vẫn tưởng đó là cô. Cô là Maddie Jones. Con gái người tình cuối cùng của bố anh. Dù cô không thấy Loch khi cô nhìn anh hay cô chẳng có điểm gì giống mẹ mình thì đó cũng chẳng có nghĩa lý gì. Việc cô nói dối anh cũng chẳng có ý nghĩa gì, hay ít ra không thể to tát bằng cái sự thật về cô. Anh cả đời đã cố gắng chống chọi để thoát khỏi sự ám ảnh về quá khứ. Chỉ có điều anh đã yêu một phụ nữ có liên quan quá nhiều đến nỗi ám ảnh của anh.

Mick đi vào phòng tắm và xả nước. Hiển nhiên là anh giống Loch hơn anh nghĩ, và điều đó khiến anh thấy phiền muộn. Gần như ngay từ đầu, anh đã lơ mờ đoán có gì đó không bình thường ở Maddie. Một cái gì đó đã cuốn hút anh. Anh không hề biết đó là gì và cũng chưa từng tìm hiểu nó. Giờ thì anh đã hiểu. Và sự thật đó như miếng chì nóng bỏng cháy trong ruột gan anh. Anh hiểu rằng nó cũng giống như sự cuốn hút đến choáng ngợp tâm trí mà bố anh dành ẹ Maddie. Cũng giống như sự mê hoặc khiến anh chỉ muốn được nhìn thấy nụ cười của cô, thấy cô vui vẻ, hay nghe tiếng cô thì thầm tên anh khi anh mang đến cho cô khoái cảm. Chắc hẳn đó cũng là cảm giác bình yên mà bố anh nhận được khi ở cạnh mẹ cô. Như thể mọi thứ khác đều biến mất và tâm nhìn anh trở nên rõ ràng, đến nỗi anh có thể nhìn thấy những gì mình muốn, ngay cả trước khi anh biết mình thực sự muốn gì.

Anh bước vào dưới vòi hoa sen và để những làn nước ấm chảy qua đầu. Nếu bố anh rời bỏ mẹ để đến với Alice Jones, chắc hẳn ông đã phải rất yêu Alice. Điều đó Mick cũng hiểu. Anh cũng đã phải lòng Maddie Jones. Anh ghét phải thừa nhận việc đó lúc này. Anh thấy hổ thẹn và bối rối nhưng đêm qua khi cô mở cửa, và anh nhìn cô đứng đó bế con mèo, trái tim anh như thể được ánh mặt trời sưởi ấm từ bên trong. Và anh biết. Anh biết cảm giác yêu một người phụ nữ như thế nào. Từng tế bào trên cơ thể anh cũng biết rõ điều đó. Từng nhịp đập của trái tim. Rồi anh bế cô lên giường. Và anh cũng biết cảm giác khi say trong ái ân với một người phụ nữ, điều khiến anh thấy tuyệt vời đến kinh ngạc.

Rồi sau đó cô như xé toạc trái tim trong lồng ngực anh.

Anh ngửa đầu ra sau rồi nhắm mắt. Trong đời mình, anh đã thấy và làm những chuyện khiến anh phải hối tiếc. Trải qua nỗi đau quặn thắt trong lòng trước cái chết của các đồng đội. Nhưng tất cả những việc đó không khiến anh phải hối hận và đau đớn một cách khủng khiếp như việc đã yêu lầm Maddie.

Chỉ còn một việc anh có thể làm. Anh sẽ nói với cô rằng anh không hề nghĩ về chuyện của mẹ cô, và anh cũng không định sẽ nghĩ tới cô nữa. Đó là những gì anh định làm. Anh sẽ quên Maddie Jones.

Meg mở cánh cửa trước và nhìn vào đôi mắt xanh diêm tĩnh của Steve Castle. Cô vừa mới tắm xong và anh tới ngay lúc cô vừa sấy khô tóc. “Tôi không biết phải gọi cho ai nữa.”

“Tôi rất vui vì chị đã gọi cho tôi.”

Anh bước vào và theo cô vào trong bếp. Anh mặc quần jeans và chiếc áo phông với hình sừng dê kết hoa quả và dòng chữ “MỌI NGƯỜI GHÉT NHỮNG NGƯỜI ẲN KIỀNG” ngang ngực. Vừa pha ấm cà phê, cô vừa kể với anh những điều cô nghe được Mick.

“Cả thị trấn sẽ phát hiện ra. Và tôi thật không biết phải làm thế nào.”

Steve cầm lấy cái cốc đầy và đưa lên miệng. “Có vẻ như chị chẳng thể làm gì khác ngoài việc vẫn ngẩng cao đầu,” anh nói, sau đó anh uống một ngụm nước.

“Sao tôi có thể làm thế được?” Trong lần cuối cùng cô nói với Steve về Maddie Jones, anh đã cho cô lời khuyên và làm cho cô cảm thấy an tâm hơn. “Cứ để mọi người bàn tán về những gì mẹ tôi đã làm và những cuộc tình của bố tôi sao?”

“Có lẽ phải như vậy, nhưng đó đâu phải lỗi của chị.”

Cô đứng dậy đi về phía bình cà phê. “Tôi biết. Nhưng điều đó không có nghĩa là mọi người không bàn tán cả về thế nào nữa.” Cô với lấy cái bình và đổ đầy cốc của mình và Steve.

“Không. Không có chuyện đó đâu. Khi họ bàn tán, chị chỉ cần tự nhủ trong lòng rằng chị không làm chuyện gì sai cả.”

Chị đặt bình cà phê xuống rồi tựa hông vào thành bàn bếp. “Tự nhủ như vậy đâu khó gì. Nhưng điều đó sẽ chẳng làm tôi thấy khá hơn chút nào đâu.”

Steve chống một tay lên bàn và đứng dậy. “Nếu chị có lòng tin thì chẳng có gì là không thể.”

“Anh không hiểu đâu. Việc đó thật bẽ bàng.”

“Ồ, tôi hiểu cảm giác bẽ bàng chứ. Khi tôi trở về nhà từ Iraq, vợ tôi đang mang bầu và mọi người đều biết đứa trẻ đó không phải của tôi.” Anh tiến về phía cô, người ta khó mà nhận ra những bước chân khập khiễng của anh. “Tôi không chỉ phải đối mặt với việc mất một chân và mất vợ mình mà còn phải đối mặt với việc vợ tôi không chung thủy cặp kè với một đồng đội của tôi.”

“Chúa ơi, tôi thật xin lỗi, Steve.”

“Không sao đâu. Có lúc cuộc sống của tôi thật tệ hại, nhưng bây giờ thì ổn rồi. Đôi lúc cũng phải ném trái mật đắng để biết quý trọng những thứ ngọt ngào.”

Meg nghĩ không biết đó có phải một khẩu hiệu của quân đội không nữa.

Anh nắm lấy tay cô. “Nhưng cũng không thể tận hưởng những điều ngọt ngào khi mà chị chưa tống khứ hết những mật đắng đó.”

Ngón tay cái anh dụi dụi vào cổ tay cô, khiến da cô ran lên. “Những gì ba mẹ chị đã làm không có ảnh hưởng gì tới chị cả. Khi đó chị chỉ là trẻ con. Cũng như việc vợ tôi đã ăn nằm với chính người đồng đội của tôi cũng chẳng liên quan quái gì tới tôi cả. Thật lòng đấy. Nếu cô ta thấy buồn chán bởi vì tôi đi xa, thì có những cách khác giữ được thể diện hơn để đối mặt với việc đó chứ. Những gì vợ tôi làm không phải lỗi của tôi. Cũng như việc mẹ chị đã làm không phải lỗi của tôi. Tôi không rõ chị thì sao, nhưng Meg, tôi không định dành cả cuộc đời mình trả giá cho những sai lầm ngu ngốc của kẻ khác.”

“Tôi cũng không muốn thế.”

Anh nắm chặt lấy tay cô và hình như cô cảm nhận được nó trong tim mình. “Vậy thì đừng làm thế nữa.” Anh kéo cô về phía mình và đặt tay còn lại lên cổ cô. “Có một điều tôi biết chắc chắn, đó là chị không thể kiểm soát được lời nói và hành động của kẻ khác đâu.”

“Anh nói giống như Mick vậy. Cậu ấy nghĩ tôi không thể vượt qua được quá khứ bởi vì tôi quá đắm chìm vào nó.”

“Có lẽ chị cần một cái gì đó trong cuộc sống để giúp chị thoát khỏi sự ám ảnh của quá khứ.”

Lúc cô kết hôn với bố của Travis, cô không bận tâm lắm về những chuyện quá khứ như lúc này.

“Có lẽ chị cần một ai đó.”

“Tôi đã có Travis rồi.”

“Ngoài con trai chị ra.” Anh cúi đầu thì thầm ngay bên môi cô. “Chị là một người phụ nữ xinh đẹp, Meg ạ, chị cần có một người đàn ông trong cuộc đời.”

Cô mở miệng định nói, nhưng bỗng nhiên không thể nhớ nổi mình định nói điều gì. Đã lâu lắm rồi chưa có một người đàn ông khen cô xinh đẹp. Đã lâu lắm rồi cô không hôn một ai ngoài con trai của mình. Môi cô chạm vào môi Steve, và anh hôn cô. Một nụ hôn dịu dàng ấm áp dường như kéo dài bất tận trong căn bếp ngập tràn ánh nắng. Và khi nụ hôn kết thúc, anh ôm lấy khuôn mặt cô bằng bàn tay thô ráp của mình. “Tôi đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi.”

Meg liếm nhẹ môi dưới và mỉm cười. Anh đã khiến cô trở nên xinh đẹp và hấp dẫn. Hơn những gì mà một người hầu bàn, một người mẹ, một người phụ nữ vừa bước sang tuổi bốn mươi có được. “Anh bao tuổi rồi, Steve?”

“Ba mươi tư.”

“Tôi hơn anh sáu tuổi đấy.”

“Vấn đề đó có nghiêm trọng không nhỉ?”

Cô lắc đầu. “Không, nhưng có thể nó sẽ là vấn đề đối với anh.”

“Tuổi tác quan trọng lắm sao?” Anh đưa tay ra sau lưng cô và kéo cô vào ngực mình. “Vấn đề bây giờ là anh phải tìm cách để nói với Mick rằng anh rất cần chị cậu ta.”

Meg mỉm cười và ôm quanh cổ anh. Cô biết có rất nhiều điều Mick giấu trong lòng. Gần đây nhất là mối quan hệ giữa cậu ấy và Maddie Jones. “Hãy để nó tự tìm hiểu đi.”

22. Chương 17

Chương 17

Maddie nằm cuộn tròn trên giường. Cô không còn hơi sức để dậy nữa. Đầu óc cô trống rỗng và khô cạn, thứ còn lại duy nhất là sự nuối tiếc trong lòng. Cô hối hận vì không nói với Mick sớm hơn. Nếu cô nói với anh cô là ai ngay từ tối đầu tiên cô tới Mort's, anh đã không bao giờ đến trước cửa nhà cô với cái bẫy chuột và những con chuột đồ chơi. Anh sẽ chẳng ôm hôn cô và cô cũng sẽ không phải yêu anh như thế này.

Quả bóng tuyết trèo lên giường và rón rén bước qua chiếc nệm nhằm thẳng hướng mặt Maddie.

“Mày làm gì thế?” cô hỏi con mèo nhỏ, trong giọng cô vẫn còn nguyên cảm xúc đã cạn kiệt từ đêm hôm qua. “Mày biết tao không thích lông mèo mà. Thế này là vi phạm quy tắc hoàn toàn đấy.”

Quả bóng tuyết rúc vào bên dưới tấm nệm, chỉ thò mỗi cái đầu ra và dụi nó vào ngay dưới cằm Maddie. Bộ lông mềm mại của nó dụi vào cổ cô. “Meoo.”

“Mày đúng đấy. Ai thèm quan tâm quái gì đến những quy tắc kia chứ?” Cô vuốt bộ lông mềm mại của con mèo trong khi đôi mắt cô đang đầm nước. Cả đêm qua cô đã khóc rất nhiều. Và cô ngạc nhiên là mình vẫn còn có thể khóc, rằng sao người cô vẫn chưa bốc hơi và nhăn nheo như quả nho khô.

Maddie xoay người, nằm thẳng lưng và nhìn lên bóng tối trải rộng trên trần nhà. Lẽ ra cô có thể sống nốt một cuộc đời khá hạnh phúc nếu không vướng phải tình yêu. Cô sẽ rất vui sướng nếu không phải trải qua những lúc tim đập rộn rã cũng như nỗi thống khổ bóp nghẹt trong tim và sự tuyệt vọng khi vừa mới được yêu mà cuộc tình lại tan vỡ. Ngài Tennyson đã sai. Được yêu và tan vỡ chẳng dễ chịu hơn so với chưa bao giờ được yêu chút nào. Maddie thà không bao giờ biết đến tình yêu còn hơn yêu Mick chỉ để cuối cùng sẽ mất anh.

Tôi không thấy tổn thương. Tôi thấy ghê tởm. Anh đã nói như vậy đấy. Cô có thể chịu được cơn giận dữ cũng như sự căm ghét cô thấy trong mắt anh. Nhưng còn ghê tởm? Nó khiến cô đau đến tận xương tủy. Người đàn ông cô yêu, người đàn ông không chỉ chạm tới trái tim cô mà còn chạm vào cơ thể cô, bây giờ lại thấy ghê tởm cô. Nghĩ đến những cảm giác của anh, cô chỉ muốn cuộn tròn người lại, bịt chặt đầu cho tới khi cảm giác đau đớn này không còn nữa.

Đến khoảng trưa, lưng cô bắt đầu nhức mỏi, cô bế con mèo cùng với chiếc chăn ra khỏi giường. Cô và Quả bông tuyết cùng nằm trên trường kỷ, xem ti vi một cách vô thức suốt cả ngày cho đến tối. Cô thậm chí còn xem cả ‘Kate và Leopold’, bộ phim cô vẫn luôn ghét vì không thể nào hiểu nổi một người phụ nữ đầu óc bình thường mà lại phải nhảy cầu vì một thằng đàn ông nào đó.

Tuy nhiên lần này, dù không thích bộ phim cô cũng không thể không phải dùng khăn giấy Kneelex để lau nước mắt. Sau ‘Kate và Leopold’ là tới ‘Meerkat Manor’ và chương trình phát lại của ‘Project Runway’. Khi cô không ngồi khác vì Leopold, vì một Meerkat khốn khổ, hay vì sự ghê tởm trước chiếc quần bụi bặm của Jefferey, cô lại nghĩ tới Mick. Nhớ tới những gì anh nói, nét mặt anh khi thốt ra những lời đó, và cả lúc Mick nói rằng bố anh đã bỏ mẹ anh để đến với Alice. Alice đã đoán đúng về tình cảm của Loch dành cho bà. Ai có thể ngờ được cơ chứ? Không phải Maddie, hay ít ra dù cô đã từng có ý nghĩ đó, thì tiền sử những mối quan hệ với đàn ông của Alice, đặc biệt với những người đàn ông đã có gia đình, và tiền sử những mối quan hệ của Loch với phụ nữ, Maddie đã loại bỏ khả năng đó.

Những lời biện minh của Rose về những gì bà đã làm là một trường hợp điển hình của việc mất lý trí và cái cảm giác đánh mất bản thân. Cái kiểu “nếu tôi không thể có được anh, không ai được phép có” đã được phân tích, nghiên cứu và phát hiện rất nhiều trong lịch sử.

Việc này thật đơn giản và lúc nào cũng ở ngay trước mắt cô. Biết được sự thật giúp việc viết sách của cô dễ dàng hơn, nhưng trên phương diện cá nhân, mọi thứ chẳng có gì thay đổi cả. Mẹ cô vẫn có quyết định sai lầm để rồi kết thúc cuộc đời bằng cái chết. Ba người đã chết và ba đứa trẻ bị bỏ lại trong cảnh khốn cùng. Động cơ của vụ án có lẽ gì thì cũng chẳng mấy ảnh hưởng đến sự thật này.

Khoảng nửa đêm, cô chìm vào giấc ngủ và khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, cảm giác tồi tệ vẫn y nguyên như thế. Maddie chưa bao giờ là một kẻ than vãn hay rên rỉ khóc lóc. Rất có thể đó là do từ thuở còn nhỏ xíu, cô đã học được một điều rằng than vãn, khóc lóc hay thương hại bản thân chẳng thể đưa người ta tới đâu. Mặc dù cô vẫn còn thấy mình như con thú bị xe cán ngang đường một cách thê lương, cô vẫn đi tắm rồi vào phòng làm việc. Nằm ườn suốt cả ngày hay ngậm nhấm nỗi buồn không thể giúp cô hoàn thành công việc. Đó chính là việc viết sách và cô là người duy nhất có thể thực hiện điều đó.

Những mốc thời gian được dán trên tường và mọi tư liệu đã sẵn sàng. Cô ngồi xuống và bắt đầu viết.

Ba giờ tối, ngày 9 tháng Bảy, Alice Jones mặc chiếc áo cánh màu trắng cùng với váy ngắn màu đen và xịt nước hoa hiệu Charlie lên cổ tay. Đó là ngày đầu tiên cô bắt đầu công việc mới ở quán bar Hennessy’s và cô muốn gây ấn tượng tốt đẹp. Bar Hennessy’s được xây dựng từ năm 1925 trong thời kỳ Cấm rượu và gia đình này đã làm ăn phát đạt bằng việc bán rượu lúa mạch lậu...

Khoảng giữa trưa, Maddie đứng dậy chuẩn bị bữa trưa, cho Quả bông tuyết ăn và vợ lấy một lon Coca ăn kiêng. Cô ngồi viết cho tới tận nửa đêm, rồi nằm vật ra giường và tỉnh dậy vào sáng hôm sau với Quả bông tuyết nằm dưới vỏ chăn và cuộn tròn ngay dưới cảm mình.

“Đó là thói quen xấu đấy,” cô nói với con mèo. Quả bông tuyết kêu rừ rừ. Tiếng kêu đều đều thể hiện tình cảm của nó và Maddie không nở nào đá nó ra khỏi giường.

Trong suốt những tuần tiếp theo, Quả bông tuyết tiếp tục phát triển thêm những thói quen xấu khác. Nó cứ nhất quyết đòi nằm trên cặp váy của Maddie trong lúc cô viết hay là qua lượn lại trên bàn, rồi đùa nghịch với kẹp giấy, bút, và giấy ghi nhớ của cô.

Maddie luôn làm cho bản thân bận rộn, viết mười tiếng một ngày, thỉnh thoảng ra sân sau nghỉ một chút để cảm nhận ánh nắng chiếu lên mặt cô trước khi lại quay trở lại công việc cho tới lúc lên giường khi cô đã mệt rũ rời. Những khi cô không nghĩ tới công việc, hình ảnh Mick lại xâm chiếm toàn bộ trí óc cô. Cô tự hỏi Mick đang làm gì, đang nghĩ gì. Anh nói rằng sẽ không bao giờ nghĩ tới cô, chắc là như vậy rồi. Nếu anh có thể không nghĩ về quá khứ của mình thì việc quên cô chẳng phải dễ hơn nhiều sao.

Những lúc đầu óc cô không hướng về công việc, cô lại hồi tưởng lại những cuộc nói chuyện giữa hai người, bữa trưa họ bên nhau tại Redfish và những đêm anh lên giường với cô.

Cô ước gì mình có thể căm ghét Mick. Hay chỉ là không thích anh thôi cũng được. Mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nếu cô có thể như vậy. Cô cố nhớ về những điều dở dáy và ích kỷ anh nói với cô trong cái đêm cô thú nhận với anh về thân phận mình. Nhưng điều đó cũng không làm cô ghét anh được. Cô yêu anh và gần như chắc chắn một điều cô sẽ yêu anh mãi mãi.

Vào ngày giỗ của mẹ cô, cô tự hỏi liệu Mick có ngồi một mình, nhớ về cái đêm định mệnh đã đổi thay cuộc đời họ. Liệu anh có thấy cô đơn hay buồn bã như cô lúc này không. Lúc đồng hồ điểm một phút sau nửa đêm, tim cô chùng xuống khi chợt nhận ra mình đang nuôi một hy vọng mong manh rằng anh sẽ xuất hiện ngay trước hiên nhà. Anh đã không xuất hiện. Và cô bắt buộc phải thừa nhận sự thật đó, rằng người đàn ông cô yêu không hề yêu cô.

Vào ngày cuối cùng của tháng Tám, cô mặc chiếc quần sooc kaki, chiếc áo ba lỗ bằng vải cotton màu đen và đưa Quả bông tuyết tới gặp bác sĩ thú y. Để lại con mèo nằm trong cánh tay to bản của bác sĩ Tannasee thật có phần làm cô khó chịu. Cô cố làm ngơ trước sự hoang mang đang nhen nhóm khi cô bước ra khỏi phòng khám mà không có cục bông trắng với đôi mắt kỳ quái, răng cửa chìa ra ngoài và luôn phá phách. Cô ép mình phải đối mặt với sự thật khó tin. Chẳng hiểu vì sao Maddie đã trở thành người thích mèo.

Lúc cô về đến nhà, ngôi nhà trống rỗng và hoàn toàn im ắng, cô cố làm việc trong một vài giờ trước khi ra ngoài hiên để tận hưởng bầu không khí trong lành và ánh nắng mặt trời. Cô ngồi trên một chiếc ghế Adirondack và quay mặt về phía ánh mặt trời. Bên hàng xóm, nhà Allegrezza cũng đang đứng trên hiên nhà họ, cười cười nói nói và nướng món thịt gì đó.

“Maddie, lại đây nhìn cặp sinh đôi này,” Lisa gọi cô lại. Cô đứng lên và đảo mắt nhìn quanh nhưng cô không thấy một người nhà Hennessy nào cả. Đôi dép đi trong nhà dưới chân cô kêu loẹt quẹt khi cô bước một đoạn ngắn về phía những người hàng xóm.

Hai đứa trẻ tên là Isabel Vaw Lily Alleg được quấn như món bánh cuộn nằm trong một chiếc xe đẩy được bóng cây che mát. Chúng đang ngủ và không hề để tâm tới sự nhốn nháo xung quanh. Những đứa bé gái này có mái tóc màu đậm như ba chúng và có những nét mặt thanh nhã nhất mà Maddie từng thấy.

“Trông chúng giống như những con búp bê sứ nhỉ?” Lisa nói.

Maddie gật đầu. “Trông chúng nhỏ quá.”

“Cả hai đứa đều nặng khoảng hơn hai cân rồi,” Delaney nói. “Chúng bị đẻ non nhưng rất khỏe mạnh. Nếu có bất kỳ vấn đề gì, Nick sẽ bế chúng vào lồng vô trùng trong nhà.” Cô nhìn sang phía chồng mình đang giữ miếng thịt nướng với Louie. Cô hạ giọng nói tiếp, “Những món đồ anh ấy mua về thật tuyệt. Trong cuốn sách trẻ em, họ gọi nó là chăm sóc tổ ấm.”

Lisa bật cười. “Ai mà nghĩ được cậu ta sẽ là người xây tổ.”

“Em đang nói gì về anh đấy à?” Nick hỏi vợ mình.

Delaney nhìn miếng thịt nướng và mỉm cười. “Em chỉ nói em yêu anh nhiều thế nào thôi.”

“Ừ há.”

“Khi nào em trở lại làm việc?” Lisa hỏi em dâu mình.

“Em sẽ mở lại salon vào tháng tới.”

Maddie nhìn Delaney và những lọn tóc màu hạt dẻ mượt mà cắt ngang vai của cô. “Tiệm làm đầu ư?”

“Ừ, tôi sở hữu một salon ở Main.” Delaney nhìn mái tóc Maddie và nói, “Nếu cô cần cắt tỉa lại đầu tóc vào tháng tới hãy tới nói với tôi, tôi sẽ tự tay cắt cho cô. Dù cô định làm gì, cũng đừng tới tiệm cắt tóc của Helen. Bà ta sẽ nướng tóc cô lên và làm cô trong giống như trong những đoạn phim nhạc rock hồi những năm tám mươi ấy. Nếu cô muốn mái tóc mình được chăm sóc tử tế hãy tìm tới tiệm của tôi nhé.”

Hóa ra đây là lý do tại sao một nửa dân thị trấn có mái tóc “phi dê” nướng quá tay như cô vẫn thấy.

Cửa sau bật mở, Pete và Travis bước ra, mỗi đứa cầm một cái bánh mì nóng hổi trên tay. Chúng kiên nhẫn chờ Louie kẹp xúc xích vào đó, và Nick thì rưới nước tương cà chua lên. Nhìn thấy Travis, Maddie lại nhớ tới cậu của nó. Cô tự hỏi giờ này Mick đang ở đâu, liệu anh có xuất hiện hay không. Khi đó Mick sẽ đi một mình hay cùng một người phụ nữ nào trong tay, một người luôn mong đợi từ Mick nhiều hơn những gì mà anh có thể đáp lại. Mick nói rằng anh yêu cô, nhưng cô không tin điều đó. Trải qua đau đớn Maddie mới nhận ra rằng tình yêu sẽ chẳng thể nào biến mất dù cho bạn ngừng suy nghĩ về nó.

“Này Travis, vẫn khỏe chứ?” Maddie nói khi cậu bé tiến về phía cô.

“Dạ, vẫn tốt. Con mèo của cô thế nào rồi cô Maddie?”

“Cô đã đưa nó đến gặp bác sĩ thú y nên nhà có vẻ tĩnh lặng hơn mọi khi.”

Travis nheo mắt dưới ánh mặt trời ngược lên nhìn Maddie. “À mà cháu sắp nhận nuôi một chú chó đấy.”

“Ôi, vậy hả. Khi nào thế?” Maddie nhớ lại rằng Meg có nói sẽ tặng Travis một con thú nuôi.

“Một hôm nào đó.” Travis cắn một miếng bánh và nói tiếp. “Cháu và chú Mick đã đi câu cá trên thuyền. Buổi đi câu thảm hại.” Nuốt miếng bánh Travis nói thêm. “Lúc bơi thuyền trên hồ, chúng cháu đã nhìn thấy cô đấy, nhưng mà không ai gọi.”

Dĩ nhiên rồi. Maddie nói mấy lời tạm biệt rồi trở về nhà. Căn nhà vẫn vô cùng tĩnh lặng. Maddie lái xe đến tiệm tạp hóa Value Rite mua vài thứ cho cái tổ ấm của mình. Đã đến lúc Quả bóng tuyết cần có một cái túi đựng thú tử tế và Maddie cũng định tìm cho nó một cái giường tốt hơn. Rõ ràng nó không sung sướng gì với cái hộp Amazon.

Điều Maddie không dự tính tới đó là cô đến đây đúng lúc người ta đang tổ chức buổi lễ kỷ niệm Founders Day. Cô lảng máng nhớ ra đã thấy cái gì đó nói về ngày này ở đâu đó rồi, nhưng chẳng thể nhớ được. Thường thì Maddie chỉ mất có mười phút để đi đến tiệm Value Rite, nhưng hôm nay cô tốn đến nửa tiếng đồng hồ. Bãi đỗ chật cứng xe vào thăm hội chợ Nghệ thuật và đồ Thủ công đang diễn ra trong công viên bên kia đường.

Maddie phải lượn qua lượn lại quanh bãi đỗ xe như chim kèn kèn mới may mắn tìm được chỗ đậu. Bình thường Maddie đã không khó chịu đến vậy. Nhưng vì lần này còn chặng đường về nữa, và cũng sẽ phải mất cả nửa giờ nữa để cô lái xe về nhà.

Trong cửa hàng, Maddie chỉ tìm thấy mỗi chiếc giường èo, còn túi đựng thì không thấy đâu cả. Cô bỏ nó vào giỏ đồ cùng đồ chơi, đĩa DVD èo với cảnh chim, cá, chuột. Tự dưng đi mua DVD cho con mèo, thật chẳng ra cái thể thống gì. Nhưng cô tính rồi, có thể Quả bóng tuyết sẽ thôi phá phách đồ đạc nếu nó mãi xem phim.

Lúc ở cửa hàng, Maddie còn mua thêm cả giấy vệ sinh, xà phòng giặt cùng niềm đam mê bí mật của cô nữa. Đó là tờ tạp chí ‘Weekly News of the Universe’. Maddie yêu thích câu chuyện về những con cào cào nặng đến hai mươi ký hay một người phụ nữ lại sinh ra một con đười ươi. Nhưng phần ưa thích của Maddie chính là những tấm ảnh của Elvis. Cô thả tờ tạp chí đen trắng vào giỏ hàng rồi tiến thẳng đến quầy thanh toán.

Maddie bước đến đặt đồ của cô lên quầy thu tiền ở hàng số năm nơi Carleen Dawson làm việc.

“Tôi nghe nói cô là con gái của Alice. Điều đó có đúng không hay cũng chỉ là tin đồn như việc Brad Pitt sắp đến thành phố này?”

“Đúng đấy, Alice Jones chính là mẹ tôi.” Maddie thò tay vào túi lấy chiếc ví ra.

“Tôi đã làm việc cùng Alice ở quán rượu Hennessy.”

“Vâng, tôi biết.” Maddie nói và chờ đợi những gì Carleen có thể sẽ nói sau đó.

“Đó là một cô gái tuyệt vời. Tôi rất thích cô ấy.”

Hơi chút ngạc nhiên, Maddie mỉm cười. “Cám ơn bà.”

Carleen quét mã vạch mọi thứ rồi cho tất cả, trừ chiếc giường vào trong túi. “Lẽ ra cô ấy không nên quan hệ với một người đàn ông đã có gia đình, nhưng cô ấy cũng không đáng nhận những gì Rose gây ra.”

Maddie quét thẻ và nhập mã số cá nhân. “Vâng, tôi hoàn toàn đồng ý về điều đó.” Maddie thanh toán rồi bước ra ngoài Value Rite, cảm giác dễ chịu hơn khi bước vào. Cô đặt mọi thứ vào trong cốp xe rồi quyết định sẽ ở lại dạo quanh hội chợ triển lãm nghệ thuật và đồ thủ công. Cô đeo chiếc kính to màu đen vào khi sang đường và tiến vào trong công viên. Maddie chưa bao giờ hứng thú với đồ thủ công và mỹ nghệ, đơn giản vì cô không hay trang trí nhà cửa.

Tại quầy bán xúc xích, Maddie đổ cho cả đồng mù tạt lên chiếc xúc xích của mình. Cô đã nhìn thấy Travis và Meg đi cùng một người đàn ông hơi mặc chiếc áo với dòng chữ CHIM SẼ LÀ BẠN CỦA HẢI TẶC. Ngay lập tức Maddie nhận ra Mick không đi cùng với họ, cô đợi cho họ đi qua rồi mới bước đến quầy tiếp theo để xem dây xích, quần áo và cả yếm rãi của thú nuôi. Chiếc ghế nệm dài màu hồng dành eo là thứ đầu tiên cô muốn mua. Nhưng cô đã tìm được một cái túi đựng thú hình túi bowling. Cái túi đó màu đỏ với những trái tim màu đen lồng vào nhau và viền lông đen bao quanh. Nó còn kèm theo một chiếc vòng cổ hợp màu dành cho vật nuôi. Maddie còn đặt thêm cho Quả bóng tuyết một căn hộ ba tầng với hộp vệ sinh điện tử. Chúng sẽ được giao nội trong tuần tới. Maddie cầm theo chiếc túi đựng thú để ngày hôm sau cô có thể đặt Quả bóng tuyết vào đó đem về nhà.

Maddie đeo chiếc túi lên vai và ném xiên xúc xích đi khi cô rời quầy hàng. Khi Maddie bước vào quầy hàng của ông Pottery, cô gần như đâm sầm vào ngực của Mick Hennessy. Cô ngược nhìn lên, bên trên chiếc áo phông màu xanh phủ trên bộ ngực rộng lớn của Mick, trên cả cổ họng của anh nơi mà cô đã nhiều lần đặt lên đó nụ hôn, rồi chiếc cằm bướng bỉnh và đôi môi mím chặt như tới đôi mắt anh sùm sụp một cặp kính râm. Tim cô đập mạnh và nhói đau, người cô nóng rực lên. Cô muốn chạy đi bởi những đợt sóng giận dữ đang tuôn tràn lên trong cô. Nhưng không, thay vào đó cô tỏ ra khá dễ chịu, “chào anh, Mick.”

Mick cau mày, “Maddie?”

Maddie nhìn lướt nhanh qua khuôn mặt của Mick, lấp đầy những khoảng trống trong tâm trí cô bằng hình ảnh của anh. Hình ảnh mái tóc anh buông trên trán và rồi vết tím bầm trên má anh.

“Mặt anh làm sao thế kia?”

Mick lắc đầu rồi nói. “Không có gì.”

Darla – cô gái ném quần – đứng sau lưng anh nói, “Mick, anh không định giới thiệu em với bạn anh sao?”

Cho đến tận lúc đó, Maddie mới nhận ra hai người họ đang đi cùng nhau. Tóc cô ta vẫn cong queo như thường lệ. Darla mặc chiếc áo hai dây lấp lánh cùng chiếc quần Jeans bó chặt đến đau đớn.

“Darla, đây là Madeline Dupree, nhưng tên thật của cô ấy là Maddie Jones.”

“Ồ! Là cô nhà văn đó sao?”

“Vâng!” Maddie chỉnh lại cái túi đựng thú trên vai cô. Mick đang làm cái trò gì với Darla thế. Anh ta có thể kiếm được người khá hơn nhiều chứ.

“J.W có nói với tôi là anh ta nghe được thông tin cô sẽ mua quán rượu Hennessy’s và mẹ cô sẽ được đào lên.”

“Chúa ơi,” Mick chửi thề.

Maddie liếc mắt nhìn Mick rồi cô quay lại nhìn Darla. “Không phải thế đâu, tôi sẽ không bao giờ làm một việc đại loại như thế.”

Mick lôi mấy tờ tiền từ túi trước rồi đưa cho Darla. “Cô ra vườn bia trước đi, một lát nữa tôi sẽ gặp cô ở đó.”

Darla cầm tiền rồi nói, “anh uống bia Budweiser được chứ?”

“Ừ.”

Sau khi Darla đi khỏi, Mick hỏi ngay, “cô sẽ ở trong thành phố bao lâu nữa?”

Maddie nhún vai rồi nhìn phần “đuôi” đồ sộ của Darla dần biến mất vào trong đám đông. “Không nói trước được.” Maddie ngược nhìn khuôn mặt của người đã làm cho trái tim tan nát của cô đang đập mạnh. “Anh đừng nói với em là anh đang hẹn hò với Darla nhé.”

“Cô ghen à?”

Không, Maddie đang tức giận. Cô tức giận vì Mick không yêu cô, tức giận vì cô luôn yêu anh, tức giận vì một phần trong cô như muốn lao vào Mick mà cầu xin tình yêu của anh hết như những cô nữ sinh điên dại. “Anh đùa đó hả? Anh nghĩ em mà lại đi ghen với một con ngốc sao? Nếu như anh muốn em ghen thì hãy hẹn hò với ai có một nửa trí thông minh thôi và được học hành một chút ấy.”

Mick nheo mắt lại. “Ít ra thì cô ấy không hề chạy đi khắp nơi mà vờ vịt mình là ai đó.”

Có đấy, cô ta giả mặc cỡ mười đấy, nhưng Maddie không định nói điều đó ra giữa nơi công cộng vì cô là con nhà có học.

Trong tiếng ồn ào của đám đông, tiếng nói của Mick nổi lên. “Không phải mọi điều từ miệng cô ta đều là giả dối.”

“Sao anh biết được điều đó? Anh có bao giờ ở bên một ai đó đủ lâu để hiểu người ta đâu.”

“Chắc cô nghĩ đã hiểu hết tôi.”

“Em quá hiểu anh, có lẽ là còn hơn mọi người và em dám cá là em là người con gái duy nhất mà anh thực sự thấu hiểu.”

Mick chậm rãi lắc đầu. “Tôi không biết cô.”

Maddie nhìn thẳng vào chiếc kính râm của Mick và nói, “có đấy, Mick.”

“Biết được tư thế làm tình yêu thích của cô không gọi là hiểu cô.”

Mick chỉ muốn tất cả những gì xảy ra giữa anh và Maddie đơn thuần là sex. Cũng có thể những điều đó bắt nguồn từ sex thật nhưng giờ nó đã hơn thế rất nhiều. Ít nhất là đối với Maddie. Cô tiến lại gần anh rồi kiễng chân lên. Hai người gần nhau đến mức mà cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh qua chiếc áo của anh và của cô đang mặc. Gần đến mức mà cô đoán chắc Mick có thể nghe rõ nhịp tim của cô khi cô ghé tai anh mà nói, “Anh còn biết nhiều hơn là việc liệu em thích tư thế ở trên hay dưới đấy. Anh không đơn giản chỉ biết mùi hương trên da em hay mùi vị của em khi ta hôn nhau đâu.” Nhắm mắt lại Maddie nói thêm, “Anh biết rõ em, anh chỉ không thể chấp nhận được sự thật em là ai mà thôi.” Không nói thêm bất cứ lời nào, Maddie quay đi để Mick đứng lại đó một mình. Cô không dám nói rằng lần chạm mặt đầu tiên của cô và Mick đã diễn ra tốt đẹp. Nhưng ít nhất thì trong trường hợp này anh ta sẽ nghĩ về cô khi cô đi khỏi.

Thay vì ra khỏi công viên và đi về nhà để tránh gặp lại Mick lần nữa, Maddie tự nhủ không được vội vàng. Cô đã buồn rầu suốt mấy tuần nay. Nhưng giờ thì tốt hơn rồi, cô đã trở nên mạnh mẽ hơn trái tim đã tan nát của cô. Maddie dừng lại một chút tại quầy bán mũ rồi đi sang quầy hàng Spoon Man. Spoon Man bán tất cả mọi thứ từ đồ trang sức cho đến đồng hồ. Tất cả đều được tạo ra từ thìa hết. Maddie mua một cái chuông gió. Cô nghĩ nó sẽ tuyệt khi treo ở hiên sau.

Đặt cái chuông vào trong túi đựng thú, Maddie tìm đường ra khỏi công viên. Nhưng giống như một lực hút nam châm, ánh mắt của cô lại hướng về phía vườn bia và người đàn ông đang đứng ở lối vào. Lần này người đứng cùng Mick không phải là Darla mà là Tanya King. Tanya với thân hình nhỏ bé mặc bộ quần áo nhỏ bé đang đứng đối diện và đặt tay lên ngực Mick. Còn anh thì hơi cúi đầu xuống lắng nghe từng lời của cô ta và đang cười trước những gì cô ta nói.

Mick rõ ràng không nghĩ về Maddie một chút nào. Đột nhiên cô thấy mình không hề mạnh mẽ hơn trái tim tan nát của mình nữa.

Qua mắt kính, Mick nhìn trông thấy Maddie đi sang đường và rời khỏi công viên. Anh chăm chú nhìn lưng cô rồi xuống phía dưới nữa. Hình ảnh đôi chân Maddie quần quanh hông anh và bàn tay anh chạm vào phía sau cô chợt hiện lên trong Mick dù cho anh có muốn nhớ về cô hay không. Anh không muốn nhớ về Maddie. Nhưng hầu như chẳng có ngày nào trôi qua mà không có điều gì gợi cho Mick nhớ về Maddie. Chiếc xe tải, chiếc tàu, và cả quán rượu nữa. Mick không thể nào bước vào quán Mort's mà không nhớ về buổi tối hôm Maddie mặc chiếc áo choàng bước vào từ phía cửa sau. Anh chỉ muốn tin rằng mối quan hệ giữa anh và Maddie chỉ là quan hệ chần gối mà thôi nhưng cô đã đứng. Nó còn hơn là hương thơm da thịt hay mùi vị của cô khi hai người hôn nhau. Đôi khi Mick tự hỏi là Maddie đang ở đâu. Liệu có phải cô đã trở lại Boise để dự đám cưới người bạn rồi không. Anh nhớ nụ cười của Maddie, nhớ âm thanh của giọng cô và cả cái miệng tình ranh nữa.

Anh đùa đó hả? Anh nghĩ em mà lại đi ghen với một con ngốc sao? Nếu như anh muốn em ghen thì hãy hẹn hò với ai có một nửa bộ não thôi hay ít ra cũng được học hành một chút. Cô nói như thể là anh muốn hẹn hò với Darla lắm. Anh đã không qua đêm với ai kể từ buổi tối đó cùng Maddie, anh không cảm thấy hứng thú. Anh chưa từng thấy hứng thú được như với Maddie.

Anh còn biết nhiều hơn việc em thích tư thế ở trên hay dưới. Anh biết nhiều hơn mùi hương cơ thể hay mùi vị của em khi ta hôn nhau. Ngắm nhìn cô và cảm nhận hương thơm làn da của cô, nỗi khao khát được cảm nhận hơi ấm của cô lại dâng trào. Trong một tích tắc nhỏ của một giây không kiểm soát được mình Mick đã đưa tay định kéo cô vào lòng. Lạy Chúa anh đã dừng lại trước khi kịp chạm vào Maddie.

Chỉ là anh không thể chịu đựng nổi sự thật về em. Maddie đã đứng. Cô là kẻ nói dối xấu xa, đã dùng cơ thể mình dụ dỗ anh nói về quá khứ và anh đã rơi vào cái bẫy đó.

Darla không một kẻ ngu duy nhất.

Maddie khuất dần và biến mất sau góc phố, Mick cũng quay trở lại nói chuyện với Tanya. Cô đang nói về... một điều gì đó.

“Huấn luyện viên mới của em thật khắc nghiệt, nhưng kết quả lại rất tốt.”

À đúng rồi. Bài tập thể hình của Tanya. Thảo nào cô ta có một thân hình rất đẹp.

Đáng tiếc là tay cô đặt trên ngực anh lại chẳng làm cho anh cảm thấy gì hết. Anh cần cái gì cuốn anh đi. Nỗ lực để quên đi Maddie và loại bỏ cô ra khỏi tâm trí rõ ràng đang vô dụng.

Cơ thể Tanya chính là điều anh cần.

23. Chương 18 (hết)

Chương 18

Đêm trước lễ cưới của Clare, bốn người bạn gặp nhau tại nhà Maddie tại Boise. Họ ngồi bên lò sưởi làm từ những viên đá cuội trong phòng khách. Ngôi nhà ở Boise được sơn với tông màu nâu và be. Maddie đã mở một chai Mort vài phút trước đó và bốn người bạn cùng nâng ly chúc Clare hạnh phúc bên vị hôn phu Sebastian Vaughan của cô.

Cách đây hơn một năm, cả bốn cô gái đều độc thân. Giờ thì Lucy đã kết hôn và Clare chuẩn bị lên xe hoa. Adele sống cuộc sống bị nguyên rủa với những lần hẹn hò tồi tệ. Còn Maddie mới được yêu nhưng trái tim đã tan nát. Trong bốn người chỉ có Adele không thay đổi gì nhiều trong cuộc sống. Dù Maddie chưa thổ lộ với những người bạn về tình cảm của mình dành cho Mick, nhưng đây là buổi tối của Clare, không phải tiệc chia buồn của cô. Đã một tuần kể từ khi cô nhìn thấy Mick trong công viên với Tanya. Hình ảnh đó vẫn làm cô khó chịu.

“Mẹ tớ đã mời một nửa Boise này đến dự đám cưới. Bà đã...” Clare dừng lại và nghiêng sang bên trái nhìn ra phía sau ghế của Maddie. “Này Maddie, có một con mèo trong nhà cậu kia kìa!”

Maddie quay lại và nhìn Quả bông tuyết. Nó không thèm đếm xỉa gì đến những quy tắc gì khi trèo lên tấm màn hình bằng vải sa tanh. Maddie đứng dậy và vỗ tay đuổi nó: “Quả Bông tuyết.” Con mèo nhìn Maddie rồi nhảy xuống sàn.

Adele hỏi, “Cậu biết con mèo đó hả?”

“Đại loại là tớ nhặt nó về nuôi.

“Thật à?”

Lucy rướn người về phía trước. “Cậu ghét mèo mà.”

“Biết thế.”

Clare đưa hai ngón tay lên môi. “Cậu gọi con mèo là Quả bông tuyết hả? Đáng yêu quá.”

“Chẳng giống cậu chút nào cả,” Lucy nói thêm.

Adele nghiêng đầu về một bên và trông có phần lo lắng. “Cậu vẫn ổn đấy chứ? Cậu bỏ đi trong một vài tháng rồi quay trở về với một con mèo. Cậu đã làm những gì ở Truly mà bọn mình không biết thế?”

Maddie nâng ly lên và uống hết chỗ rượu champagne. “Chẳng có gì đâu.”

“Thế còn cuốn sách?” Lucy nhướn mày nghi ngờ.

“Thực tế mọi việc vẫn ổn cả.” Cô thật thà trả lời. “Mình đã hoàn thành được phân nửa rồi.” Nửa còn lại sẽ khá khó khăn. Trong phần đó cô sẽ phải viết về cái buổi tối khi mẹ cô qua đời.

“Mick Hennessy thế nào rồi, Maddie?” Adele hỏi.

Maddie đứng dậy và đi về phía bàn cà phê. “Mình không biết.” Cô rót thêm chút rượu champagne. “Anh ta không nói chuyện với tớ nữa.”

“Vậy rốt cuộc cậu có nói với anh ta về con người thật của cậu không?”

Maddie gạt đầu và rót thêm rượu ấy cô bạn của mình. “Mình có nói nhưng anh ta phản ứng không tốt lắm.”

“Ít nhất thì cậu cũng không ngủ với anh ta!”

Maddie nhìn đi chỗ khác và uống một ngụm rượu.

“Ôi Chúa ơi! Cậu đã cùng với Mick Hennessy rồi đúng không?”

Maddie nhún vai rồi ngồi xuống. “Tớ không thể kiềm chế được.”

Adele gạt gạt. “Đúng là anh ta quyến rũ thật.”

“Trên đời này thiếu gì đàn ông quyến rũ.” Lucy uống một ngụm rượu và mắt thăm dò Maddie. Cô rướn mày nói, “Cậu đã phải lòng anh ta đúng không?”

“Chuyện đó chẳng quan trọng. Anh ta ghét mình rồi.”

Clare - cô gái có trái tim nhân hậu nhất trong nhóm nói, “Mình tin là không phải vậy đâu. Không ai trên đời có thể ghét cậu cả.”

Câu này thì sai rõ ra rồi. Maddie không thể nín cười còn Lucy thì ho mấy tiếng như bị sặc champagne.

Adele ngồi xuống và phá lên cười. “Maddie Jones đang sở hữu một con mèo và lại còn đang yêu nữa. Địa ngục đã chính thức khép lại rồi.”

Một ngày sau lễ cưới của Clare, Maddie cùng con mèo hướng thẳng tới Truly. Lễ cưới thật tuyệt. Và ở bữa tiệc chiêu đãi, Maddie đã tiệc tùng và nhảy nhót hết mình. Cô nhảy với rất nhiều anh chàng đẹp trai và lại còn độc thân nữa. Cô tự hỏi không biết đến khi nào cô mới thôi so sánh tất cả mọi người đàn ông cô gặp với Mick Hennessy.

Cô đã dành cả tháng Chín cho việc viết lách và hồi tưởng lại những ngày tháng trước khi mẹ cô qua đời. Cô chen vào đó những bài phỏng vấn và những trang nhật kí, gồm cả trang cuối cùng:

Năm tới con mình sẽ tròn sáu tuổi và đi học lớp Một. Mình không thể tin là nó đã lớn đến như vậy. Ước gì mình có thể cho nó nhiều hơn. Chắc là sẽ được đấy. Loch nói rằng anh ta yêu mình. Câu này mình đã nghe rồi. Anh ta bảo sẽ bỏ vợ để đến với mình. Anh không yêu Rose và sẽ nói cho cô ta biết anh không muốn sống với cô ta nữa. Câu này mình cũng nghe rồi. Mình muốn tin anh. Không, mình thực sự tin anh!! Hy vọng là anh ấy không lừa dối mình. Mình biết anh yêu những đứa con của anh. Anh đã nói rất nhiều về chúng. Anh sợ nếu nói với vợ về việc ly dị, có thể các con anh sẽ phải chứng kiến cảnh tượng không hay. Anh lo vợ anh sẽ ném đồ ném đạc hay làm những điều điên rồ như thiêu rụi cả chiếc ô tô chẳng hạn. Mình lo cô ấy sẽ làm tổn thương Loch và mình đã nói với anh như thế. Anh chỉ cười và nói Rose sẽ chẳng bao giờ làm tổn thương bất cứ ai.

Phần khó khăn của cuốn sách vẫn chưa tái hiện lại được cái chết của mẹ cô từng bước, từng bước như cô vẫn nghĩ. Điều đó rất khó, chắc chắn là vậy. Nhưng phần khó khăn nhất đã được viết ở cuối sách với lời chào tạm biệt. Trong khi viết cuốn sách này, Maddie nhận ra cô chưa bao giờ nói lời tạm biệt với mẹ cô. Chưa từng có một cái gì để thay lời kết thúc. Giờ thì cô đã có, và cảm giác như thể một phần cuộc sống của cô đã khép lại.

Cô kết thúc cuốn sách vào khoảng giữa tháng Mười, khi cô đã kiệt quệ cả phần xác lẫn phần hồn. Cô gieo mình lên giường và ngủ tới hai mươi tiếng đồng hồ. Khi tỉnh dậy, Maddie cảm giác như một chiếc gai nhọn đã được lấy ra khỏi lồng ngực. Chiếc gai mà cô chẳng biết đã được cắm ở đó. Cô đã được giải thoát khỏi quá khứ mà trước đây cô thậm chí không biết rằng mình cần phải thoát ra.

Maddie cho Quả bóng tuyết ăn rồi đi tắm. Quả bóng tuyết chưa từng ngủ trên chiếc giường mà Maddie mua cho nó. Nó thích xem phim lắm, nhưng lại chẳng thích ngủ ở cái giường đó chút nào. Maddie đã bãi bỏ hết các quy Quả bóng tuyết thích dành thời gian nằm trên ngưỡng cửa sổ hoặc là trên lòng Maddie hơn.

Maddie gội đầu rồi chà cơ thể bằng sữa tắm mùi dưa hấu và bắt đầu tự hỏi từ giờ trở đi cô sẽ sống thế nào. Nghĩ lại thì đó quả là một câu hỏi kỳ cục. Cho đến tận khi hoàn thành cuốn sách, cô mới nhận ra cuộc sống của mình đã bị trói chặt trong quá khứ như thế nào mà chẳng hề hay biết.

Có thể cô sẽ đi nghỉ ở đâu đó. Nơi nào ấm áp. Chỉ cần mang theo bộ đồ bơi, một đôi dép xỏ ngón và đến một bờ biển tuyệt đẹp. Có thể Adele cũng cần một kỳ nghỉ sau chu kỳ hẹn hò luẩn quẩn đáng nguyên rủa của cô ấy.

Trong khi lau khô người, Maddie nghĩ về Mick. Cô đã ba mươi tư và anh là mối tình thật sự đầu tiên của cô. Cô sẽ luôn yêu Mick cho anh chẳng bao giờ có thể đáp lại tình cảm đó. Có lẽ có một điều mà Maddie có thể làm cho anh - đó là cô sẽ tặng Mick món quà mà cô tự tặng chính mình.

Sự chăm chú của Mick chuyển từ chai rượu trên tay anh sang người phụ nữ đang bước vào qua cửa sổ. Anh đặt ly Corona lên quầy rượu và ngắm nhìn cô di chuyển qua những chiếc bàn. Quán Mort's khá buồn tẻ ngay cả trong một buổi tối thứ Hai.

Mái tóc xoăn chấm vai thật giống như lần đầu tiên anh gặp cô và chiếc áo len đen đồ sộ che đi vẻ đẹp kỳ diệu của cơ thể cô. Cô cấp một chiếc hộp dưới cánh tay. Mick đã không gặp cô kể từ Founders Day. Đó là khi cô nói với anh rằng anh sẽ không thể chịu đựng được sự thật về cô. Cô nói đúng, anh đã không thể chấp nhận được điều đó. Nhưng nó không có nghĩa là anh ngừng nhớ về cô từng ngày từng phút, không có nghĩa là ánh mắt anh ngừng chú ý đến từng nét trên cơ thể cô. Anh đã cố gắng quên nhưng không thể. Không có tác dụng gì hết.

Trên nền bản nhạc Trace Adkins phát ra từ cái máy chơi nhạc là giọng nói của Maddie. "Chào anh, Mick!" Giọng nói của cô giống như brandy nồng ấm rót vào anh vậy.

"Maddie!"

"Em có thể nói chuyện với anh ở nơi nào đó riêng tư một chút không?"

Mick suy nghĩ liệu có phải Maddie đến để nói tạm biệt không, và không biết anh sẽ cảm thấy ra sao về chuyện đó. Anh gạt đầu rồi cả hai vào văn phòng của anh. Vai cô chạm nhẹ vào vai anh, lại càng làm cảm

giác ẩm áp lan khắp da thịt anh. Mick muốn có Maddie Jones đến vô cùng. Anh muốn có cô như một người chết đói, chỉ chực nhảy bổ vào cô mà thỏa mãn nỗi khao khát.

Cô đóng cửa lại và ham muốn trở nên mạnh mẽ hơn. Mick tiến về sau bàn làm việc để cố giữ một khoảng cách càng xa càng tốt. “Có lẽ em nên rời...”

“Xin hãy để em nói,” Maddie cắt ngang. “Em có điều này muốn nói và rồi em sẽ đi.” Cô nuốt nước miếng và nhìn thẳng vào mắt anh. “Lần đầu tiên em cảm thấy sợ hãi đó là khi em năm tuổi. Em không nói về nỗi sợ ông ba bị trong lễ Halloween mà đó là nỗi sợ hãi thực sự ấy.”

“Lúc đó một người đại diện của cảnh sát trưởng đã đánh thức em dậy và nói rằng bà di sẽ qua đón em, rằng mẹ em đã qua đời. Em không hiểu chuyện gì đã xảy ra, không biết tại sao mẹ em lại ra đi như vậy. Nhưng em biết chắc một điều là bà sẽ không bao giờ quay trở lại. Em đã khóc rất nhiều và làm tung hết mọi thứ ở ghế sau trên chiếc xe Cadillac của dì Martha.”

Mick cũng nhớ buổi tối hôm đó. Anh nhớ Meg ngồi khóc nức nở bên cạnh anh trên chiếc ghế sau xe cảnh sát. Nhưng nhớ thì cũng để làm gì?

“Khi em gặp anh,” Maddie tiếp tục, “Em không nghĩ rằng em sẽ thích anh, nhưng điều đó đã xảy ra. Em không nghĩ rằng em thích anh đến nhường ấy để rồi lên giường với anh, nhưng điều đó đã xảy ra. Em không nghĩ là mình sẽ yêu anh, nhưng thực tế cũng đã xảy ra rồi. Ngay từ đầu em biết nên kể cho anh về con người thật của em. Em biết phải có đến hàng trăm cơ hội để nói ra điều đó. Đó là lựa chọn đúng đắn. Nhưng em hiểu nói ra có nghĩa là em sẽ mất anh. Khi đó anh sẽ rời xa em và không bao giờ quay trở lại. Chuyện đó đã thành hiện thực rồi đấy.”

Maddie đặt hộp giấy phô tô lên bàn. “Em muốn anh có thứ này. Đây là quyển sách mà em tới đây để viết, và xin anh hãy đọc nó.” Cô nhìn xuống chiếc hộp. “Có cả đĩa kèm theo nữa, em đã xóa nó khỏi máy tính rồi. Đây chính là bản copy duy nhất. Hãy làm những gì anh muốn. Ném chúng đi, cho xe tải cán qua hay đốt đi cũng được. Tùy anh đấy.”

Cô ngược nhìn anh. Đôi mắt nâu của cô điềm tĩnh. “Em hy vọng rằng một ngày nào đó anh có thể tha thứ cho em. Không phải vì em cần được anh tha thứ. Em không cần được tha thứ. Nhưng em đã học được điều gì đó trong vài tháng vừa qua. Đó là khi ta từ chối thừa nhận sự việc, hay từ chối nhìn thẳng vào nó, suy nghĩ về nó không có nghĩa là nó không tồn tại, không ảnh hưởng đến chúng ta hay những lựa chọn của chúng ta trong cuộc đời.”

Maddie liếm môi. “Em đã tha thứ ẹ anh, không phải vì Kinh thánh dạy em làm vậy. Chắc em không phải là một con chiên ngoan đạo bởi em không được rộng lượng đến thế đâu. Em tha thứ bởi làm như vậy em sẽ thoát khỏi những cơn tức giận và nỗi đắng cay của quá khứ. Và đó cũng là điều mà em muốn anh có được.”

“Em đã suy nghĩ về những điều em làm kể từ khi chuyển đến Truly. Em thật sự xin lỗi vì đã làm tổn thương anh, Mick. Nhưng em không hối hận vì đã gặp và yêu anh. Yêu anh đã làm tan nát trái tim em và gây c biết bao đau đớn nhưng nó lại giúp em trở thành một con người tốt hơn. Em yêu anh, Mick. Và em hy vọng rằng một ngày nào đó anh sẽ tìm được một người nào đó mà anh yêu. Anh xứng đáng được nhiều hơn là đám đàn bà anh không chút quan tâm và cũng chẳng để ý nhiều đến anh. Yêu anh đã dạy em điều đó. Nó cho em biết yêu một người đàn ông là như thế nào. Em hy vọng rằng một ngày nào đó em cũng sẽ tìm được một người yêu em, theo một cách mà anh không thể. Bởi vì em xứng đáng được nhiều hơn là đám đàn ông không thực sự quan tâm em.” Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh rồi sau đó lại trở về đôi mắt. “Em đến chỉ muốn đưa cho anh cuốn sách và nói lời tạm biệt.”

“Em sẽ đi à?” Mick không phải tự hỏi cảm giác của anh thế nào trước lời tạm biệt của Maddie nữa.

“Vâng, em phải đi.” Sự ra đi của Maddie là điều tốt nhất dù cho nó giống như việc cô đưa tay vào trái tim anh, và một lần nữa, xé tan nó ra làm trăm mảnh. “Khi nào em sẽ đi?”

Khẽ nhún vai, Maddie bước ra cửa. “Em cũng không biết nữa. Nhưng sẽ sớm thôi.” Cô quay lại để nhìn anh lần cuối. “Tạm biệt anh, Mick. Hãy sống tốt nhé.” Rồi cô bước đi để anh lại một mình với sự trống trải đến cô quạnh cùng làn hương quen thuộc vẫn còn phảng phất đâu đây. Chiếc áo len đỏ Maddie mặc tối hôm cô đến văn phòng của anh vẫn còn được treo trên móc sau cửa và anh biết nó vẫn còn thơm mùi dâu tây.

Mick ngồi xuống, tựa đầu vào ghế và nhớ đến ông già say xỉn Reuben Sawyer, người đã ngồi suốt ba thập kỷ bên quầy rượu buồn bã, nhớ thương và không thể vượt qua nỗi đau mất đi người vợ của mình. Mick không đến mức thảm hại như Reuben. Nhưng kể từ khi yêu Maddie Jones anh đã thấu hiểu cảm giác đó. Cái cảm giác mà trước đây anh không hiểu nổi. Anh không đến nỗi cắm đầu vào rượu, bởi làm chủ tới hai quán bar, anh hiểu việc đó sẽ đưa anh đến đâu. Nhưng anh đã đánh nhau một hai lần. Một vài ngày trước khi gặp Maddie trong công viên, anh đã tổng cổ những tên khốn nhà Finley ra khỏi quán Mort's. Thường thì anh sẽ để cảnh sát xử lý những kẻ gần đỡ thế này nhưng tối hôm đó anh đã tự giải quyết Scoot và Wes. Chẳng ai nói hai gã nhà Finley là thông minh, nhưng chúng đánh nhau thì xuất sắc lắm. Phải nhờ đến sự giúp sức của người phục vụ quầy anh mới có thể đá chúng ra ngoài đường nơi tất cả được tự do đánh đấm. Mick đã không được tận hưởng điều này từ hồi trung học.

Mick ngồi xuống dút tóc. Kể từ buổi tối biết sự thật về Maddie, anh dường như rơi vào địa ngục và không sao thoát khỏi. Cuộc sống của anh đã trở thành một chuỗi ngày khổ sở. Anh không biết làm gì để cứu vãn tình thế. Maddie là Maddie, còn anh là Mick Hennessy. Dù anh có yêu cô đến nhường nào thì hiện thực không phải như những thước phim chiếu trên kênh “dành cho phụ nữ” mà Meg luôn yêu thích.

Anh rướn tay ra kéo hộp giấy pho tô lại gần. Anh tháo nắp ra và nhìn vào chiếc đĩa màu cam và chồng giấy bên trong. Dòng chữ lớn hiện ra: Cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta.

Maddie nói rằng đây là bản copy duy nhất. Tại sao cô lại muốn đưa nó cho anh? Tại sao cô lại phải trải qua nhiều thứ và mất quá nhiều thời gian chỉ để đưa cho anh?

Anh không muốn đọc, không muốn quay lại những quãng thời gian tồi tệ. Anh không muốn đọc về người cha phụ bạc cùng người mẹ bệnh tật của anh, và cả cái đêm bà trở nên như điên dại nữa. Anh không muốn nhìn những tấm hình và đọc những bản báo cáo của cảnh sát. Anh đã sống qua những tháng ngày đó và không muốn một lần nữa phải nhớ về chúng. Nhưng khi với tay đóng nắp hộp lại, những dòng đầu tiên hiện ra khiến anh chú ý.

“Mẹ hứa lần này mọi chuyện sẽ khác, con yêu”. Alice Jones nhìn cô con gái yêu của mình rồi liếc ra đường cái. “Rồi con sẽ thích Truly à xem. Nơi đó như một thiên đường nhỏ và cũng đã đến lúc Chúa đưa chúng ta đến một nơi tốt đẹp hơn.”

Đứa con chẳng nói gì. Điều này cô bé đã nghe rồi.

Maddie bật đĩa DVD cho Quả bóng tuyết rồi đặt nó lên chiếc giường dành cho vật nuôi. Lúc đó chưa đến mười giờ sáng và Maddie đã hết chịu nổi sự nghịch ngợm của Quả bóng tuyết. “Nếu như mây không ngoan ngoãn tao sẽ vứt mây vào trong túi và quăng vào cốp xe đấy.”

“Meoo.”

“Tao nói thật đấy.” Quả bóng tuyết có thể đang trải qua giai đoạn “trầm cảm” trong cuộc đời nó. Nó liên tục kêu mỗi lần đi ra đi vào nhưng khi Maddie mở cửa thì nó lại chuẩn biến. Con mèo này thật biết ơn chủ của nó đấy.

Maddie chỉ vào cái mũi nhỏ xíu của nó. “Tao cảnh cáo mây. Mây làm đứt nốt sợi dây thần kinh cuối cùng của tao rồi đấy.” Maddie đứng dậy và nhón chân bước đi. Quả bóng tuyết không đi theo vì nó còn đang ghé cổ nhìn con vẹt đang hót trên màn hình ti vi.

Chuông cửa kêu, Maddie đi ra và nhìn ra ngoài. Tối qua khi nói lời tạm biệt với Mick, cô không nghĩ rằng mình sẽ gặp lại anh. Giờ anh đã ở đây, không chút chải chuốt với bộ râu lởm chồm như những lần hai người thức làm tình. Cô mở cửa và nhìn thấy hộp giấy pho tô trong tay anh. Tim cô như rụng rời. Bao nhiêu công sức cô bỏ ra và rồi anh ta đã không đọc.

“Em không định mời anh vào sao?”

Cô mở cửa cho Mick rồi khép nó lại sau lưng anh. Anh mặc chiếc áo khoác lông cừu màu đen hiệu North Face và má anh ửng đỏ bởi hơi lạnh lúc sáng sớm. Anh theo Maddie vào phòng khách, mang theo hơi thở của tháng Mười và cả cửa anh nữa. Maddie yêu mùi hương của anh và cô đã thực sự nhớ nó.

“Con mèo của anh em đang xem ti vi à?” Giọng anh cũng có chút gì đó nặng nề.

“Lúc này thì đúng vậy đấy.”

Anh đặt hộp giấy lên bàn cà phê. “Anh đã đọc rồi.”

Maddie liếc nhanh chiếc ti vi để kiểm tra thời gian. Cô đã để anh đọc rồi hủy nó vì cô yêu anh. Có lẽ anh chỉ đọc lướt qua. “Anh đọc nhanh quá.”

“Anh xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi đâu, có vài người đọc khá nhanh mà.”

Anh mỉm cười nhưng nó chẳng đủ làm đôi mắt xanh biếc của anh sáng lên hay đôi má lúm xuất hiện. “Không, anh muốn xin lỗi vì những gì mẹ anh đã làm với mẹ em. Anh dám chắc là chưa có bất cứ ai trong gia đình anh từng nói lời xin lỗi với em. Có lẽ gia đình anh đã luôn chỉ nghĩ về bản thân mà chưa khi nào dừng lại mà suy xét về cảm nhận của người khác.”

Maddie chớp mắt và kiềm chế sự ngạc nhiên. “Anh không phải xin lỗi em đâu. Anh không có lỗi gì trong chuyện này cả.”

Mick cười nhạt. “Thôi nào Maddie, anh đã phạm quá nhiều sai lầm.” Anh cởi áo khoác ngoài và để lộ chiếc áo của quán Mort’s mà anh đã mặc tối hôm trước. Hẳn là Mick có hàng tá những cái áo như vậy. “Nếu ai đó nghĩ rằng việc anh không quan tâm đến những chuyện xảy ra có nghĩa là quá khứ không có ảnh hưởng gì đến anh thì người đó không chỉ sai lầm mà còn ngu xuẩn nữa. Nếu anh đã quên hết mọi thứ thì việc em là ai đâu có quan trọng với anh đến thế. Có thể anh sẽ ngạc nhiên, thậm chí là sốc nặng đấy nhưng điều đó chẳng là gì cả.”

Tuy nhiên thực tế điều đó đã gây cho Mick vết thương lòng quá đau đớn đến nỗi anh để Maddie bước ra khỏi cuộc đời mình.

“Anh đã thức trắng đêm để đọc cuốn sách của em. Lúc đầu anh không muốn đọc nó vì nghĩ trong đó chắc là một danh sách những điều kinh tởm bố mẹ anh đã làm và kết thúc bằng mấy tấm ảnh máu me rùng rợn. Nhưng không phải như vậy.”

Maddie muốn vươn tay ra mà ôm lấy anh. Muốn đưa tay lên ngực anh và dụi đầu vào cổ Mick.

“Em đã cố để phán xét mọi việc được công bằng.”

“Em đã công bằng đến không ngờ. Nếu như mẹ em gây ra những điều tương tự với mẹ anh, anh không chắc mình sẽ làm được như em. Từ khi còn là một thằng nhóc, anh hiểu giữa bố mẹ anh đã có một mối liên hệ lạ lùng và anh hiểu mọi chuyện tồi tệ đi như thế nào. Và anh cũng hiểu mọi người không có cơ hội lần thứ hai để sửa chữa những lỗi lầm.”

Maddie muốn anh đưa tay ra mà chạm vào cô. Muốn bàn tay anh đưa lên má và môi anh kề môi cô. Nhưng thay vào đó anh đưa tay vào túi quần Levi’s.

“Khi anh nhìn thấy em trong công viên, anh đã nói là anh không biết em. Là nói dối. Anh biết chứ. Anh biết em là một cô gái thông minh, vui tính và em đang lạnh cóng mặc dù nhiệt độ ngoài trời là hai mươi mốt độ C. Anh biết em thèm bánh phô mai nhưng phải dùng tạm kem đường mùi bánh để thay thế. Anh biết em ghét những người suốt ngày sai bảo em việc này việc nọ. Em muốn mình cứng rắn trong mắt mọi người xung quanh. Nhưng thực tế em đã đem về một con mèo dị dạng và cho nó một nơi nương tựa. Càng biết về em, anh lại càng muốn biết nhiều hơn nữa.”

Maddie lại có cảm giác đó đang nhói lên trong ngực. Cô cúi mặt xuống không thể tin được cảm xúc đó đang lan tỏa trong lồng ngực.

“Từ khi anh chuyển về Truly, anh có cảm giác mình như b động, cứ vẫn đứng yên một chỗ. Nhưng không phải vậy. Chỉ là anh đang chờ đợi một ai đó. Anh nghĩ người đó chính là em.”

Khóe mắt Maddie cay cay và cô cắn chặt môi.

“Khi ở bên em, anh có cảm giác yên bình đến lạ lùng. Em hòa quyện vào anh, anh hòa quyện vào em. Chính là cái cảm giác đó. Anh yêu em Maddie ạ. Anh xin lỗi vì đã mất quá nhiều thời gian để lại nói ba tiếng đó với em.”

Maddie ngược nhìn anh và mỉm cười. “Em nhớ anh.”

Mick cười lớn và cái lúm đồng tiền của anh cuối cùng cũng đã hiện ra. “Em không biết anh đã nhớ em đến nhường nào đâu Maddie. Anh từng là một thằng ngốc khốn khổ.” Anh quàng tay ôm lấy Maddie và bế cô lên. “Anh chưa bao giờ nghĩ người ta lại cần một lý do để chết.” Anh nói rồi ngược nhìn gương mặt cô. “Nhưng nếu cuộc đời chúng ta khác đi, có lẽ anh đã không yêu em.” Maddie từ từ trườn người xuống áp sát vào cơ thể. Mick đã sẵn sàng cho tình yêu. Anh luồn tay ra sau áo Maddie mà vuốt ve tấm lưng trần của cô.

Anh cúi đầu xuống và hôn lên môi Maddie. Miệng anh thật ướt át và nồng ấm. Sau đó Maddie nắm lấy tay anh và đi vào phòng ngủ. Cô khao khát được hôn anh lần nữa. Điều đó giống như được đi dưới nắng ấm sau những ngày đông buốt giá. Với Maddie cảm giác đó còn ngấm đến tận xương tủy.

Mick ghì trán anh vào đầu cô và nói. “Kể từ cái đêm em bước vào quán Mort’s, tâm hồn anh đã theo em. Anh chỉ nhìn thấy mỗi em thôi, dù anh đã cố đưa mắt kiếm tìm những nơi khác.”

“Kiếm bằng mắt hay bằng tay? Em đã thấy anh nói chuyện với Tanya ở công viên.”

“Chỉ nhìn thôi. Anh không cần ai khác cả.”

Maddie vòng tay ôm lấy anh và nói, “Thế còn Meg thì sao?”

“Có vấn đề gì với chị gái anh sao?”

“Anh sẽ nói với Meg? Meg ghét em đấy.”

“Meg đang quá bận rộn với bạn anh - Steve nên chị ấy sẽ không để ý gì đến em đâu.” Mick suy nghĩ một lúc rồi nói, “Anh không nghĩ là Meg lại ghét em đâu Maddie. Meg đổ lỗi ẹ em vì những chuyện đã xảy ra nhưng chị ấy có biết em đâu.”

Maddie cười phá lên. “Nhưng biết em rồi không có nghĩa là Meg sẽ quý em.”

Mick nhún vai. “Meg sẽ bỏ qua tất cả thôi vì cuối cùng thì chị ấy cũng chỉ muốn anh được hạnh phúc. Meg muốn anh kết hôn với người con gái anh yêu thương. Có một người vợ xinh đẹp và một gia đình riêng. Anh chưa nghĩ đến việc chúng ta sẽ có những đứa con nhưng nhìn em chăm sóc con mèo, anh...” Mick ngừng lại và ngoảnh ra nhìn Quả bóng tuyết đang bị con cá vàng mê hoặc. “Anh nghĩ em sẽ là người mẹ tốt.” Anh quay lại nhìn cô và mỉm cười. “Em nói xem, kế hoạch của anh có gây hứng thú được cho em chút nào không? Nếu không chúng ta sẽ cùng điều chỉnh.”

“Nghe thật giống như một lễ cưới toàn màu trắng, những hàng rào quanh nhà và kế hoạch sinh em bé ấy nhỉ!”

Anh cười khúc khích. “Ai đã nghĩ về điều đó nhỉ?”

Chắc chắn đó không phải là Maddie vì cô chưa từng nghĩ mình sẽ làm vợ ai đó cũng như có một gia đình. Dĩ nhiên cô cũng không nghĩ mình sẽ yêu và nuôi một con mèo. Cuộc sống của Maddie đã thay đ hoàn toàn kể từ khi cô chuyển đến Truly. Cô đã thay đổi.

Cô nắm tay Mick và dẫn anh vào phòng. Có lẽ Mick nói đúng, số phận đã gắn họ với nhau và họ sinh ra là để dành cho nhau. Nếu đã như vậy, Maddie sẽ hạnh phúc mà dành trọn đời bên Mick Hennessy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phai-tinh-em>